له درز سره د ښځو او ماشومانو کريغې اسمان ته پورته شوې، ټولو انګړ ته منډې کړې، له بل درز سره کاڼي او لرګي د کوټې په ښيښو را ووريدل، وريسې داسې ډزې جوړې شوې چې ټول انګړ کې سپينه رڼا شوه، په خونو کې لمبې تاوېدې او زه هک حيران په ځای کې ناست وم، داسې لکه دا هرڅه چې په خوب کې وينم، همدا چې ډزې غلې شوې، د ځګېرويو غږونه پورته شول، د ماشوم ځوی چغې مې ترغوږونو شوې، چې پلار، پلار ناري يې وهلې، خونې نه مې دباندې منډه کړه، چې نا ثاپه مې د بهرنيو پوځيانو چيغې او شور ترغوږ شو، له چيغو سره په ما زربې شروع شوې. له ډزو سره مې ځان ببرته شاته ګوزارکړ، پوه شوم چې بهرني عسکر کور ته راغلي دي، په وجود کې مې ثوځايه د سخت درد احساس کاوه، اوږې ته مې پام شو، لکه چينه وينې ترې راخوټېدې، سترګې مې پټې، پټې کېدلې، بهرني عسکر مې شاوخوا ولاړ وو، خو ډېرتت راته ښکارېدل، ما وې چې وروستۍ سلګۍ مې دي، په زړه کې مې کلمه وويله او په سترګو مې تياره زوروره شوه.

===

زړه کې لږ،لږ بېدار وم، په ځان پوی شوم چې لا ژوندی يم، د سترګو پرانستلو کوښښ مې وکړ، سترګې مې يوڅه درنې وې، خو و غړېدې، په رښتيا هم ژوندی وم، لکه د ټانګې اس ټوک، ټوک وم او په سپينو بنداژونو تړل شوی وم..شا په تخته چپرکټ کې پروت وم په اړخ نه شوم اووښتی، شاوخوا مې وکتل ځوک نه ښکارېدل. د پاڅېدو کوښښ مې وکړ، خو توان يې راکې نه و. د تېرې شپې يادونه مې سترګو، سترګو ته کېدل، زامن، لوڼې، مور، پلار، مېرمن او خور، ټول مې زړه کې و ګرځېدل، زه چېرته يم! چار راوستی يم، ولې؟ ددې پوښتنو ځوابونه مې اورېدل غوښتل، په مخ مې اوښکې روانې شوې، د پاکولو لپاره مې لاس پورته کول غوښتل، خو دم پکې نه ؤ، له دې سره دوه نظامي بهرني ځوانان خونې ته راننوتل، زما په بيداري [illegible] بل ته وکتل او مسک شول، [illegible] رامخکې [illegible]و، زما په زړه کې [illegible] پښو [illegible] په [illegible] کښ، [illegible]ريزي څه ويل خو زه يې په خبرو پوه نه شوم، ما ورته په خپله ژبه وويل چې ستا په خبرو نه

Ketabton.com

ما وژلی!

Nasrat.ilhan

زی مارکېټ، بزازی

پانه

عري

اروا ته!

ارش ننګيال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم، زلمی په خندا شو بل ملګري ته یې څه وویل او دواړه له خونې ووتل.

ما یواځې د یوې پوښتنې ځواب موندلی و او پوه شوی وم چې امریکایي ځواکونو نیولی یم، خوحیران په دې وم چې ولې؟ له دې سره هغه دوه امریکایان، له یوې ښکلې خارجي ټیپه جنۍ سره چې کاوبای پتلون او لنډ کمیس یې اغوستی دی، راننوتل، جنۍ په ماته ګوډه پښتو سترې مشې وکړه، ما له واره ترې د خپلې کورنۍ پو ښتنه وکړه او دامې هم وویل چې دې کافرو زه ولې راوستی یم؟

جنۍ راته په کراره وویل: هرڅه چې وایې په آرامي ووایه ! (اوکی !) فامیل دې توله روغ، جول دي.

له دې خبرې سره مې قهرنورهم زیات شو، په چغو مې ورته وویل: ماپه خپلو سترګو ولیدل چې دې کافرو وویشتل، ته وایې چې روغ جوړ دي؟

دربواړه غلي، غلي ولاړ وو، ما چیغې وهلې او د کورنۍ پو ښتنه مې ترې کوله، هغه لومړني زلمي پوځي جنۍ ته څه وویل، جنۍ زما خواته رانېژدې شوه:

- که ته غلی نه شې هیڅوک به له تا سره خبرې ونه کلي، دا به تا ته د پر تاوان وکلي، هر څه به درته وویل شي.ریلیکس ریلیکلس اوکی.

دهغې خبرې لا نه وې تمامې چې ما ورنه وپوښتل:

- دا کوم ځای دی؟ او دوی ولې راوستی یم؟

جنۍ ځواب راکړ: دا ځای بګرام دی، ته یې د طالب په نام نیولی یې، موږ پو هیږو چې ته طالب او القاعده نه یې، هسې په تا لږ شک دی، خو کله چې روغ شوې بیا دې آزاد کوو، هسې د څو ورځو لپاره به دلته یې، نو ته ولې وارخطا یې؟

- عجیبې خبرې کوې ! ولې وارخطا یې... زه د بند په کیسه کې نه یم، زما کورنۍ څنګه ده؟ هغوی چېرته دي؟

-ستا کورنۍ یو څه زخمي شوي وو، اوس په خپل کورکې روغ جول دي، اندرستیند؟

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

له دې سره مې زړه یو څه په کراره شو، خو بیا مې هم باور نه کېده چې ددې خبره دې ریښتیا وي، جنۍ ته مې وویل: ته مسلمانه یې؟

- بلې زه افغان یم، مسلمان یم.

- ښه نو ته او خدای دې، که ریښتیا راته ونه وایې.کورنۍ مې څنګه ده؟

جنۍ یو وار په خنداشوه.

- ولې؟ زه درته دروغ وایم؟ کورنۍ دې اوس روغه اوصحتمند دي، او په خپل کورکې دي، ته لږ د پر زخمي وې، په همدې خاطر یې دلته راوستې.

هغه دوه امریکایان چې اوس لرې په څوکیو ناست وو، جنۍ ته یې غږکړ، جنۍ یې خواته لاړه، څوشېبې یې ورسره خبرې وکړې. بیا دربواړه راپاڅېدل او ما ته یې وویل، چې دلته ډاکتران او خدمه شته، چې هرڅه ته اړتیالرې درته راوړي یې، دا یې هم وویل چې ته به څو ورځې دلته یې، چې روغ شې، موږ دې بیا پو ښتنې ته راځو او لاړل.

مابه ورته څه ویلي وای، ددوی په هکله مې له خلکو نه ډېرې کیسې اورېدلې وې، بس ما هم هغه د تبلیغیانو په اصطلاح پخه اراده وکړه.

==

یوه میاشت یې داسې وساتلم لکه د (لاندي) پسه؛ خوخدای شته چې د کورنۍ په تېره د اولادونو غم دومره دروند و چې ګرځول یې راته اسانه نه و، امریکایي ډاکترانو ویل، چې زه بختور یم، ځکه په څلورو مرمیو لګېدلی او لا ژوندی پاتې یم، د پښو درې واړه ټپونه مې تر ډېره ښه شوي وو، خو د چپې اوږې ټپ ډېر وځورولم، هغه هم په جوړېدو و؛ هغه دوه پوځیان چې په لومړي ځل له هغې ژباړنې سره راغلي وو، د یو نوم (مایک)، د هغه بل (مارټین) او ژباړنه (سونیتا) نومېده، له دوی سره یو څه بلد شوی وم، یوه ورځ، مایک او مارټین له درې نورو (دېوانو) پوځیانو سره راغلل، یوه توره کڅوړه یې را په سرکړه، لاسونه یې راته شاته ولچک کړل، لکه ناوې، دوو کسانو له دواړو اوږو ونیولم او روان یې کړم، له یو څه مزل وروسته مې د پنجرې دخلاصېدو غږ واورېد، په لاره کې سره ډېر بنګېدل خو زه یې په خبره نه پوهېدم، څوشېبې وروسته یې زما له سر نه کڅوړه لرې کړه، زه وارخطا او په غوسه وم، ما په خپله ژبه په زوره، زوره کنځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړې، هغوی یوه ډیکه راکړه او دروازه یې راپسې بنده کړه، اوس زه په یو وړوکې دوه متره کوټه کې، چې یو وړوکی (روشن دان) یې په چت کې درلود بندي شوم، د خونې لوړ سیمټې دېوالونه سپین رنګ شوي وو، په وره کې راته یوه وړه کړکۍ ښکاره شوه خو بنده وه، یوجای نماز، یوه کمپله، یوبالښت، یوتوشک او یو بوتل معدني اوبه پرتې وې، الله پاک انسان ته داسې غم او ستونزې نه ورکوي چې د زغم او وړلوتوان یې ونه لري، ځکه له غم سره زغم هم ورکوي، کنه څوک دچا له غمه مړ شوی دی؟ له څو ورځو وروروسته یو سهار زما د خونې ورخلاص شو، دوه توریان اویوه تکه سپینه جنۍ له خونې بهر ولاړ وو، هغه یو یې رانتوت، کڅوړه یې را په سر کړه، لاسونو پښو کې یې ولچک اوزولنې راواچولې، بیا یې له تخرګونو ونیولم اوروان شو، هېڅ نه پوهېدم چې چېرته مې وړي، څه ډول ځای دی؟ پینځه دقیقې مزل به موکړی و، چې یوې خونې ته ننوتو، دخلکو غږ ترې راپوته شو، په څوکۍ یې کېنولم، کڅوړه یې له سر نه راته لرې کړه؛ ګورم چې د یو مېز شا وخوا درې امریکایان او یوه هغه افغانۍ جنۍ ناسته وله، سترې مشې مو سره وکړه، جنۍ چې نرۍ مسکا یې په شونډو پرته وه راته وویل:

- ته مودلته دتحقیق لپاره راوستی یې، دوی وایي که ریشتیا ورته ووایې، نو تاسره هردول کومک کوي.

دې کې یو شین سترګي، چې تک سپین ویښته یې درلودل، جنۍ ته څه وویل، دامریکایي له خبرو وروسته سونیتا وویل: څارنوال وایي، چې دېر ارامه اوسه، تا ته به هېڅ خطرمتوجه نه شي.

ما هم د قهر په مُسکا ځواب ورکړ: زه حاضر اماده یم.

سونیتا په مُسکا، مُسکا زما خبرې امریکایانو ته وژباړلې، ټول سره مُسکي شول، شین سترګي امریکایي، سونیتا ته بیا څه وویل، هغې چې خندا یې لا په شونډو ښکارېده زیاته کړه:(تورن توماس)څارنوال دی (ډګروال مایکل) یې مرستیال او زه هم سونیتا یم ! اوس ته ځان معرفي که؟.

زه په فکر کې تللی وم، د هغې په پوښتنه وپوهېدم چې غواړي ځان معرفي کړم، خو پاشلي حواس مې چې تر څو را ټولول او خبرې ته مې ځان

جوړاوه، مایک بیا سونیتا ته یوڅه وویل او سونیتا د مایک د خبرو په ژباړه پیل وکړ

- مایک وایي چې موږ ستا په هکله په هرڅه پوهیږو، خوغوالو چې ستا له خولې یې واورو.

بس ما هم شروع وکړه: نوم مې توریالی دی، خلک راته له پخوا نه تورن وایي، په (۱۳۵۰) کال کې د ننګرهار ولایت د شېرزادو د ولسوالۍ په مرکیخېلو کې زېږېدلی یم؛ له حربي پوهنتون نه فارغ یم، د ډاکټر نجیب په وخت کې مې د جمهوري ریاست په (ګارد خاص)کې دنده درلوده.

له دې سره سونیتا چې په لیکلو بوخته وه په خندا وویل: ځوان پاتې شوی یې، میجر یې، ځکه خو په نظامي قانون پوهیږې.

بیا یې امریکایانو ته مخ واړاوه او زما خبرې یې ورته وژباړلې؛ یوه شېبه یې سره بحثً وکړ، چې هر یو په خپلو کتابچو کې یاداشتونه نیول، دې سره هغه سپینو وېښتو والا (مایکل) په خندا وویل: ویري ګوډ.

سو نیتا له عادت سره په مُسکا وویل: تورن صیب نور؟

ـ بس نو د ډاکټرنجیب حکومت چې چپه شو، زه کلي ته لاړم هلته مې تر اوسه پورې دهقاني کوله او د کلي په ښوونځي کې ښوونکی یم، یو ورور مې په جهاد کې شهید شو، درې ژوندي دي، چې ټول سره بېل یو، په کلي کې دهقاني کوي، یو سپین ږیری پلار لرم، یوه مور، دوه زامن دوه لوڼې، ښځه دوه خوېندې مې واده شوي او یوه په کور ده.

څه به مو سر خوږوم، یو سات یې رانه پوښتنې کولې، چې طالبان چېرته دي؟ په کومو ځایونو کې په کومو عملیاتو کې دې برخه اخستې ده؟ نورملګري دې څوک دي؟ داسې ډېرې پوښتنې چې ما یې په هکله هیڅ مالومات نه درلودل.

دوی زموږ د کلي، کلیوالو او سیمې په هکله ډېر مالومات درلودل، چې زه خپله ورته حیران شوم، له دې پېښې نه پینځه ورځې مخکې مې زموږ له یو قومي سره ښیښې وکړه او د شپې کوم شل دېرش کسان زما د وړوکې خور په دسمال پسې راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ویل چې هغوی طالبان وو او ته ورسره لاس لرې، عجیبه وه هرڅه چې مې ویل دوی پرې باور نه کاو.

ددې ورځې تحقیق په خیر و خیریت خلاص شو ! خو زما د تور سپیناوی نیمګړې پاتې شو او بېرته یې خپل ځای ته بوتلم.

دوه ورځې وروسته یې بیا هماغه ځای ته بوتلم، داځل مایکل او هغه سپین سری پوځي چې یو بل افغان ژباړن ورسره و راغلل، په دې ورځ یې هم ټولې پوښتنې د طالبانو او القاعده په هکله وې، چې ما یې په اړه هیڅ هم نه شو ویلی، ځکه چې زه نه طالب وم او نه مې د هغوی په هکله څه مالومات درلودل، خودوی کله زما خبره منله؟ دوی ویل چې په ننګرهار او خوړیا نیو کې ټول بریدونه او چاودنې ما او زما په مشرۍ ملګرو مې کړي دي، زه دلسګونو کسانو قاتل یم، کله مې چې ددوی پوښتنو ته ددوی په خوښه ځواب ورنه کړ، زما وهل ټکول شروع شول، امر یې وکړ ! او زه یې له پښو په چت کې په رسیو سرچپه ځوړند کړم، هغوی درې واړه بهر ووتل، دوه عسکر پاتې شول چې ماته جزا راکړي، هغوی کوم یو سات وروسته راغلل، بیا یې هماغه پوښتنې شروع کړې خو ماته چې څه نه و مالوم؛ نو ما به ورته څه ویلي وای، دوی زمونږ نوي خپلوان طالبان او ترهګر بلل خو دا خپلوان زمونږ د کلي او زمونږ لرې خپلوان هم وو، داسې احساس مې کاو، چې ماغزه مې له پوزې نه را ووځي، له پوزې مې بې اختیاره اوبه څڅېدې، ما وې سترګې مې له وینو ډکې شوي، چې څومره زارۍ مې ورته وکړې، خو دوی داسې د تیږې زړونه درلودل چې هغه دیوې میاشتې ښه راته ددوی چل وو ښکاره شو، چې زه یې د همدې ورځې لپاره داسې ژړ روغ کړم.

ټپونه مې یو ځل بیا په درد شول، ځکه چې دوی ظالمانو په پخوانیو ټپونو په ډنډې وهلم او زما چغې به اسمان ته پورته شوې، ما به یواځې الله پاک ته توبې ویستې نورمې هیڅ هم نه ویل، کله چې په دې سزا څه ونه شوه، بربنډ یې کړم او داسې یې ودرولم چې لاسونه او پښې یې راته څلورو خواوو ته کش وتړل، مایکل راوړاندې شو څه یې ویل او په لاسي ډنډه باندې یې کرار، کرار په پوښتیو وهلم، پسې ژباړن هم راوړاندې شو.

- مایکل وایي ته خو افغان یې بیا پښتون یې تاسو ډېرغرورلرئ، ستاسو دا غرور به تر پښو لاندې واچوم، اوس خو به هر څه وایې، که ویې نه وایې نو غرور به دې څنګه شي ؟

له دې سره مې د ژباړن په مخ لاړې تو کړې او په کنځلو مې شروع وکړه

- د خر بچیه، دې انګریزانو ته خو زمونږ غرور او مېړانه مالومه ده، نورمې څه ویل، خو داسې ډنډه یې په (خوټو) راکړه چې بیا په ځان نه یم پو شوی.

کله مې چې سترګې وغړولې، خپله خونه کې پروت وم، ټول ځان مې درد کاو ،د کورنۍ غم مې له یاده ووت اوس په خپل غم کې ډوب وم، که غوښې یې راته په امبور شکولې وای دومره نه خپه کېدم، لکه زه یې چې بې عزته کړم، ځان مې چې وکوت، لکه بانجان تک شین وم، بې اختیاره ځګېروي مې له خولې وتل، سخت تږی وم، ژبه مې په تالو پورې نښتې وه، وره نه دباندې مې د چاګنګوسی واورېد ، ورمې په پښې باندې وډباوه، د وره وړوکې کړکۍ خلاصه شوه، د سونیتا ښکلې سترګې ترې مالومې شوې، نظر یې ډېرخوږ راباندې ولګېد ،داسې لکه نژدې دوست چې مې پو ښتنې ته راغلی وي، له ځان سره مسک شوم او سونیتا ته مې وویل:

- سونیتا تږی یم، اوبه راوړه اوبه !

سو نیتا په منډه یووړکی بوتل اوبه راوړې، کړکۍ نه یې راګوزارې کړې، اوبه مې وڅښلې او اوږده سا مې واخیسته.

- مننه !

کله مې چې د سونیتا څېرې ته پام شو ، ډېره خواشینې راته ښکاره شوه، پسې یې غبرګه کړه.

- ډېر یې ووهلې کنه؟ دا د سپي بچیان، پرون یې یو زلمی هلک د تحقیق په وخت کې وواژه، ډېر ښه ښایسته هلک و.

په دې خبره مې د وجود زخمونو خارښت وکړ، ترې و مې پوښتل: د کوم ځای و ؟

- هلمندی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نوڅه مسلمانان خو نه دي چې ګیلې ترې کوې، په دوی مو لا پخوا تېره کړې اوس یې واردی، دا وا یه چې د څه لپاره بیا راغلې یې؟

په لنډه یې وویل: هسې هسې ماوې چې کوم شي ته خو به ضرورت نه لرې؟

دا یې ووې او نوره لاړه، زه او دردونه مې یو اځې پاتې شو.

ځوښېبې ورورسته سونیتا را ته لږڅه درمل راوړل، همدا چې و مې خوړل لږ وروروسته مې دردونه یو څه غلي شول، د ارامۍ احساس مې وکړ او سترګې را باندې درنې شوې.

په سبا یې دوه توریان راغلل یو څه دوا او ملهمونه یې راکړل، په درېیو ورځو کې یې ډېر ښه کړی وم، د دوی درملو کې عجیبه تاثیر و، ژر یې اثر کاو، له یوې خوا مې وجود ټول په وینو ککړ و، له بلې خوا دا درې ورځې مې ملهم پټۍ لګولې، سم بوی را نه پورته کېده، زړه مې ورته سخت په تنګ و، له وېرې مې د لامبلو او ځان مینځلو غوښتنه نه کوله، ځکه وېره مې کېده چې وایي به روغ شوی یم، بیا به راباندې د وهلو چلونه زده کوي، ترسبا مې هیڅ غږ ونه کړ، دوی بلا وهلي له پاک والي سره ډېره مینه لري، ځکه خو یې زندان او زندانیان هم پاک ساتل، د سهار له چای سره سونیتا له یوې نوې ښځې سره چې په نظامي جامو کې وه راغله، د وره له خلاصولو سره یو پوځې خونې ته راغی لاسونه یې راوتړل پسې هغه میرمنه راغله، د ښځې سپیږمې مونجې شوې، پو شوم چې بوی دې ته هم ورسېد، سونیتا مې پوهه کړه چې دا ځوورځې مې ځان په ملهم غوړ کړی، خو وینځلی مې نه دی، ځکه خو مې اطاق د ملهم بوی کوي، ښځې ته یې خبرې ترجمه کړې، هغې امر وکړ چې ما دې ژرتشناب ته بوځي، زه تشناب ته ننوتلم او ځان مې ووینځه، د بندیانو پاکې جامې یې راکړې، وجود مې سپک شو، کله یې چې بېرته خپلې خونې ته راوستم ګورم چې خونه یې هم پاکه کړې وه، د اودس د ماتېدو لپاره به مې کله کله ټوله ورځ خوب نه کاو، په څلورویشت ساعتونو کې به یې سهار او ماسپښین (تشناب) ته پرېښودم ډېرځله به مې په تیمم لمونځونه کول.

د مازدیګر په لمانځه ولاړم وم، چې زما د خونې ور خلاص شو، پو شوم چې سونیتا او هغه بله ښځه دي، زه یې چې په لمانځه ولیدم بېرته شاته شول دُعا چې مې خلاصه کړه ور مې وډباوه، خو پوښتنه را سره دا وه چې دا ښځه په ما څه کوي؟ سونیتا او دوه نور پو ځیان له خونې د باندې ودرېدل او هغه پوځې ښځه خونې ته راوړاندې شوه، له وړوکي چرمي بیک نه یې د ډاکټرانو سامان را وویست، د فشار آله مې چې ولیدله لږ څه ډاډه شوم، ښه یې معاینه کړم، نسخه یې ولیکله.

په ټوکو مې ورته وویل: همدا سې ښه یم، وهلو ته مې جوړوئ؟ هسې مې بیا هم تحقیق ته بیایي.

امریکایۍ ښځې سر د نه پوهېدو په مانا وښوراوه، سونیتا ورته زما خبرې ترجمه کړې، ښځه له خندا شنه شوه، بیا یې څه وویل چې سونیتا یې خبرې دا سې ترجمه کړې.

-(وارل) وایي، چې ستاسو لپاره دا سزا هم کمه ده، تاسو تل درواغ وایئ، تاسو چې ماشومان او ښځې وژنئ زړه مو درد نه کوي؟ تاسو قاتلین یاستئ!

له دې سره مې بې اختیاره ښځې ته یوه عسکري څپېړه ورکړه، څومره زور چې راکې و، په ښي مخ مې په څپېړه ووهله، له څپېړې سره یې یوه چغه له خولې ووته، شاته یې ځان و غورځاوه او د خونې له وره سره یې اوږه په درز ولږېده، له دې سره له خونې دباندې شورماشور جوړ شو، عسکر چې له خونې د باندې به تل ولاړ وو په ټوپکو کې یې مرمۍ تېرې کړې او زما خوا ته یې را منډې کړې، عسکرو ښځه دباندې وویسته او په ما پسې یې ور بند کړ، له ډېره قهره مې ټول وجود رپېده، زړه مې په کنځلو ښه تش کړ، ورسره مې د ښې جانانه سزا تمه هم درلوده، خو سبا پورې نه د درملو درک مالوم شو او نه هم زما د سزا.

نه پوهېږم د شپې څو بجې به وې چې ور خلاص شو، کځوړه یې را په سر کړه، له یو څه مزل روسته یې په زینو کوز کړم، پوه شوم چې ښکته یې روان کړی یم، د یوې خونې د ور د خلاصېدو غږ مې واورېد، دوه درې قدمه د کوټې منځ ته ورغلو په یوې څوکۍ یې وتړلم او له سر نه یې راته کځوړه لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، ګورم هماغه ښځه ده چې ما په څپېړه وهلې وه، ما ته مخامخ د مېز شاته په څوکۍ ناسته وه، په مېز د سګرټو ډبې، يولايټر، د شرابو دوه بوتلونه اودرې څلور پلاستيکي ګيلاسونه ايښي وو، ښځې سپينه زېرپيراني اغوستې وه چې سينې يې ترې بوټې بوټې راوتې وې، په خونه کې اندامور پوځيان چې نيمه تورې څېرې يې وې هم په څوکيو ناست وو، داځل ژباړن پکې نه و، کرتې پرتې يې ډېرې کولې، پيکونه يې سره و جنګول، ښځې بوتل راپورته کړ او زما خواته راروانه شوه، نيکر يې اغوستی و، سپينو غوښنو ورنونو يې سمه ځلا کوله، داسې چې په شوندو يې مسکا خوره وه او خوله يې يوې خواته کږه نيولې وه په پلاستيکي، ګيلاس کې يې شراب واچول بيا يې ما ته په خندا راوړاندې کړل، ماترې مخ واړاوه، بيا يې راوړاندې کړل، څه يې وويل، ټولو په کړس کړس وخندل، سره له دې چې په څوکۍ ښه کلک تړل شوی وم، دوو نورو پوځيانو هم کلک کړم او ښځې راته د شرابو بوتل په خوله را ومنډه، پوزه يې راته په ګوتو بنده ګړه، ما سا اخيسته او هغه د زهروګوټ مې له مرۍ تېر شو..کرار کرار يې نيم بوتل راباندې وڅښه، ما به نورڅه کړي وای وايي د زورور وهل او د کمزوري کنځا.

ما کنځلې کولې او هغوی خندل، ورو ورو مې ژبه درند ېده، سر مې ګنګس شو، څوشېبې وروسته، به چې ددوی وار راباندې ولګېده، يو ټکان به مې وخوړ خو په درد بيا نه پوهېدم، کله کله به ګوزار دومره دروند و چې ټوله نشه به مې وتښتېده، خو وروروسته به بيا هم په ځان نه پوهېدم، نه يم خبر چې څه وخت به و، چې دردونو راويښ کړم، له غټې ګوتې نيولې تر وېښتو پورې ټول درد او درد، نورکله به يې دوه درې وخته اوبه ډوډۍ راته راوړه، خواوس چې مې شا وخوا وکتل هيڅ هم نه وو.

داځل يې پوره درې ورځې، نه اوبه نه ډوډۍ اونه هم دارو درمل راکړل او نه هم د تېر ځل په شان سونيتا راغله، په څلورمه ورځ په زړه کې ژوندی وم نور لکه مړی پروت وم، د خبرو توان هم راکې نه و او نه هم خوځېدلی شوم، زه د دوا دارو په تمه وم خو دوی ظالمانو په همدې ورځ مازديګرمهال يې بيا له خونې نه وويستم، د امريکايانو يوډول خاصه سزا يې راکړه، دا سزا داسې وه چې ستوني ستاغ يې څملولم، په مخ باندې يې راته يو پلاستيک وغوړاوه، له پاسه يې راباندې د اوبو يو غټ پېپ را خوشې کړ، ما داسې احساس کاوه چې په يو سيند کې مخ په ښکته روان يم او ډوبېږم، خو ساه مې نه اوځي، ما وې که زړه مې وچاود، څو شېبې راباندې لکه کال تېرې شوې، او له څو شېبو وروسته اوبه راباندې بندې شوې او را ويې ايستلم، ما داسې فکر کاوه لکه چا چې د سيند له تل نه را ايستلی يم، دوی مانه زما د کسانو په اړه پوښتنې کولې، ماته يې ويل چې تاسو ته وسله څوک درکوي؟ خو که ما په کور کې وسله درلودای په هماغه ځای کې مې ورسره ډزوله؛ دا سزا يې څو ځل نور هم تکرار کړه چې په بدن کې مې هيڅ شيمه پاتې نه شوه؛ له دې سزا وروسته هم زما په تحقيق کې د دوی لپاره کوم پرمختګ رامنځته نه شو.

له تحقيق وروسته راباندې تبه راغله او بدن مې داسې مړ شو، چې له ځايه هم نه شوم پاڅېدلی، له دې ځايه يې بيا هغې لعنتي خونې ته راوستم، بس هر ځل تحقيق مې له وهلو ډبولو نه تش نه و، نور يې حساب رانه ورک و چې څو واره يې ډول ډول سزاګانې راکړې، خو يوه ورځ يې سر راته دوه ځايه داسې مات کړ چې د تحقيق خونه له وينو ډکه شوه، له دې پېښې نه وروروسته لس ورځې يې بيا تحقيق ته ونه غوښتم، يو څه ښه شوی وم، چې يوه ورځ سهار وختي يې بيا د تحقيق لپاره بوتلم، دا ځل هغه د سپينو وېښتو والا پوځي، مايکل اودوه نورکسان چې ما مخکې نه ولېدلي په خونه کې ناست وو، ترجمان د جاوېد په نامه يو ښکلی زلمی و، له ټولو سره معرفي شوم، سپين سري وويل چې تا ته يو ښه زيری لرم، خو که خپله پښتو هېره کړې او مور ته هر څه ووايې.

د زيري پو ښتنه مې ترې وکړه، سپين سري پوځي په لوړ اواز چاته غږ وکړ، ګورم يوه ښځه چې د خوب جامې يې په تن دي، يوې پوځۍ جنۍ له لاسه نيولې خونې ته را دننه کړه، ښځې خپل سرټيټ نيولی و، همدا چې مخ يې راته ښکاره شو، سره له دې چې لاسونه مې تړل شوي وو، په خپل زور پوه نه شوم، له هغه ميز نه چې ټول چاپېره ناست وو، پورته مې که او په سپين سري او ملګرو مې ورواړاوۀ، دې کې عسکر راباندې راټول شول، په زور

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وهلو يې بېرته کلک کړم، هغه ښځه زما مېرمن وه، خو هغې زما په ليدو، زما په چغو او زموږ په جنګ هېڅ غبرګون ونه ښود، يوائې يې رډې، رډې ټولو ته کتل، له سترګو مې لمبې پورته شوې، داسې شوم لکه ليونی، لاسونو او پښو کې مې ولچک او زولنې پرتې وې، خو بيا هم څلورو کسانو نه شوم ټينګولی، زما مېرمن يې بېرته بوتله او زه يې له ښه ډبولو وروسته بېرته خپلې خونې ته راوستم، خو زما لېونتوب نه غلی کېده، ساعت په ساعت مې غم له زغم نه وته، پښتنې مېرمنې او نجونې، ان له خسر او د خاوند له ورور نه هم مخ پټوي، نامحرم د هغوی غږ هم نه شي اورېدلی، بيا زندان او هغه هم امريکايان، ښځې ته مې قهر راته، چې ولې يې ځان نه دی وژلی، له دې ځای نه خو ښځې ته مرګ ښه دی، له ځان سره مې ژړل چې له خونې دباندې سونيتا له کوم چا سره په ګرم بحث لګيا شوه، سونيتا همدا ويل چې (اوپن ده ډور) سونيتا غوښتل چې زما د خونې ور ورته خلاص کړي او هغوی غوښتل چې له پنجرې را سره خبرې وکړي، همدې کې مې د وره د کړکۍ د خلاصولو غږ واورېده، همدا چې کړکۍ پوره خلاصه شوه ګورم چې د سونيتا ښکلې څېره را ښکاره شوه، ورسره له ځايه پورته شوم، دواړه لاسونه مې په وره کېښودل او په قهر مې ورته وويل:

- تا خو ماته نه و ويلي چې زما مېرمن دلته بندي ده؟

زما له قهر سره سونيتا يو څه وډاره شوه

په بيړه يې وويل: زه دلته ترجمان يم، زه د هيڅ شي صلاحيت نه لرم، څه چې راته هغوی وايي هماغسې کوم.

- ښه اوس د څه لپاره راغلې يې؟

- نه پوهېږم چې څنګه يې درته ووايم، تول دې دارکلي، اوس يې نه پرېښودم، چې بل غم جول نه کلي.

- نه يې جوړوم، اوس د هر ډول زيري اورېدلو توان لرم، ووايه !

سونيتا يو ډول راکتل او وېې ويل: له تا سره يې ستا ميرمن چې زخمي و، هم راوستې وه، خو مېرمن دې خپل عصاب له لاسه ورکلي...

سونيتا د خپلو خبرو پر مهال زما د غبرګون سخته په تمه وه، خو ما د هغې د توقوع خلاف، هيڅ ټکان ونه خوړ، زه پوهېدم چې زما مېرمن ددې حالت زغم نه لري، پسې مې وپوښتل: او نوره کورنۍ مې؟

- هغوی نه زه هم خبر نه يم.

دې سره مې ورته وويل: ته د همدې خبرې د اورولو لپاره دلته راغلې وې؟

سو نيتا په وارخطايي وويل: نه نه زه يې راولېږلم، که ته غوالې نو مېرمن دې خپل کورته ورلی شې.

ددې خبرې د اورېدو هېڅ تمه مې نه درلوده، سخت خوشاله شوم، بې اختياره مې خوله د هغې تندي ته وراندې کړه، خوله خو مې ونه رسيده خو له لرې مې په تندي ښکل کړه، هغې چې لږ مخکې زما د غبرګون تمه درلوده او وېره يې په سترګو کې ښکارېده، زما په دې غير ارادي عمل حيرانه شوه؛ له دې سره يو څه خجالته شوم او له وره نه لرې لاړم.

ما له سونيتا سره کومه خاصه يارانه او عاشقي نه لرله، خو زۀ پوهېدم چې ددې په مرسته که نور څه نه وي، مالومات تر لاسه کولی شم او په راتلونکي کې له دې مالوماتو او لارښوونو نه په خپله تېښته کې ګټه اخستلی شم، څه وخت روسته زه پوه شوم چې لکه ما غوندې هغه هم را سره په چل کې ده؛ ژر مې خبره واړوله:

= که دا کار وشي، زه به له تا نه ډېر خوشاله شم

لا يې په شونډو مُسکا خوره وه چې وېې ويل: نه نه زما په واک کې هيڅ هم نشته، دا د هغوی خبره ده، اوس ته د خپل دوستانو يو د تيليفون نمبر راکه چې موږ ورته زنګ ووهو او ستا مېرمنې پسې راشي، او کی !.

ښه وه د اوښي د تيليفون شمېره مې په ياد و زده وه، شمېره مې ورته ورکړه.

سونيتا د شمېرې له اخيستلو سره له وره نه لرې شوه، ژر مې ورته وويل: زه به څه خبر شم؟

- زه يې درته وايم، او کی درست !.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سونیتا لاړه زه همدا سې په خپل ځای کې شا په تخته پرېوتم، له قهر نه مې ان ترسبا یو لمونځ هم ونه کړ، لکه لیونی کله به له ځان سره په جنګ وم، کله به له خدای پاک سره ((الله مهربانه دی راته به یې معاف کړي)) چې ولې دکوم عمل سزا را کوې؟ بیا زما برخه سزا خو یوائې ماته راکه، زما کورنۍ خو تر هر چا زیاته معصومه ده؟

==

د هغې ورځې په سهار چې کله د باګرام د هوايي ډګر د وره په مخ کې ځان مرګی برید وشو، یو عسکر زما دوه جوړه جامې راته راوړې، پوه شوم لکه چې ورور مې راغلی او مېرمن یې را ته بېولې، له ډېرې خوښۍ نه مې ورته په پښتو وویل سونیتا ته غږکه، له دې سره امریکایي په خندا شو، څه یې وویل، خو لکه چې زما په خبره پوه نه شو، یوځل مې د سونیتا نوم واخیست او بیا مې ځان ته ګوته ونیوله، امریکایي زما په خبره پوه شو، په خندا یې سر د ښه په مانا وښوراوۀ او لاړ، له ډېرې خوښۍ نه ځمکې ځای نه راکاوه، په یوه لوېشت خونه کې ښکته پورته ګرځېدم، اخیر مې پېښې سترې شوې، ځای په ځای کیناستم، یو عجیبه فکر راته پیدا شو، د تېښتې فکر، خو په څه ډول؟

د ډاکټر نجیب د واکمنۍ په وخت کې چې په ګارد خاص کې وم، سخت موساعت تېر و، ډېر قدر یې راکاوه، کله، کله به زما ملګری اجمل چې زموږ د رئیس ارکان وراره ؤ، له کور نه به یې ویډیو، جنایي او پولیسي فلمونه راوړل، ترسبا به مو فلمونه لیدل، کله به چې فلم نه و هم زما سات به په دې تېر و چې زما د ناولونو سره ډېره مینه وه، او چې فلم به رانه پاتې شو بیا به مې ناولونه لوستل، او جنایي ناولونه خو د ډېرو او نا اشنا پېښو په درلودلو سره ډېره تلوسه لري، چې زما به ډېر خوښېدل او دا سې ډېر نور کتابونه مې هم لوستلي دي، په هغو فلمونو او ناولونو کې به زندان او زندانیان څه بل ډول تصویرېدل، مثلاً په یو اطاق کې به لس دولس بندیان اوسېدل، په لوی سالون کې به یې ډوډۍ ته کتار درول، تر ټولو ځواکمن به پکې د بندیانو مشر و. بندیان به تښتېدل، په خوړو کې به ورته وسلې راوړل کېدې او ... خو زه لا په دې هم نه وم پوه چې زه په څه ډول ځای کې پروت یم، زېر زمیني ده؟

اول منزل دی که دوهم منزل دی، آیا دلته نور بندیان هم شته او کنه؟ په هېڅ هم نه پوهېدم.د فکرونو لړۍ مې د سونیتا غږ وشلوله، هغه د وره بلې غاړې ته په زوره غږېدله، له ځایه پورته شوم او په بېړه مې غږ کړ.

_سونیتا ته یې ؟ سونیتا !

امریکایانو به یې نوم لنډاوه؛ سوني به یې ورته ویله، خو زما له خولې نه به یې تل سونیتا اورېدل، دې کې د وره دکړکۍ د خلاصېدو غږ پورته شو او د سونیتا اوږدې ښورې سترګې را ښکاره شوې، سخت وارخطا وم، سونیتا نه مې په بېړه وپوښتل.

_ څنګه شو؟ څنګه شو؟

سونیتا په خندا وویل:

-وشو، ورورد دې له درې مشرانو سره راغلی و، ښځه دې ورسره لاله، هغوی غوښتل چې تا هم و ګوري خو چا ورته اجازه ورنه کله.

بې اختیاره مې لاسونه پورته شول او د خدای شکر مې وویست، اوس په سونیتا ډېر زړور شوی وم، لکه دوه نېږدې دوستان، په ما هم خوږه لږېده، ځکه چې زما په چاپېریال کې یوائې همدا وه چې زه یې په خبره پوهېدم او هغه زما په خبرو پوهېده، همدا علت وچې ډېر ژر ورسره بلد شوم، سونیتا مې د تېر په څېر په وچلې ښکل کړه، ځکه چې دا ځل هغې خپل وچلې راوړاندې کړ، ډېره شېبه سره ولاړ وو، زړه مې غوښتل چې خپله پرېکړه له سونیتا سره شریکه کړم او مرسته ترې وغواړم، خو له هغه څه نه چې ما وېره درلوده هماغسې وشول، سونیتا راته له یوې لویې مقدمې وروسته وویل، چې اوسنی ژوند د داد او معاملې ژوند دی که څه شی ترلاسه کوې نو یو څه به ورکوې هم، هغې ویل چې ته ما ته د طالبانو او القاعده په هکله مالومات راکه زه دا سې نه وایم چې دا مالومات مې له تانه ترلاسه کړي دي، هغې ویل چې دا مالومات زه هغوی ته ورکوم چې، دلته زما موقف لوړ شي، زه به تا سره نوره مرسته وکم.

خو سونیتا له یاده ویستې و چې زه هم یو نظامي افسر وم، پښتانه چې څومره لوړو پوړیو ته ورسېږي نو خپل هغه کلیوالي ژوند نه هېروي، دا منم چې زه به ساده پیاده کلیوال ښکارېدم او وم به خو په پنېرو او پوډرې شودو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی شوي زه چېرته غولولی شوم، سونیتا غوښتل چې د ملګرتیا په تار زما په خوله کې ګوتې ووهي ، په ښکاره مې ځان پرې هیڅ پوه نه کړ چې ګوندې زه ورباندې پوه شوی یم او نه هم له ما سره د طالبانو او القاعدې کوم پټ راز و ، چې زما له خولې یې وباسي، ما ته اوس تر ټولو لوی راز د خپل تښتېدلو و ، چې نیږدې وه ورته ویې وایم خو اوس زه وپوهېدم چې دې ته خبره کول په خپله ځان رسوا کول دي، کله یې چې څه بود نه کړل، خدای په امانې یې وکړه او لاړه.

د سونیتا په دا ډول کړو ډېر خپه شوم ، د هغه امریکایي خبره مې یاد ته راغله، چې ویل یې:ستاسو غرور تر پښو لاندې کوو.

دا یواځې سونیتا نه وه چې له امریکایانو سره له امریکانه راغلې وه، د هغې په شان نورې ډېرې افغانې جنکۍ او هلکان هم راغلي وو ، چې شپه او ورځ ورسره همدلته اوسېدل، خو له سونیتا نه مې ددې خبرې هېڅ تمه نه کېده، هغې هم ځان ته افغانه ویله، خو افغاني غرور او غیرت لکه څنګه چې نورې افغانې میرمنې یې لري دې نه لاره، کنه ښه ښایسته جنۍ وه، په پینځو شپږو ژبو ډېره ښه پوهېدله، هر ځای کې ورته ښه کار پیدا کېده.

. اوس نو د تېښتې لپاره تیار او اماده وم، خو هېڅ نه پوهېدم چې په څه ډول ! ! ټوله شپه په همدې سوچونو کې ورک وم او د تېښتې لاره مې لټوله، همداسې وېده شوی وم، د وره په ډبولو مې ټوپ وواهه، نېغ په ځای کې کېناستم. پیره دار و ، د سهار ډوډۍ یې راوړې وه، ډوډۍ مې ترې واخېسته، ساعت ته مې چې و کتل اته بجې وې.

ډوډۍ مې و خوړه او خپل زاړه سوچونه مې بیا شروع کړل، چې څنګه کولای شم د تېښتې لاره پیدا کړم، هر څه ته مې په زیر کتل او په خپل شا و خوا مې نظر ساته، کله کله مې ځان ته ډاډ ورکاو چې زه یو نظامي افسریم، زه دا هرڅه کولی شم، که دوی، نظامیان دي زه هم یو وخت نظامي افسر وم، له ځان سره مې وویل، داسې فکر وکړه چې ته اوس هم هغه ګارد یې، اوس نو په څه ډول باید ځان له دې دوزخ نه وباسې، په زړه کې مې غوټه کړه چې هر چانس ته باید اماده و اوسم، او هېڅ موقع باید له لاسه ورنه کړم، ما ته د زندان شپې سختې نه وې چې ما غوښتل وتښتم، بلکې اوس دا زما ارمان ګرځېدلی و چې زه باید له دې ځای نه روغ وتښتم او خپل غچ هم په یو نه یو ډول واخلم، زه نه پوهېږم چې د دوی د عمل عکس العمل ورته ووایم او که ووایم چې زما زړه اوس له ژورو عقدو ډک و او بې کراري مې زیاته وه، بلاخره له خطره ډک تصمیم مې ونیو ، ما وې هسې هم مرګ دی دا چې بیا بې عزته شم، ښه ده چې مړشم او که ژوندی پاتې شوم نو لا ښه، په هرڅه مې ښه پوره فکر وکړ، خو یواځې له دې قفس نه زما وتل پاتې و ، کله چې یو څوک له خپل سر نه تېرشي، هرڅه کولی شي، زما پلان هم همداسې له سر نه تېرېدل و ، خپل وار ته مې انتظار ویسته؛ خو انتظار ډېر اوږد شو ؛ هیچا زما خبر نه اخیست، البته دا به د هغه ځانمرګي برید له امله و ، چې د همدې مرکز د وره په خوله کې تر سره شو ، زه یې له یاده وتی وم، په دې ورځ یې ان تشناب ته هم بو نه تلم، په سبا سهار مې وره ته لغتې ونیولې، شور ماشور مې جوړ که له بهر نه مې د چا غږونه واورېدل، څو شېبې وروسته کړکۍ خلاصه شوه، ګورم چې د جنۍ غوندې یو هلک ترجمان دی، په قهر یې راته وویل:

- چه ګپ اس؟ چرا غالمغال انداختي؟

په قهرمې ورته وویل:

- دوه ورځې کېږي، چې تشناب ته نه یم تللی؛ بیا وایې چه ګپ اس ! !

هلک له ځان سره وبنګېد ، امریکایي ته یې څه وویل، امریکایي په مخابره کې خبرې وکړې، ډېر وخت لا نه و تېر شوی، چې د وره د خلاصولو غږ مې واورېد ، اوس نو زما د پلان د پلي کولو وخت رارسېدلی و ، ځان مې حملې ته جوړ که، ور خلاص شو ، دوه عسکر د باندې ودرېدل او هغه یو چې ولچک او توره کڅوړه یې په لاس کې وه، خونې ته راننه ووت، همدې کې مې پرې برېده وکړ ، څو چې په ځان پوهېده، له خولې مې ورته کجاوه جوړه کړې وه، دې کې هغه نور هم ورسره ملګري شول، له پښو یې ونیولم له خونې یې دالېز ته کش کړم، دومره یې ووهلم چې هغوی هم ستړي شول، څه نور کسان هم زموږ په شور راغلل، د ټوپکو په میلونو یې سم سوری، سوری کړم، له وهلو وروسته یې بېرته خپله کوټه کې واچولم، که څه هم چې زښت ډېر یې ووهلم، خو په زړه کې سخت خوشاله وم، ځکه چې د خپل پلان په لومړي پړاو کې بریالی شوی وم، د توشک پوښ مې وشکاو او ټپونه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې وتړل، پاڅېدم آزاد حرکتونه مې شروع کړل، ما وې که همدا اسې شخ شوم، هم به مې درد پسې واخلي او هم به له ځایه نه شم پورته کېدلی، له هرحرکت سره به مې له خولې دودونه وتل، وجود مې له درده ډک و، ځان مې ښه خولې، خولې کړ بیا مې ترمازدیګر پورې ښه ارام وکړ، اوس نو د دوهم تکتیک نه د کار اخیستلو وخت رارسېدلی و، خونه مې شا و خوا وکتله هیڅ دا سې تېره شی په ګوتو را نه غی، چې هیڅ مې ونه مونده کښېناستم او دېوال ته مې تکیه ووهله، دېوالي ساعت ته مې پام شو چې سونیتا راوړی و او دلته یې په دېوال کې بند کړی و، ساعت مې ژر را خلاص که، له ماشین نه مې یوه وړه، تېره وسپنه خلاصه کړه او سات مې بېرته په خپل ځای ولګاو، غوښتل مې چې په او سپنه د خپل لاس یوه برخه پرې کم او د دروازې په لاندینۍ برخه کې وینې وبهوم چې له دې ځایه د وتلو چانس پیدا شي، خو وسپنه ډېره نری وه ژر قاتېدله بیا مې په وسپنه مې (وری) درې ځایه پرې کړه، په یوه شېبه کې مې خوله له وینو ډکه شوه، وینې مې د وره په بېخ کې تویې کړې، په سپین فرش وینې د دروازې د چوکاټ نه په فرش و بهېدې، خوکوم عکس العمل مې ونه لید، چې څومره وینه مې خولې ته راتله، هماالته مې تو کوله، شا وخوا لس شل دقیقې مې صبر وکه، خو هیڅوک هم را نه غلل، دې کې مې دروازې ته سوکان ونیول، چې د عسکرو شر او شور جوړشو، د وره خوا ته پړمخ پرېوتم، وریه بیړه خلاص شو، یو کس راغي په اړخ یې واړولم، د غاړې په رګونو یې راته لاس کېښود، خو ما چې له خولې مې هم وینې بهېدلې وې ځان دا سې کړی و لکه مړی، کړتې پړتې یې وکړې، د روغتون تزکره یې راوړه او زه یې روغتون ته روان کړم، روغتون ته چې ورسېدو د قرارګاه یوه خوا مې ښه په ښه کړه، لوړدیوال، په سر یې اغزن سیم او په کونجونو کې پیره دارخونې ښکارېدې، چپرکټ کې یې واچولم، ډاکتران راټول شول، له کتلو وروسته یې یوه پیچکاري راچوخ کړه، لږه شېبه پس مې سترګې پټې شوې.

===

چې راپاڅېدم، شا وخوا خونه راته اشنا ښکارېده، دا هغه خونه وه چې دلومړي ځل لپاره ورته په همدې حال راغلی وم، دا خونې له کانتینر نه جوړې

شوې وې، په سپینو بند اشونو مې ټول وجود تړل شوی و، خو خوشاله په دې وم چې زماد پلان دوهم تکتیک هم بریالی شو، اوس نو په دې فکرکې وم، چې په دې حال تښتېدلی شم او که نه؟ کوم خوا ته لاړ شم، د امریکایانو په مرکزونو کې خو ان د ورځې هم غټ، غټ ګروپونه لګېدلي وي، زړه مې صبر نه کاوه، کله به مې چې د تېښتې په پلان فکر کاو، ځان به مې د هماغو پخوانیو فلمونو په کرکټر کې لیده او کله به مې چې د دوی ظلم او تېری یاد ته راغی، ځان به راته ډېر بې غیرته ښکاره شو، په ذهن کې به مې د غچ اخیستلو په هکله فکرونه کول، غوښتل مې چې هغه د پښتنو غرور چې دوی یې تر پښو لاندې کوي ښکاره کړم، پلان مې جوړ و، اصلي خبره زما د وتلو وه، کله کله به نا هیلی کېدم، خو د ځان د ډاډ لپاره مې د رحمان بابا دا بیت وویلو: چې غوټې پسې وهې په لاس به درشي

په دې لعنتي کوټه کې یو وړوکی سوری هم نه و، کړکۍ خو لا څه کوې، بیا مې له ځانه سره وویل چې یو دوه ورځې به دلته پاتې شم، چې لږ نور هم ښه شم بیا به یو کار وکړم، خو زړه مې طاقت نه کاو، پاڅېدم چې بهر د تېښتې لار پیدا کم، شاوخوا سیمه او په لاره کې راته پراته خنډونه وګورم، چې د شپې لار را نه خطا نه شي، له چپرکټ نه چې ښکته شوم اول مې په ځمکه غوږ کېښود، ماوې که شاوخوا نیږدې څوک وي نو پوهېږم، خو خیر او خیریت و، یوه دروازه د خونې په یو کنج کې وه او بله په بل کنج کې، زما ښي لاس ته ور دالیز ته وتی و، په دالیز کې تشناب و او دالیز نه هاخوا نه پوهېدم چې خونې وې او که بل څه، هغې دروازې ته لا نه ړم چې دالیز ته وتې وه، هغې بلې خوا ته لاړم، کرار مې دروازه خلاصه کړه، ګورم چې د ګودام غونډې خونه ده، د دوا کارتنونه کتار، کتار ایښي وو، د کړکۍ په لیدو سخت خوشاله شوم، د کړکۍ خوا ته لاړم، شا خوا مې ښه وکتل، پوی شوم چې شمال او شمال غرب خوا وه، د هېږ په شمال غرب کنج کې یو دوه منزله تعمیر و دا سې لکه د عسکرو قاغوش چې وي، د قاغوش غرب خوا ته بیا لوړ دېوال او ها خوا ترې بلاکونه وو، زموږ ترمنځ به یو نیم سل متره واټن و، مستقیم شمال خوا ته شپږ اووه الوتکې هم ولاړې وې، کړکۍ نه مې سر وویست شمال شرق خوا ته دوه خوا په خوا د الوتکې د (رنوی) سرکونه وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ها خوا ترې بیا نورې تیارې ولاړې وې، د هدې یانې بګرام شا وخوا لکه لویه کلا د پوالونه چې شاو خوا ځلور متره لوړ پورته شوي وو او اغزن سیمان لکه ماران پرې پراته وو. داسې راته ښکاریدل چې د دې مرکز په هرګُنج کې د وسپنې لوړې پیره دارخونې هم شته، ځکه چې په دوو ګُنجونو کې خو ما ولیدل، چې له دېوال نه به یو متره لوړې وې، غُرفو شاوخوا کړکۍ درلودې، د دېوال له بېخ نه ورته د وسپنو پوړۍ ورختلې وې، خونه پوهېدم چې دې غُرفو کې یو پیره دار کېناسته که ډېر؟ په همدې غُرفو کې غټې ګروپونه لګېدلي وو، چې شاوخوا سیمه یې ښه رڼا کړې وه، دوی آن د ورځې هم دغه ګروپونه لګولي پرېږدي، غوښتل مې چې بېرته لاړشم او هغه د جنوب خوا وګورم، چې دې وخت کې ْمې د پښو ښکالو واورېد، ډېر وډارشوم، په منډه خپل ځای ته لاړم، ښه و، پښې مې لوڅې وې، د پښو ښکالو مې نه پورته کېده، همدا چې په ځای کې پرېوتم، هغه ښایسته او مهربانه ډاکټره خونې ته راننوته، چې ورځ کې ځوځله به زما پوښتنې او کتنې ته راتله، ډاکټره راننوته، زما په لیدو مسکه شوه، خو ما داسې ویش وای شروع کړی و چې بېرته لږ غوندې خپه شوه، څه کړت پړت یې وکه، دوه رقمه ګولۍ (تابلیت) یې راکړې اولاړه، لږه شېبه وروسته زه هم له چپرکټ نه را کوز شوم، یو وار مې بیا په ځمکه غوږ کېښود، ورپسې مې په دېوال غوږ کېښود چې پوه شم نیږدې خو څوک نشته، څه مې وا نه ورېدل، کله مې چې ور خلاص کړ، مخامخ یو وړوکی دالېز و چې یو وړوکی تشناب او کمود هم پکې و، دا ځای خو مې لیدلی و ځکه تشناب ته به همدلته راتلم، خو له دالېز نه چې کومه دروازه ښکارېده، نه پوهېدم چې دلته څه شی و، خو اوس مې چې د وره د قلف له سوري وکتل، هلته بله خونه وه چې څوک پکې نه ښکارېدل، ور مې خلاص کړ، د وره له شانه یو څوک راښکاره شو، سم زړه یې راننه وویست، دا یو بل ډاکټر و ! له هماغه تاکتیک نه مې کار واخیست لکه څنګه مې چې د هغې ډاکټرې سره ترې کار اخستی و، د ډاکټر په لیدو مې بیا زږېروي شروع کړل، ما یو ناول لوستی و د هغې ناول مرکزي کرکټر یو اروايي ناروغ وي چې ډېر د توقع خلاف، کارونه کوي، اوس مې خپل ځان د هماغه کرکټر په شکل کې لیده، ما ته به عجیبه ښکارېده چې زما اول ځل دې

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

چې اکټ کوم خو دومره بریالی یم، کېدای شي دا به هم زما د فلمونو او ناولونه سره د ډېرې علاقې له امله وه چې دلته مې د خپل اکټ کولو د کمال نه کار اخیسته، ډاکټر چې زما په زږېروېو یې ښه له تشویش نه ډکه شوه، وارخطا شو، زما لاس یې په خپله اوږه واړاوه، د اوږې لاندې مې ننووت او بېرته یې خپل چپرکټ ته بوتلم، پیچ کاري یې راته وکړه، ورسره مې سترګې درنې شوې او همداسې ویده شوی وم.

چې را پاڅېدم تیاره خوره شوې وه، په ځای کېناستم، او د تېښتې په پلان مې یوځل بیا فکر شروع کړ، وایي انسان تر ګل نازک خو په ستونزو کې له کاڼي کلک وي، که په کور کې داسې ټوک، ټوک او ټپي، ټپي وای له ځایه به هم نه وم ښورېدلی، زه چې په درد نه پوهېدم، ما سره د ازادۍ فکر و، د آزادۍ قدر رښتیا هم بندي ته مالومېږي؛ ما د آزادۍ لپاره کوښښ او مبارزه کوله، ځکه خو په دردونو نه پوهېدم، د خونې سات ته مې پام شو، چې د ماښام پاو باندې اته بجې وې، بېرته په خپل ځای کې پرېوتم او په لاروچارو مې فکرشروع کړ؛ خو ما ته ترټولو مخکې یوه جوړه امریکایي پوځي دریشي پکاروه، ځکه چې د روغتون له سپینو جامو سره له لرې هم ښکاریدم.

زه په دې پوهېدم چې د دې ډاکټر او دې ډاکټرې نه چې کله، کله دلته وي بل څوک دلته نه راځي، نو کولای مې شول چې له دې ځایه ووځم، خو ما باید دلته یوه جوړه دریشي پیدا کړې وای او بیا له دې ځایه په خپله ځارلي لاره د شپې لخوا وتی وای، په زړه کې مې راوګرځېدل چې ځلور خواوې د شپې له خوا وځارم، پورته شوم او هغه ګودام ته بیا لاړم، ټول مرکز رڼا و ګروپونه پکې پړقېدل، په پیره دارخونو کې بیا څوک نه ښکارېدل، یو څه لرې وو، دې کې مې پام شو چې لږ وړاندې غټ غټ جنراتورونه د وسپنو ترڅپرې لاندې چالان دي، بیا مې د دالېز ور خلاص که، د هماغې دروازې په سوري کې مې یوځل بیا وکتل، په کوټه کې بیا هم څوک نه ښکارېدل خو وېره راسره وه چې که دا ځل هماغه ډاکټر راشي نو نه شم کولای چې بیا یې و غولوم، د کوټې دروازه مې خلاصه کړه او په هغې دروازې مې سترګې ولګېدې چې له دې کوټې نه بهر وتې وه، ورغلم، همدا چې سر مې د باندې وویست ګورم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو عسکرلږ وړاندې ښکته پورته ګرځي، داسې لکه چې زما لپاره يې دلته پيره کوله، بېرته خپلې کوټې ته لاړم، ځوښېږي غلی په خپل ځای کې کيناستم او سوچونه مې کول، بلاخره دې پرېکړې ته ورسېدم، چې بايد دا هرڅه د شپې په وروستۍ برخه کې تر سره کړم، پيره دارختم کړم، جامې او وسله ترې واخلم، هغه لوی جنراتور مړ او خپل نورکارونه همدا سې پرمخ بوځم، له ماښامه يې راته په يوځل مصرف لوښو کې ډوډۍ راوړې وه، ژر، ژر مې وخوړه، نور مې سرکېښود ، ما وې هسې نه چې د شپې په پای کې ويده پاتې شم.

ټکان مې وخوړ او پاڅېدم، ژر مې ساعت ته وکتل، لس باندې دوه بجې وې، له ځايه پاڅېدم، يو ډول داکسيجن پيپ په ګودام کې ښه ډېر پروت و راوامې خيست، دخپلې خونې ورمې خلاص که، د وره شاته غلی ودرېدم، نور مې پښې ځمکې ته راواړولې او دوه، درې ډبه مې ورکړل، له دې سره د عسکر د پښو غږ پورته شو ، ور خو له وړاندې نه خلاص و ، همدا چې عسکر راننوت زما دچپرکټ خواته روان شو ، همدې وخت کې مې له شانه ورته په غاړه کې پيپ واچاوه، پسې مې په زنګنونو په تشو ، تشو کې ښه کلک ، کلک وواهه، دې کې يې خوله له سر نه ولوېده ګورم چې جنۍ ده، ژيړ ويښتان يې په اوږو راپرېوتل، نژدې به مې خوشې کړې وه ! ! لږه چې بې حاله شوه مرۍ مې ورته سسته کړه، خو په مرګ مې زړه ونه شو ، ځکه جنۍ وه، لاسونه، پښې او خوله مې ورته کلک وتړل او هغه ګودام ته مې بوتله، عجيب ځواک راکې پيدا شوی و ،له هيڅ شي مې وېره نه کېده، ما چې ورته کتل جنۍ بې هوښه وه، زما پاخه، ګوزارونو ډېره ژوبله کړې وه، هغه اوس په ځان نه پوهېده خو ماته داسې ښکارېدله لکه دا چې هم زما په شان تمثيل کوي، ژر، ژر مې پتلون او جمپر ورنه وويستل، سپين نازک بدن يې پوره لوڅ نه و ، نيکر او زيرپيراني يې اغوستي وو ، جنۍ لا بې هوښه وه، چې يو امريکايي نظامي افسر له خونې نه ووت، چې لنډ پتلون يې په تن و ، اوس نو زه چا نه شوم پېژندلی، لومړی شمال خواته لاړم، هلته چې غټ جنراتورچالان و او د دېوالونو د سرګروپونه پرې روښانه وو ، هاخوا ترې بل جنراتور هم چالان و ، دجنراتورشاوخوا داسې رڼا وه چې له هر ځايه ښکارېدل، بيا مې په پروت

باندې ځان ترجنراتور پورې ورساوه، خو په ګولولو يې نه پوهېدم، ډېرې تنۍ يې درلودلې، ما هم د ټولو سو چونو په اړولو پيل وکړ، له دې سره تپه تياره شوه، همدې وخت کې بيرته جنوب خوا ته لاړم، ګورم چې شرق خواته درې تعميرونه څنګ په څنګ پراته دي او پيره داران يې هم شاوخوا ګرځي، خو زه غرب خوا ته د دېوال بېخ ته روان وم، ځان مې د جنوب پيره دارخونې ته ورساوه، د زينې شاته غلی کېناستم، تقريباً پينځه دقيقې به ناست وم، چې د لاسي برقونو رڼا ګانې شوې، خو د خلکو غږ ترما نه رارسېده، پيره دار خونې او زينې سره ارتباط درلود ځکه چې او سپنې له يو بل سره وېلډينګ شوې وې، د پورته ختلو زينو (پوړيو) په څنډه د وسپنې په ميلې باندې، مې غوږ کېښود ، پو شوم چې پيره دار کرار ناست دی، زه هم په کراره ور پورته شوم، په يو لاس کې مې هغه امريکايي لاسي برق، چې ډېره تيزه رڼا لري، او بل لاس کې مې پيپ و ، برچه هم را سره وه، اخير امريکايي مجهز عسکر وم، د پيره دارخونې وره ته ورسېدم، ما غوښتل چې لنډه د دېوال ته واوړم چې نا څاپه د پيردار د پښو ښکالو پورته شوه، ژر مې د پيردارخانې لاندې ځان وردننه کړ، پيره دار په لاسي برق باندې شاوخوا سيمه وکتله، او بېرته کېناست، ځوښېږي وروسته پاڅېدم او په ښيښه کې مې د ننه غرفې ته وکتل، پيره دار پوځي په څوکۍ ناست او په وړوکي ميز يې يو وړوکی ټيمي بوتل ايښی و ، په غوږونو کې يې واړه غوږي ايښې او د سندرې غږ هم ترې بهر راووځي، خدای خبر چې د امريکا د کوم ښار په کوم کنسرت کې به ګرځېده، کله کله به يې غږ ورسره پورته کړ او اوږې به يې پورته پورته واچولې.ټوپک يې څنګ ته ايښی و ، ما هم سستي ونه کړه، دا خدای وهلي چې لږ ټپيان شي داسې چغې وهي چې درېيم کلی هم خبروي او زه هم له همدې وېرېدم چې که زما د تېښتې پته ولګېده او دوی را باندې پوی شي خامخا مې بېرته راګرځوي، خپله چالاکي مې وښوده، پيپ مې په لاس کې و ، خو پيپ ډېر لوی و او دا ځای تنګ و برچه مې راوويسته په کراره مې پيپ لږ وړوکی کړ، د پايپ يوه برخه مې په کراره لاندې کېښوده ورنيږدې شوم، د پيره دار خونې ور مې خلاص کړ، هيڅ خبر نه شو ، شاته يې ودرېدم، په پوره چالاکۍ مې پيپ ورته په غاړه کې واچاوۀ، څوکۍ نه مې لاندې ګوزار کړ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د برچې په څټ باندې مې څو ګوزاره په سر وواهه، پښې یې ورو په ځمکه وغځېدې، هغه مې همداسې خپلې پیرې ته پرېښود ، ما اغزن سیم په برچې لرې کړ او ځان مې له دېوال نه څوړند که، ښه په ارامه وغورځېدم، لاندې ځمکه پسته خاوره وه، ځان مې هم ونه ښنډه، نو رمې شمال خوا ته په منډه شروع وکړه، ډېر ژرستړی کېدم، ټپونو مې هم درد کاوه، د وېرې منډه وه، داسې روان وم لکه غشی، ډېر مزل مې وکړ، خو نه پوهېدم چې کومه سیمه به وي، ما غوښتل چې چاریکار ته ځان ورسوم، چې د ې وخت کې مې د سهار اذان واورېد ، آزان ماته د کلي لاره راوښوده، موذن لا تر حی علی الفلاح نه و رسېدلی چې زه ور ورسېدم، د اودسونو ځای ته په منډه ننوتم، ډېر وختي و خلک لا له خوبه نه و پاڅېدلي خو یو دوه سپین ږیري ټوخیدل او اودسونه یې کول، زه یې له شانه تېر شوم، خو هغوی په خپل کار بوخت وو ، هلته مې نظامي جامې وویستې څو سوه ډالر پکې وو هغه مې ترې واخیستل، هغه د ناروغانو جامې مې په تن پاتې شوې، جومات ته ننوتم، ملا صیب ته مې وویل، چې زه مسافر یم لاره کې غلو رانه هر څه لوټ کړل، بس دغه د خوب جامې مې په تن کې پاتې دي، ملاصیب ښېرې وکړې او لاړه، لږه شېبه وروروسته یې یوه جوړه توري جامې راوړې، جامې مې بدلې کړې، د چاریکار لاره یې راته وښوده او ویې ویل چې لمونځ وکړه بیا به لاړ شې، د اودس په بانه ترې وتښتېدم، دریشي او تفانچه مې په یو پټي کې ښخ کړل.

لمر لا نه وختلی چې چاریکارو ته ورسېدم، ځینو دوکاندارانو خپل دوکانونه خلاصول یو واسکټ یو سور پکول او یو هغه وړوکی د اوږې دسمال مې واخیستل، سراچه موټر مې تر (تګاب) پورې په کرایه کړ او حرکت مو وکړ.

څو شېبې وروسته د ژورنالستانو خبره په اسمان کې چورلکې ګرځېدې راګرځېدې او ماته داسې ښکاره شوه لکه په ما پسې چې یې پروازونه کړي وي، زموږ موټر هم ښه په مزه روان و ، موټروان ځوانکی بدرنګه، خو ښه اخلاقي هلک و ، نوم یې راته شیرین اغا وښود.

مستې، مستې کېسټې یې اچولې، خو یوه هم پکې زما د خوښې نه وه، تر ټولو یې د نازیه اقبال سندرې ډېرې اورېدې، د موټروان کړه وړه مې

وځارل او پوه شوم چې د ملګرتیا هلک دی، باید ملګری یې کړم، ما سره ددې وېره وه چې کېدای شي په سړکونو کې زما د بېرته نیولو لپاره تالاشي وي، شیرین اغا په دې سیمو کې ښه بلد ښکارېده، د ځان د ډاډ لپاره مې ترې وپوښتل.

- ښه اوس په کومه لار ځو زه خو په دې لار چندانې بلد نه یم.

دې کې شیرین اغا ما ته راوکتل او وې ویل: دامخامخ سړک راستن صیاد ته وځي، بیا چپ لاسته تاوېږو او د ګلدان سیمې ته ووځو ، بیا محمود راقي ته ځو د کاپیسا مرکزدی، ښه لوی بازار لري، محمود راقي نه بیا مر (لمر) خاته ته ځو ، هلته د اوغانانو کلی دی ټول پکې پښتانه دي.

زه د شیرین اغا خبرو ته غوږ وم که چېرې له ده نه جدا شم چې لار راته مالومه وي.

- پسې یوه دښته راځي، چې نیم سات مزل په دښته کې وي، بیا د(اله سي) ولسوالۍ ته رسېږو بیا نو د تګاو بازار ته رسېږو ، نور خو به بلد یې؟

- هو !له تګاو نه سروبي ته څومره لار ده؟

- دوه ساته به وي.

شیرین اغا ویل چې د تګاب له الکوزیو نه دی، پرون یې له تګاب نه یو دربس چاریکارو ته راوړی و او اوس تش روانېده چې زه پرې پېښ شوم، د شیرین اغا په هکله په سوچونو کې وم، موټر د صیاد خوا ته ګړندی روان و ، د سوچونو مزی مې شیرین اغا پرې که.

- که اجازه دې وي زه به دا سګرټی وسکم، تیار مې ډک کړی دی.

- ما به ورته څه ویلي وای، له مخکې نه مې پرې شک راغلی و زه ورته په برېتو کې مسکی شوم.

- وڅکه په ما یې دود ښه لګېږي، خو څکلي مې کله نه دي، زه پوهېدم چې دا خبره په چرسیانو ښه لګیږي او ما هم غوښتل چې د لارې ملګری باید درسره خوشاله وي. .

له دې سره مسک غوندې شو ، څه یې ویل چې ما ترې خبره ونیوله:

- هسې کډو یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سګرټ یې له خولې لرې که او پخ یې وهل، ښه ډېر یې وخندل، زما بیا د شیرین اغا خندا ته خندا راغله، په خندا مې ورته وویل:

- پو شوم مخکې له دې چې تا راته ویلي وای ما په خپله درته وویل، ډېرو ملګرو به راته دا خبره کوله، خو ستا په هکله مې هم یوه ټوکه زده ده..

هلک په خندا شو، په حیرانی یې وویل: زما په هکله ؟

- هو، د شیرین اغا په اړه.

یو غټ ړلوګی یې له خولې وویست، دوه درې تختـه، تختـه تـوخی یې وکړل.

- ته یې ووایه

دې سره مې ټوکه ورته شروع کړه

- د ننګرهار ولایت د سُرخرود ولسوالی ته که کله لاړې او څوک دې پکې نه پېژندل، هرسړی دې چې ولید ورتـه ووایـه، زه د شیـرین اغـا، یادل اغـا ملګری یم، بس دستي دې کورته بیایي، ځکه چې هلتـه پـه هر کـور کـې د دل اغا او شیرین اغا په نامه یو څوک خامخا شته.

دې خبرې سره هلک له خندا داسې تـور اوشین شو چې سترګې پکې ورکې شوې او له ډېرې خندا پورتـه، پورتـه الوتـه، پـه بېړه مې ورتـه وویـل: لارې ته ګوره چې اوس به موټر ټکر کړې، هغو دله ګانو نـه خـو را وتښتـېدم، چې ته مې مړ نه کې.

یو وار شیرین اغا راته وکتل په وارخطایی یې راته وویل:له چا نه؟

چا سره مې مغزو کې کړنګ شو، خو خبره مې له خولې وتې وه، کله کله ځینې خبرې بې اختیاره د سړي له خولې نه ووځي او دلتـه مې چې خبره له خولې ووته کېدای شي چې نور مې له شیرین آغا نـه خطر نـه حس کولو، خو بیا هم ځان مې تېر کړو.

- هسې

(هسې) مې داسې وویـل لکـه چې هیڅ خبره نـه وي، عجیب هلک و، سترګې به یې ما خواته وې او موټر بـه یې ښه تیز روان کړی و، پوخ او خام سړک یې نـه لیـده، څـه بـه مـو سر پړسـوم، هلک کلک شو، د چرسیانود صداقت کیسې مې ډېرې اورېدلې وې، ما هم غوښتل، چې ملګری یې کړم،

ټوله کیسه مې ورتـه وکړه، کـه بـل هر څوک وای لـه دې کیسې سره خامخا ډارېده خو شیرین اغا ته زما کیسې داسې خوند ورکړی و، چې پام مې شو موټر داسې کرار روان و لکه چکر ته چې وتي یو، هغه خو سګرټي وهلی و او زه د آزادی په نېشه کې داسې غرق وم چې هر ځای راته جنت ښکارېده، ما لا خبرې ته خوله جوړوله چې له شانه د هارنډونو باران شو، دا د پولیسو دوه د رنجر موټرونه وه، چې ډېره تادي یې درلوده، د موټرو پـه لیدو مې شیرین اغا ته په خواشینی وویل: بچو خانه لکه چې ویې نیولم.

خبره مې لا نـه وه تمامه چې موټر مـو لـه خوانـه تېرشول، ایلـه مې زړه پـه کرار شو، له دې کار سره شیرین اغا هم ویښ شو، پـه جدي انداز یې وویـل: خبره خرابه ده، تګاو ته چاکره ځې؟

- تګاو ته په (۱۳۶۵) کال کې یوځل له ملګرو سره تللی وم، بیا نه یم تللی او نه پکې څوک پېژنم، ما وې چې بیا به له هغه ځای نه جلاباد تـه بـل مـوټر ونیسم.

شیرین اغا یوه شېبه غلی شو، خو پـه دې کمه موده کې شیرین اغا ډېر ښه پلان جوړکړ، عمر یې راته اته ویشت کاله وښود، خو له بلا ډک و، هغـه ویـل چې څو مره وخت ډېر تېرشي ستا د نیولو امکان ډېر دی، هرځای کې بـه تالاشي ګانې وي، زه وایم هغوی به تاپسې اوس کابل اوبګرام لټوي، هغوی څه پوهېږي چې ته شمالي خواته راغلی یې او له دې لارې جلال آباد تـه ځې، چې له قصده به دې داسې کړي وي که څنګه خو ښه چل دې کړی دی.

له دې چرسي نه مې د داسې هوښیارې خبرې هېڅ تمـه نـه وه، خو (لېونی هم په خپل کار کې ښه پوهیږي).

- نو څنګه به وکو؟

- تګاو کې ښه حجره لرو، که کال هم پکې تېرکړې څه خبره نه ده، خو زه وایم چې (ډایرک) جلال اباد ته لاړ شو، اوس د شپې لخوا په لاره هېڅ خبره نه وي، خو چې یو څو زنانه په موټرکې وای، بیخي مو کارجوړېده.

- څنګه مو کار جوړیده؟

- اوس دوه په دوه یو، د هر چا پام مونږ دواړو ته اوړي، خو بس چې یوځل کلي ته لاړ شو، بیا نور زه پوهېږم او کار مې، ته بیا له هرڅه بېغمه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شيرين اغا دا خبره راته ښه ښکاره شوه ، زه لږ څه سوچونو کې تللی وم، چې نا څاپه موټر له عمومي سړک نه فرعي سړک ته تاو شو ، وارخطا شوم، سړک ته مې وکتل، هلته په لوی سړک پوليس ولاړ و او تالاشي روانه وه، لږ وړاندې موټر ودرېد ، شيرين اغا ويل، چې له فرعي سړکونو نه به ځان د تګاب ولسوالۍ ته وکاږو ، هغه ويل چې په دې ځای کې مې هېڅ کله تالاشي نه وه ليدلې.

په داسې حالاتو کې يو بلدي ملګری ډېر ضرور وي، اوس مې يو تکړه ملګری پيدا کړی و ، چې دا دروند بار يې راسره ووړ، دا کوم تصادف نه و ، په اسلام کې تصادف نشته موږ مسلمانان هر څه د الله پاک له لوري ګڼو ، الله پاک راسره ملګری و چې له دا ډول زندان نه وتښتېدم،

شيرين اغا ته مې وويل: شيرين آغا ! يوه خبره درته کوم !

يو چا ته نوم اخيستل د بلدتيا لومړی او مضبوط پړاوی دی، ور پسې مې خبر و غزوله: ته پښتون يې اوس مې ځان تا ته سپارلی، چې هر څه کوې، خو ما ژوندی ورسوه، چې په زړه کې مې ډېرې غوټې دي، نوره ستا خپله خوښه.

شيرين اغا له خندا شين شو او وې ويل: داسې پښتو درسره وکم چې ته ام ورته حيران شې، ددې رشوت خورو پوليسانو په چل زه ډېر ښه پوهېږم، يو رګ مې لغماني دی.

دې سره دواړو ښه وخندل.

دا وخت مازيګر قِضا و ، شيرين اغا ويل، چې د شپې ډوډۍ به زموږ په کور کې وخورو ، نا وَخته به لاړ شو ، ما هم ورسره ومنله، د تګاب د بازار تر څنګ يې کور و ، چای او ډوډۍ مو سره وکړل، ټپونه مې وينې شوي وو ، لږ درد يې هم کاوه، شيرين اغا له درملتون نه يو څه دوا دارو راوړه، پاکې جامې يې راته راوړې او پوره لس بجې له کوره ووتو ، کلي نه يې درې نور هلکان هم له ځان سره راوستل ټول موټر کې کېناستو او جلال اباد ته مو حرکت وکړ، له هلکانو سره يې معرفي کړم، پسې يې يوه لُنګۍ هم راکړه، ښه شخه لنګۍ مې ووهله، د موټر په مخکې ښيښه کې مې ځان ته وکتل حيران شوم، ځکه څو مياشتې مې ځان په ښيښه کې نه وکتلی، زړه کې مې ويل

خپل ځان مې چې په خپله ونه پېژنده نو خلک به مې څه وپيژني؟ په لاره کې ښې ډېرې تالاشۍ وې، کوم ځای کې چې به تالاشي وه د شيرين اغا د ماما ځوی اجمل به ځان داسې ناروغ که چې عسکرو به ورته دستي اجازه ورکړه، چې لږ به ترې لرې شول نور به يې له خندا زاره راوچوله، داسې تمثيل يې کاوه چې حيران ورته پاتې وم، دده له ناروغۍ سره به زموږ هغه بل ملګری شامحمد داسې نارې جوړې کړې لکه يوه بوره ښځه چې په خپل زوی وير کوي؛ زما سترېيا او بې خوبي ډېره وه، دوی ټول د لږې شېبې لپاره غلي شول او زما سترګې سره ورغلې وې، چې سترګې مې لوڅې کړې د لغمان په سرخکانو کې مو د جلال آباد په لوري د موټر ځراغونه بلېدل، وروروسته سيټ ته مې چې وکتل، نورعلي ويده شوی و ، اجمل او شامحمد خپلو کې ټپې سره ويلې، دې کې اجمل يوه پلاستيکي وړه بشکه راواخيسته او طبله يې هم ورسره شروع کړه، د عسکرۍ په دروان کې به موږ هم دا کارونه ډېر کول، چې ما به کله کله پکې منګی واهه، خو اوس مې زړه مات و ، پوی نه شو چې ترجلال آباد ښار پورې څه ډول ورسېدو ، اوس نو د شپې دولس بجې وې، خو شيرين اغا د موټر وانۍ حوصله ډېره لرله، شيرين آغا پوهېده چې څنګه مزل وکړي او څه وخت ځان ورسوي، ځکه خو به يې کله کله زمونږ خبرو ته هيڅ پام نه و او خپله ډرېوري به يې کوله، ځکه خو وختي راورسېدو ، د شپې تېرولو لپاره قصبې ته د تره کور ته مې لاړو.

===

سهارمې شيرين اغا ته په وچ زورپيسې ورکړې، هغوی په خپله مخه لاړل او زه په کور کې پاتې شوم، هماغه د شپې خبرشوم چې لوڼې، زامن مې، مور پلار او خور؛ ټول په هماغې شپه وژل شوي وو ، تره مې دا هم وويل چې ښځه مې سوچه ليونۍ ده، ټوله شپه مې وژړل، ما به کله کله له ځان سره ويل، هغه کسان چې ځان مرګي کوي څومره بې عقله دي، پښتانه بې کلتوره دي چې جنګونه کوي خو اوس پوه شوم چې دا دهغوی کلتور دی، چې د ظلم پر وړاندې چوپ نه پاتې کېږي، خو نن زه تيار شوی وم چې دې سور مخو دله ګانو ته ځانمرګی شم، تره ته مې وويل چې زه کلي ته ځم، خو هغه راته اجازه رانه کړه، هغه ويل چې ما امريکايي وژلی، خامخا به ما پسې کلي ته تلاشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځي، د تره خبره راته پرځای ښکاره شوه، شل ورځې له کور نه ونه وتم، نژدې خپلوان مې جلال اباد ته راته راتلل، د کلي دهرې ورځې خبر به راته رسېده، په یو ښتمه ورځ کلي ته له څلورو موټرو سره چې له ترونو، خوریونو او تره زامنونه ډک وو لاړو، همدا چې کلي ته ورسېدو، ټول په ګډه زما د کور خواته روان شو، خپلو خپلوانو راته یو ډول کتل، د کور په لېدو نور هم ودرد پېدم او دغچ لمبې مې په زړه کې تاوې راتاوې شوې، تاسو کې به داسې درد چا نه وي څکلی؟ درد او غم هغه وخت له تحمل نه ووځي چې مور او پلار ته د ځوي مړی او اولاد ته د مور او پلار مړی پروت وي، خو زما ټوله چرګی، مړه وه.

د کلا ور یې په بم الوځولی و، د خونو کړکۍ او دېوالونه داسې سوري سوري وو لکه سل کلنه ورانه کنډواله، په دوه خونوکې مې پلار، مور او خور سوځېدلي وو، خونې اوس هم تکې تورې وې.

ژوند راته یو ډول بې مانا شی ښکاره شو، هېڅ شي خوند نه راکاوه، میرمن مې خسر پېښور ته د دوا لپاره بېولې وه، سخت نا کاراره وم.

د تره په کورکې مې واړول او فاتحې شروع شوې، هره ورځ به ډله دوستان راتلل، بیا مو خیراتونه هم وکړل.

درې ورځې وروسته مې میرمن هم راغله، چې په لیدلو یې سخت پښیمانه شوم؛ ځکه زما په ذهن کې د هغې هغه پخوانی تصویر و، خو هیڅ مې هم د لاسه نه کېدل، زه یو بې وسه انسان وم.

لس دولس ورځې مې په کلي کې وتې وې چې یوه ورځ، له شېرزادو ولسوالۍ نه زما یو پخوانی ملګری خان لالا چې جهادي قومندان هم و دولسو مسلح کسانو سره کلي ته راغی، شپږ کسان یې له حجرې نه شاوخوا پیرې ته ووتل او شپږ کسان یې له ما سره کېناستل، یو پکې مولوي غفورجان و، چې هغه مې هم پېژنده، همداسې هغه نور کسان یې هم معرفي کړل، له فاتحې وروروسته یې را نه د تښتېدو په هکله پوښتنې شروع کړې، له لومړۍ ورځې مې ورته کیسه پیل کړه او تر پایه مې ورته ورسوله، مولوي غفورجان خو داسې ژړل چې اوښکې یې نه ودرېدې، ویل به یې دا ټوله د ایمان او اسلام جذبه ده چې په مخ کې یې غرونه هم نه شي تم کېدای، هغو

نورو به توبې ویستې او ښیرې به یې کولې، خان لالا راته وویل، چې دوی ټول له ما سره دي او که زه وغواړم نو دوی زما غچ او زما په شان د نورو بې ګناه افغانانو غچ هم اخیستلی شي، هغه د تبلیغیانو خبره دعوت یې راکه او نور پاڅېدل، خان لالا په روانه کې خپلو نورو ملګرو ته وویل: توریالی یو واقعي مسلمان او یو واقعي توریالی دی، چې دومره لوی کار یې کړی، بس د الله امداد ورسره و، او بله یې دا چې توریالی یو تکړه، زړور او باتجربه نظامي افسر دی تېر شوی، توریالی د خدای په مرسته ډېر څه موږ او افغانانو ته کولی شي.

خان لالا خپله د تلیفون شمېره راکړه او ویې ویل که مونږ سره یو ځای کېدل غواړې، نو په دې شمېره بیا زنګ ووهه، خدای په امانې مو سره وکړه او د سپین غره خواته روان شول.

دا زموږ کلي ته د دوی لومړی راتګ نه و، هغوی به هروخت خپلو کورونو ته راتلل، ځکه هغوی هم افغانان دي، د همدې سیمې خلک دي کورونه، مور پلار لري، زموږ په کلي کې هرکور وسلې لري، هرځای ته چې ځي دا وسلې ورسره وي، ځکه دلته خلک په شخصي دښمنیو هم اخته دي، داسې لکه ازاد قبایل... یوه ورځ زموږ یو ملګری چې ژونالست و او په ښار کې لوی شوی و، دلته راغی، دا خلک، ټوپک، او وسله وال کسان د شخصي دښمنیو کیسې یې چې واورېدې حیران دریان و، څه وخت وروروسته یې زموږ د کلي په پېښو کیسې لیکلې وې او په ځینو مجلوکې چاپ شوې وې، چې بیا زموږ کلیوالو هغه مجلې کلي ته رواړې او کلیوالو هم لوستلې وې.

سره ددې چې ما هم په بګرام کې همداسې فکر کړی و، لکه خان لالا چې راته وویل، زه په یو ډول خپل غچ اخیستلی شم چې له دوی سره یو ځای شم، کنه یو کس به یې څنګه له ټولې امریکا سره ووهي.

خو کله یې چې دعوت راکه یو ډول زړه نا زړه وم، دا وسله وال به راته یو ډول نا منظمه خلک ښکارېدل او لکه څنګه چې زه یو تورن وم نو د سپلین زمونږ لومړی شرط دی.

خو کله مې چې ځان سره فکر وکړ، چې زه به په څه شي و ډار شم، په پلار که په اولادونو، هغه خو یو هم نه دی پاتې، له شرمه خلکو ته نه شم کتلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

او څنګه به وګورم هرڅوک به وايي چې د دغه سړي ښځه امریکایانو بېولې وه او بېرته يې لیونۍ راوسته، دې سوچونو سم لېونی کړم، خو لا وروستۍ پرېکړه مې نه وه کړې.

شپې ته مې خور میلمه کړی وم چې کور يې زموږ له کلي نه يو څه لرې و، د شپې په ډوډۍ ناست و چې د تره ځوی مې سردار راته زنګ وواهه، ویل يې چې د امنیت کسان راغلي او ستا پوښتنه کوي، چا ورته ویلي دي چې ته موږ کره يې، زموږ ټول کور يې تالاشي کړ، دا يې هم وویل چې که ستا په هکله ورته هرچا مالومات ورکړل انعام هم لري، له دې خبرې سره دا ارته دُنیا راباندې د مېږي له سترګې تنګه شوه، نه مې غوښتل چې بیا د دې کافرو په لاس ورشم، مشرې خور او خورزو مې چیغې او نارې شروع کړې، اوښی مې هم وارخطا ښکارېده، هغوی ته مې ډاډ ورکه چې دلته نه شي راتللی، خور مې نه منله، دې کې مې د تره زامن له ټوپکو سره زما خوا ته راغلل، پرېکړه مو وکړه چې هرڅوک راغلل بس تر مرګه به ور سره جنګ کوو ،تر سبا مو په وار پیرې وکړې، خو څوک مالوم نه شو.

سبا سهار مې تره راته زنګ وواهه، چې د امنیت کسانو شپه همدلته تېره کړې، اوس يې بیا دوه موټره راغلل. هغوی خبر شوي چې ته کلي ته راغلی يې، پوه شوم چې نور مې په کلي او ان په افغانستان کې ژوند ګران دی، تلیفون مې له جیب نه راووېسته او خان لالا ته مې زنګ وواهه، ټوله کیسه مې ورته وکړه، خان لالا ویل که محاصره يې کسان درلېږم، ما ورته وویل چې زه له کلي نه لرې پټ یم، ځای مې ورته وښود ، د شپې يوولس بجې وې چې خان لالا له شاوخوا پنځو سو مسلح، کسانو سره راغی،هیڅ باور مې نه کېده چې دوی دې دومره ژر راورسېږي.

حجره کې یوه شېبه کېناستو ، خان لالا غوښتل چې د امنیت کسانو پسې کلي ته لاړ شي خو ما ورته وویل چې ترونو ته مې ستونزه جوړه نه کړي، چانټه او يو مخصوص دوربین داره ټوپک يې هم له ځانه سره ماته راوړی و ، چانټه مې وتړله ټوپک مې په اوږه کړ او ټول سره روان شولو.

===

سره له دې چې ډېره موده مې په کلي کې ژوند تېر کړی و ، خو دا مې اول ځل و ، چې سپین غره ته لاړم، هغه د عسکرۍ د تمریناتو په دوران کې چې غره ته ختلی وم، له هغه وروسته مې دا لومړی ځل و ، ژر، ژر ستړی کېدم او په ښکته کېدو کې مې پښې رېږدېدلې، خان لالا به راپورې خندل، په ډېرو ستونزو د سلطان په نامه سمڅې پورې لاړم، هر کلي ته مو د غره له هر کنج نه يو ، يو زلمی وسله وال لکه پېرۍ راپیدا کېده ، یو نیم به له لرې سلام وکړ او بېرته به ورک شو ، له هر کس سره به غټ دوربین، چانټه، بمونه، برچې، یانې داسې وسلې ورسره وې چې ما لا نه وې لیدلې، ډېرې پر مخ تللې وسلې وې.

د سمڅې خوله به شاوخوا دوه متره مربع وه، خو کله چې ور دننه شوو ، پراخه د اوسېدو او په عین حال کې د پټېدو ځای و ، تقریبًا شپېته اویا کسان پکې نه ښکارېدو ، خان لالا ویل چې د سمڅې ترپایه څوک نه دي تللي، غار کې ډول، ډول درنې او سپکې وسلې او چاودېدونکي مهمات پراته وو ، له سمڅې د باندې (ترپالونو) لاندې (۱۵)ډول، ډول موټر سایکلونه چې په ځینو يې يو ډول ماشین دارې هم لګول شوې وې ودرول شوي وو ، موټرسایکلونه يې یوائې د عملیاتو په وخت کې کار اخیسته، هغه هم د خان لالا په اجازه.

خان لال به په يو ډول ځانګړې مخابرې له خپلو مشرانو سره تماس نیولو ، خان لالا د سبحان الله په نا مه يو کس خاص د راډیو د اورېدو لپاره ګمارلی و ، هغه د مهمو خبرونو ، یاداشت له ځانه سره په کتابچې کې لیکل، له همدې سمڅې نه مو په ننګرهار او لوګر د څو بریدونو پلانونه سره جوړ کړل، خان لالا زما له پلان جوړولو نه ډېر خوشاله ښکارېده ، ځکه چې د دوی پلان به پنځوس فیصده کامیاب او پنځوس ناکام او تلفات به خامخا ورسره وو ، خو زما پلان په داسې ډول و چې (۹۰) فیصده کامیاب او پرته له تلفاتو نه تر سره کېده ، د لوګر ولایت په يو چارواکي پسې مو درې ځله هلکان واستول، خو بېرته به تش تور راغلل، بلاخره درې تکړه هلکان مې له ځانه سره واخیستل خان لالا دُعا راکړه ځکه چې دا هغه د امرکایانو خبره زما لومړی (مشن) و زما لویه ستونزه دا وه چې زه په سیمو کې ښه بلد نه وم، د شپې دوه بجې مو حرکت وکړ او سبا سهار مې سړی لاس ترلی راووست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا یوه میاشت مې په دې سمڅې کې تېره کړه، له څو بریالیتوبونو نه وروروسته خان لا لا راته وویل چې مرکز ته ورځو، لږکارمې دی، مشران وایي چې توریالی هم درسره راوله، له دې سره سخت خوشاله شوم، په جامو کې نه ځایېدم.

سبا سهار ما، خان لالا او زلمي چې موږ به ورته چیریک ویلو، تش لاس مو(ګُرمې) ایجنسۍ ته حرکت وکړ، څو چې کرمې ته رسېدو، څو ځایه په سمه او په غره کې مو له خپلو وسله والو ملګرو سره دمه کوله او خان لالا به ورسره څه پټې خبرې کولې، یوه شپه مو په لاره تېره کړه په دریمه ورځ ګُرمې ایجنسۍ ته ورسېدو، دا هغه سیمې وې چې ما په لومړي ځل ولیدې، خان لا لا نه مې د ملا محمد عمر مجاهد په هکله پوښتنه وکړه، چې هغه چېرته دی؟ خان لالا وویل چې ملا محمد عمر، حکمتیار، اسامه او ملګري یې لا چاته مالوم نه دي او که چاته مالوم هم وي ځای یې نه ښیي، ان که څوک یې مړ هم کړي.

ګُرمه داسې ځای دی چې اب او هوا یې ګټ مټ زموږ د کلي په څېر ده، خوشاوخوا غرونه یې دګورګورو او مزرې په ونو پټ دي ښکلې درې او د مرکیخیلو په څېر روڼ رود په کې بهېږي چې خلک یې کلک پښتانه مسلمانان دي، ټوپک ددې ځای د نرانو سینګار دی، هلک چې زلمی شي بیا یې ټوپک په غاړه وي، په جوماتونو کې دیني سبق ویل کېږي او دیني مدرسې هم پکې ډېرې زیاتې دي.

یوې لویې کلا ته ورننوتو، چې شاوخوا شل خونې به پکې وې، په انګړ کې کټونو باندې، لس دولس کسان ناست وو چې زموږ په لیدو ټول راپورته شول، ستړي مشې مو سره وکړه، کټونو کې یې ځای راکړ، بیا خان لالا له ټولو سره معرفي کړم، داسې لکه دوی مې چې ښه پېژني.

د خان لالا په وینا جبار مولوي صیب ناستو کسانو ته مخ واړو.

- ملګرو توریالی یو باتور او چې کوم دی ډېر زړور او چابک زلمی دی، چې په کمه موده کې یې خپله زړورتیا موږ ته ښکاره کړه، الله دې ورته معافي وکړي د ډاکټر نجیب په وخت کې نظامی صاحب منصب و.

دې کې یې خان لالا خبره پرې کړه.

ولسمشر ما وژلی ارش تنګیال

- توریالی یو غازي دی، یو اتل دی، په همدې نېژدې ورځو کې له بګرام نه تښتېدلی او دوه کافران یې مردارکړي دي.

دې سره ناستو کسانو په لوړ غږ د الله اکبرنارې پورته کړې، پسې یو کس چې سپین د سمال یې له سر نه تاو کړی و، په خبرو پیل وکړ، له خبرو یې پوه شوم چې عرب دی، خو ډېره ښه پېښوری پښتو یې ویله.

- داسې زلمو ته خو دغه تحریک اشد ضرورت لري، اوس به د خپلو مجاهدینو ورونو سره نور هم وروزل شي او په خپل جهاد کې به لا کامیاب شي، زه یقین لرم چې دی به ډېر نور کارونه هم وکړي.

خو خان لالا یې په ځواب کې وویل، چې اوس خو دلته یو بیا په سره ګورو، نور د ماسپښین لمانځه ته پاڅېدو.

===

شپه مو همدلته تېره کړه، په سبا یې خان لالا ما ته لس زره کالدارې راکړې او خپله چېرته لاړ، زه یې منصورته وسپارلم، ټوپکې مو په اوږه کړې او ښار خواته روان شولو، دا ړتیا وړ شیان مې واخیستل غرمه مو په هوټل کې ښه مزه داره کړایي وخوړه، منصور سره مې ګپ شپ ولګاوه، بېرته مرکز ته راغلو، مازدیګر زه خان لالا، جبار مولوي صیب او دوه درې نور ملګري لږ لرې یو بل کلي ته لاړو، نور له ډېرو پوښتنو نه شرمېدم، ځکه هر څه ماته نوي وو، دا څه دي؟ اودا کوم ځای دی؟... ما وې اخیر به بلد شم اوس خو مې همدا ځای دی، تقریباً نیم ساعت مو په پښو مزل کړی و، چې یوې لویې کلا ته ورسېدو، له کلانه د ختېو د بوال تاو شوی و، کلا ته چې ورننوتو، ګورم تقریباً د سلو کسانو په شاوخوا کې تنکي، تنکي زلمیان په نظامي تمرینونو لګیا دي، موږ د هغو کټونو خوا ته لاړو چې دوه د پاخه عمرکسان، غټې غټې لونګۍ یې تړلې وې، په غاړه یې ستړې مشې وکړه او ټول په کټونو کې کېناستو؛ همدا چې د شیدو چای مو وڅښئ، منصورپه غوږ کې راته وویل: راځه چې لږ ځانونه ګرم کو! ډېر وخت به تا هم تمرین نه وي کړی.

زما له پخوا نه ورته زړه تخنېده، خو عمر مې دا تقاضا نه کوله چې زه دې لکه ځلمیان منډې ووهم او ټوپونه واچوم خو زړه مې صبر نه شو، خان لالا ته مې وویل چې زه غواړم، لږ تمرین وکړم، خان لالا راته وویل چې د همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره مې دلته راوستی يې، زه او منصور بلې خونې ته لاړو جامې مو بدلې کړې او د تمرين مېدان ته راووتو ، زموږ او ددوی تمرينونو سره ډېر فرق درلود ، دوی موږ ته د موټرسايکل ځغلول، له موټر سايکل نه د بريدونو چلونه، اختطاف او نور تکتيکونه رازده کول، چې ما په ډېره کمه موده کې هرڅه ډېر ښه زده کړل، خان لالا ويل چې ته به دلته دې هلکانو ته نظامي درس هم ورکوې، خولکه چې چا ورته اجازه نه وه ورکړې، دوه مياشتې دلته پاتې شو او دغه دوه مياشتې مې هره ورځ تمرين کاوه، داسې خلک مې په دې قبايلو کې وليدل چې حيران ورته پاتې وم، په رښتيا چې ازاد قبايل دي، د چيچين خلک، ايرانيان، عربان، غربيان، پښتانه، تاجک، پنجابيان هر ډول خلک مې هلته وليدل، په دې قبايلو کې څوک وسلې ته لايسنس نه جوړوي، په همدې سيمه کې وسلې هم جوړيږي چې دره وال ټوپک ورته وايي، خو د افغانستان د دولت له دغو وسله والو مخالفينو سره به ځينې وخت داسې وسلې هم تر سترګو کېدې چې د نوي او پرمختللي ټکنالوجۍ حيرانوونکې وسلې وې، خو په عام حالت کې به موږ د وسلې د کمښت سره مخ و ، خو لکه مخکې چې مې وويل دلته وسله هم جوړيږي نو باروت زيات و چې زموږ انجنيرانو آن ديګ بخار بمونه هم جوړول.

پخوا به مې له خلکو نه اورېدل چې طالبان خلک په تبليغ باندې ځان مرګو بريدونو ته اماده کوي، داسمه وه خو کله به چې امريکايانو ملکي خلک ووژل او دا خبر به په طالبانو کې خور شو ، ان ښځې به ځان مرګو بريدونو ته اماده کېدې، پرته له دې چې څوک ورته ووايي.

د ځانمرګو بريدونو لپاره ډېر ځوانان اماده وو ، چې هلته به موږ ورسره خبرې کولې، هغوی به د ځانمرګي بريد لپاره اماده وو ، خو په څېره يې د خپګان نښې نه ښکارېدې، مازديګر به چکر ته تلو ، چې په دې ځانمرګو کې د هر عمر او نژاد خلک موجود و ډلې، ډلې ځوانان به تيار شول نو مونږ به يې وليکل بيا به افغانستان ته د جهاد لپاره را تلل. هغوی به ويل که کله د کوم کس په ناموس،هېواد اودين تېری کيږي چې وس يې ور سره برابر نه وي نو ځان مرګی ښه او رواکار دی، دوی به ويل چې دا هر څه په افغانستان کې شته او شوي.

يوه شپه خان لالا په يوې ورقې کې په پاکستان کې د افغانستان د يو چارواکي د تښتولو پلان جوړ شوی ما ته راکه، زما نظر يې پکې غوښته، دوی د دې پلان د عملي کولو مشر هم زه ټاکلی وم؛ په دې ځای کې نو اوس له موږ سره د مبارزې لويه حوصله ملګرې وه، اوس موږ باور درلود چې دښمن به خامخا په ګونډو کوو ، پلان داسې و چې موږ درې کسان به حيات اباد ته ځو او هلته به د افغانستان هغه چارواکی چې د حيات آباد په يوه بنګله کې اوسېږي تښتوو ؛ خان لالا ته مې ويل چې بيخي ښه پلان دی.

په سهار زه، منصور او سردار باجوړې ځانونه سره راجوړ کړل، سپينې جامې، او تور واسکټونه مو واغوستل او تش لاس روان شو ، يو ډول وېره او تشويش را سره و ، داسې نه چې زه ډارېدم؛ هو ! ډارېدم خو په دې چې پلان ناکام نه شي چې هم به خان لالا او هم به زه خام شم، په پېښور کې زموږ لپاره يو کور ښودل شوی و ، په دې کور کې مېشتو ملګرو درې تمانچې يو کلاشينکوف، د پوليسو جامې، موټر راکړل شول، د پوليسو جامې مو واغوستې او تمانچې مو په قاشونو کې ومنډلې، حيات اباد فيزون ته لاړو ، منصور ته د هغه چارواکي کور ډېر ښه مالوم و او د هغه موټر يې هم پېژانده، د کوڅې په سر کې له خپل موټر سره ودرېدو ، له موږ نه دوه سوه متره لرې د پوليسانو يوه پوسته هم وه، شاوخوا سيمه مې ښه له نظره تېره کړه، د تېښتې لار مو وټاکله او د ښاغلي په تمه ودرېدو ، شل دقيقې به مو انتظار کړی و چې له کور نه موټر راووت يو کس باډيګارد هم ورسره ښکارېده او يو موټروان، همدا چې له کوڅې نه راووتل موټر مو د هغه د موټر مخ ته ودراوه، پسې دربواړه له موټر نه ښکته شولو ، باډيګارد له مخکې سيټ نه را ښکته شو ، زه د ديپلومات خواته روان شوم، ما لا د موټر ور نه و خلاص کړی چې ډزې شوې، ګورم چې موټروان او باډيګار په ځمکه پراته دي، په دوی مې چيغه کړه خو کار شوی و. نه مې غوښتل چې څوک مړه شي، سردار د ديپلومات موټر ته کېناست منصور خپل موټر ته او زه د ديپلومات تر څنګ کيناستم او تفانچه مې ورته بغل ته ونيوله، موږ چې حرکت وکړ ګورم چې ها خوا نه درې پوليسان موږ خواته رامنډې وهي، غوښتل يې چې د موټر مخ ته ودريږي چې دې کې مې ښيښه ښکته کړه. ښو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مي ورته دريږي ډزي وکړي، هغوی شاته شول او زموږ موټر تېر شو. دې کې د ډزو غږ راغي پوليسانو هم هوا يي ډزي وکړي، خو موږ تري لاړو؛ نور نو چي له هغي ځايه راووتو، هرځای مو موټرو ته لاره خلاصه وه، توربينز او شاته يي د پوليسو موټر، خپل ځای ته ورسېدو، شپه مو همدلته تېره کړه، ما خان لالا سره تماس ونيو، ورته مي وويل چي سهې مو ژوندی نيولی ځنګه يي کړو، هغه ويل چي نيم سات وروسته درته ځواب درکوم، نيم سات وروسته خان لالا زنګ وواهه هغه ويل چي ژوندی يي ميرام شاته راولئ، په انګړ کي لس دولس ملګري نورهم وو، ټول سره راټول شولو او په دې مو بحث کاوه چي په څه ډول هغه ديپلومات تر ميرام شاه پوري بوځو، چا يو څه چا بل څه ويل خو داسي خبره هيچا هم ونه کړه چي اسانه اوبې خطره وي او د ټولو په خوښه هم وي، په دې ورځ دا پرېکړه همداسي پاتي شوه، ټوله شپه مي سوچ ونه وهل چي څه بايد وکړو؟ نه پوهېږم چي دولس که يوه بجه به وه، چي يوه خبره مي په فکر کي وګرځېده، له خوشالۍ نه مي منصور او سردار له خوب نه راوېښ کړل، هغوی مي چي له خپل پلان نه خبر کړل را سره يي ومنله، په سبا مي نجار راوغوښت او داسي تابوت مو پري جوړ که چي په منځ کي دوه کسان ځای شي، خو د باندې نه ډېر غټ ښکاره نه شي، تابوت بايدلکه تونل ګول وي او پاسه خوا يي لکه سم تابوت؛ ديپلومات مو بې هوښه که، تابوت کي مو واچاوه، بيا مو د هغه شاوخوا ښه ډېر مالوچ کېښودل، سردار مو هم بې هوښه که او د ډيپلومات په سر مو لکه چي مړی په تابوت کي اينښودل کيږي ځملاو، د تابوت شاوخوا مو له مالوچو نه ډک کړل، کله چي تيار شو هغه نور ملګري چي راغلل له خندا راته شنه شول، فلنکوچ موټر مو راوغوښت، تابوت مو په جنګله ښه کلک وتاړه، زه او منصور په سيټ کي کېناستو او حرکت مو وکړ، د پېښور په ښار کي سخته تالاشي شروع وه، هرموټر به يي سم تالاشي کاو، کله چي زموږ د موټر وار راورسېد، ما او منصور لکه ډېر نيږدې څوک مو چي مړ شوی وي، تمثيل شروع کړ، پوليسانو د مړي سر لوڅ کړ له کتلو وروسته يي خپله خواشيني له موږ سره شريکه کړه او روان شول، هرځل تالاشۍ سره به د منصور رنګ تګ ژېړ شو، خو دا هم زموږ په ګټه و، داسي به ښکاره شوه چي ښه ډېريږي

ژړلي، که رښتيا وو ايم زما په زړه کي د سردار اند ېښنه وه چي هسي نه له ډېري نېښي نه څه پري وشي، څو واره مي د تابوت سر پورته کړ او د دواړو جاج مي واخيست؛ تر عليزيو پوري څو ځايه تالاشي شو، کله چي عليزيو نه واوښتو خان لالا ته مي زنګ وواهه، چي موږ نيږدې يو، هغه ويل چي کسان دې مخ ته درلېږم؛ همداسي وشول لږ وړاندې چي لاړو يوه ډاډ سن کسان مو هرکلي ته راغلي وو، تابوت مو له فلنکوچ نه ښکته که او ډاډ سن کي مو بار که، شل دقيقي وروسته مرکز ته ورسېدو، همدا چي د ننه شولو ګورم چي شاوخوا شپېته اويا کسان په انګړ کي دي، تر ټولو خان لالا لومړی زما خواته راغي غېږ کي يي کلک ونيولم، پسې نورو ښه ګرمه ستړي مشي وکړه، خو ځيني بيا حيران شول چي په تابوت کي څوک دی، هلکانو ته مي امر وکړ، چي ژر دواړه له تابوت نه وباسي، ما ويل چي په سردار څه چل ونه شي ځکه څلور پينځه ساته بې هوښه وه، خان لالا ډاکتر راوغوښت دواړو ته مو دوا دارو وکړل، ښه وو دواړه رک روغ شول، له دې عمليات سره دهر ملګري په خوله کي زما نوم و، سخت قدر مي پيدا کړ د انعام په توګه يي يو لک کلداري هم راکړې، چي بيا لس لس زره کلداري مي منصور او سردار ته هم تري ورکړې.

===

کله چي مرکز ته راغلو يو ډول د خوښۍ فضا رامنځته شوې وه، ټوله ورځ به د مشرانو جلسي اوغونډې روانې وې، ځکه چي افغان حکومت او امريکايانو د سعودي عربستان په منځګړيتوب موږ ته وړانديز کړی و، چي هرڅه د خبرو له لاري حل کړو، زموږ څو مشران عربستان ته تللي وو، چي له افغان حکومت سره خبرې وکړي، خو پرته له کومې پايلي نه دا غونډې پای ته ورسېدې.

عجيبه خو دا وه چي کله کله به ډېري تېښتوني، چاودني چي موږ به نه وې کړي په مطبوعاتو کي په موږ تپل کېدې، چي ټول به ورته له خندا شنه وو، بس موږ نه اوس لاس پاک جوړ شوی و.

په همدې ورځو کي امريکايانو زموږ د کابل د عملياتو مسئول په هوايي بمبارۍ کي شهيد کړی و، په دې پېښه باندې ټول خواشيني وو، هغه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو سم د قیامت ورځ وه، چې کله یې مړي راوړ، خو په ښه بدرګه او عزت خاورو ته وسپارل شو.

له دې وروسته جلسې شروع شوې، چې د کابل د عملیاتو مسئول انتخاب کړي.

په دې ورځ زه او منصور پاس غره ته لاړو، موږ چې پکې اوسېدو دا ډېره ښکلې سیمه وه، شاوخوا لوړ تک شنه غرونه له څېړیو او نښترو نه ډک وو، د دواړو غرونو تر منځ لوی خوړ او د خوړ دواړو خواوو ته کلاګانې وې، زه او منصور تر ډېره په غره کې سره ناست وو، منصور ویل چې زه ډېر جدي یم، کله مې چې د خپل ژوند کیسه ورته وکړه، حیران پاتې و، یو څه ډاډ یې راکه، ویل یې چې زموږ وار به هم راشي، موږ خو د مرګ لپاره پیدا شوي یو، زموږ د خبرو په منځ کې د خان لالا زنګ راغی، وې چې ژر راشه.

زه او منصور په بېړه له غره نه راښکته شولو، د غفورجان کلا ته لاړو، ګورم چې بلا ډېر ملګري راټول شوي دي، زما په لیدو خان لالا او درې نور مشران چې ما لا نه پېژندل، را پاڅېدل، سترې مشې مو سره وکړه، خان لالا سره معرفي کړو، په دې غونډه کې مې ډاکټر نور عالم ولید، او په همدې غونډه کې زه د کابل ولایت جنګي مسئول وټاکل شوم، ما هم دغه دنده ومنله او د ټولو پرورانو مې ژمنه او قسم یاد کړ چې خپله دنده کې به صادق واوسم.

په سبا یې ډاکټر نورعالم زه او خان لالا وغوښتلو، چې خان لالا ما ته په کابل کې د ملګرو او هغو کسانو، چې په دولت کې وظیفې لري او موږ ته کار کوي ادرسونه او شمېرې راکړې او هم د نورو عملیاتو په هکله وغږېدو، څو ورځې وروسته زه او خان لالا له دولسو نورو ملګرو سره له ګرمې ایجنسۍ نه مخ په خوست روان شو، په لاره کې خان لالا را ته د هغو کسانو ادرسونه او تلیفون شمېرې راکړې چې له دولت سره یې کار کاو، یانې دا هغه کسان وو چې په ډول، ډول پوستونو کې یې کار کاو، له رئیسانو رانیولې ان تر والیانو او وزیرانو پورې له موږ سره په تماس کې وو.

څه به مو سره خوړوم، په ډېره لږه موده کې مې د خپلو ملګرو په مرسته د کابل امنیت له سخت ګواښ سره مخ کړ، د یوې میاشتې په بربېدونو کې مو

یو اځې یو سل اولس امریکایي او د ناټو پوځیان ووژل، دا پېښې خو د هرې ورځې په خبرونو کې راتلې، خو زموږ اساسي هدف د خارجیانو وژل وو، خو د افغانانو سر زوري تاسو ته مالومه ده، چې او به په پیچومي پورته کوي، هر ځای کې به افغان پوځیان مخ مخ ته کېدل.

یوه ورځ ډاکتر صیب زه، خان لالا، د کندهار د عملیاتو مشر او د کاپیسا مشر میرام شاه ته وغوښتو او دا سې خبر یې را باندې واو راو چې ټولو یو ډول ټکان و خوړ، دا خبر د افغان ولسمشر د وژلو خبر و، چې باید د ثور د اتمې په جشن کې ووژل شي.

بل سبا مازدیګر خان لالا له یو بل زلمي سره زموږ خونې ته راغی، په څوشېبو کې یې پلان را ته تشریح کړ او دا یې هم وویل چې دا کار به جاوید تر سره کوي، ځکه چې دی ډېر ښه او مسلکي نشان زن دی.

د جاوید څېرې ته مې چې وکتل چندانې با تور را ته ښکاره نه شو، لږ وروسته مې خان لالا ته وویل

- خان لالا !

- ام

- لکه چې زموږ پلان ناکامه شي.

دې سره خان لالا له خندا شین شو او وې ویل: نه سړی ښه مسلکي دی.

- فوجي دی؟

_ نه یم خبر.

_ ما ته فوجي ښکاري.

خان لالا د نه پوهېدو په مانا خپل سر وخوځاوۀ.

څه به موکړي وای، دا فیصله نه ردېده، جاوید مو له ځان سره واخیست او ټول بېرته افغانستان ته روان شوو، سخت قهر مې راغلی و، چې ولې یې دا مسئولیت ما ته ونه سپاره، خو ما باید د مشرانو خبره منلې وای.

کله چې کابل ته ورسېدو، په سراجي کې مې د یوه زاړه تعمیر په څلورم منزل کې دوه اطاقه په کرایه کړل، چې د جشن سیمه ترې ډېر ښه ښکارېده، یو څه د ماشومانو د لوبو پلاستیکي سامانونه مې په لویو بوجیو کې ځای په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کړل؛ دلته زما ټول ملګري نابلد و خو زه یې مشر او راهنما وم، ماته د کابل کوڅه، کوڅه مالومه وه.

د مارکیټ له منشي سره مې خبره خلاصه کړه هغه ته مې د خپل کاروبار به اړه ډاډ ورکړ، داسې مو ښودله چې موږ تجاران یو او دا خونې مو د ګودام په ډول نیولې دي، ور پسې مې یو زوړ کور د عیدګاه جومات شا ته په کرایه کړ، چې وسلې مو ورته د کور په سامانونو کې راوړې او د سراجي اطاقونو ته مو د لوبو د سامانونو په غټو بوجیو کې ور وړې، یوه پیکا، یو دوربین داره ټوپک، دوه کلاشینکوف او دوه تفانچې مو راوړې، کله مو چې د اړتیا هر څه برابر کړل، نور بې غمه په خپلو نورو کارونو پسې لاړو، درې ورځې چې جشن ته پاتې شوې، جاوید مې له درې کسانو سره سراجي او څلور کسان مو د عیدګاه شاته کور ته واستول، په سراجي کې زه او د عید ګاه څنګ کور ته د قندهار مشر لاړه، خپلو ځایونو ته ځکه مخکې لاړو چې دا ځایونه بیا بندیدل، شاوخوا یوه میاشت وړاندې دا ځایونه د افغان عسکرو له خوا محاصره شوي وو، د جشن په سهار مو ځانونه اماده کړل، همدا چې ولسمشر ستیج ته راغی، ګوشکي خو مو تیارې په غوږونو کې وې، ټولو ته مې د تیارسۍ امر ورکړ، خو په ټولو کې جاوید ډېر وارخطا ښکاریده، څو واره مې ورته وویل: جاویده ناروغ خو به نه یې؟

خو هغه به ویل: نه جي، هسې د کابل موسم راباندې ښه نه لګي.

موږ لا په همدې خبرو لګیا و، چې د ولسمشر غږ پورته شو، د وربین کې مې چې وکتل ښه صفا ښکاریده، افضل ته مې وویل چې له موږ نه مخکې څوک ډزونه کې او نه څوک په عامو خلکو ډزې وکړي، جاوید خپل دوربین داره ټوپک د کړکۍ په لاندیني چوکاټ کېښود (جري جَوګ) یې ښه سره برابر کړل؛ ما په دوربین کې ورته کوردینات ورکول چې دې کې د نورو ملګرو د خندا غږ پورته شو، دوربین مې له سترګو لرې کړ، ګورم چې د جاوېد لاسونه رېږدي، جاوید ته مې وویل: جاوېد جي ! اماده یې؟

جاوید په رېږدیدلي غږ وویل: تیار یم جي !.

ما هم دوربین راواخیست، چې ومې کتل ولسمشر لکه ښنه ولاړ دی اوخبرې کوي، په ټولو مې غږ وکړ: اماده یئ ؟

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

د ټولو ځواب مې واورېد، ټول تیار وو، یوازې د جاوید جي، غږ مې وانه ورېد.زه د خپلې پوښتنې ځواب ته غلی وم چې جاوید په کراره وویل: تیار یم جي !

ما ور وکتل هغه سترګه د ټوپک په دوربین ایښې وه ! سمدستي مې وویل: اماده ! یو ... دوه ... درې.

دې سره ډز شو، پوی نه شوم چې مرمۍ په کوم ځای ولګېده، خو له ولسمشر نه لرې کوم ځای لګېدلی و، چې یو دم ګډوډي شوه، افضل سره په تماس کې وم په هغه مې غږ وکړ: افضله خطا شو.

دې سره افضل په کنځلو شروع وکړه، دلته جاوید دوربین داره ټوپک لرې کړ او پیکا یې راپورته کړه په پیکا یې د جشن په لور یوه زربه خوشې کړه، هلته افضل په قار شو، وې چې اوس مو نیسي یو څه خو باید وکړو، کله مې افضل ته ویل چې، ډزې مه کوه چې عام خلک دي، او کله به مې جاوید ته مخ ورواړاوه، خو کار ګډوډ شو، جاوید ته مې وکتل، د هماغې پیکا سره چې په لاس کې یې نیولې وه ناست و، د جاوید سر ته مې توفانچه ونیوله، له ډزسره یې ماغزه بادشول.

افضل راباندې غږ وکړ، چې زمونږ ځای ته رانږدې کېدل، هغوی ته مې ویل چې ځانونه وباسئ، ملګرو ته مې ویل چې وسلې همدلته ختاکئ، یوه تفانچه مې له ځان سره راواخیسته، د لوبو د سامان بوجۍ مې په اوږه کړه، ځانونه مو سړک ته ورسول، په سړک د پښو په څېر ډېره ګڼه ګوڼه نه وه، موټر خو له سرنه لیدل کېدل، یو نیم کس چې د سړک تر غاړې ناست و یو څه اوتر ښکارېدل ځینو پولیسانو او عامو خلکو په سړک منډې رامنډې وهلې، ملګرو ته مې ویل خواره شئ، هغوی نه خو خبرنه شوم چې کومه خوا لاړل، زه د سراجي په کوڅې (لاهورۍ) دروازې ته ووتم، خو دلته بیا پولیسان اوترنه ښکاریدل، څو ځایه پولیسانو ورټلم او د شان بوج یې راته څو ځایه ښه تا لاشي کړۀ خو خدای پاک ړانده کړي وو، زه یې له سره تا لاشي نه کړم، څو ځایه مې زړه و چې تفانچه چېرته وغورځوم خو زړه مې ونه شو، کله چې شاه شهید ته ورسېدم، پوه شوم چې دلته په امن کې یم په کلاره مې ځان د کارته نو سیا سنګ ته ورساوه، کوم ځای کې چې مو وعده کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هم ټولې لارې کوڅې بندې وې، سړکونه تش تور وو، خو عام خلک بیا د سړک تر غاړې یو څه ډېر تر سترګو کېدل، هلته خلک نه پوهېدل چې څه خبره ده، ان هغه عسکر چې د امنیت لپاره په لارو کوڅو کې ودرېدلي وو، له پېښې نه خبر نه وو.

د سیاسنګ کور زموږ ډېر پخوانی مرکز و، چې دلته به مو د برید لپاره تیاری نیوه.

په دې ورځ مې فکر سخت خراب و، خان لالا ته مې زنګ وواهه ورته مې وویل چې ستاسو تورزن خو هر څه خراب کړل، هلته هغه په ځمکه، ځمکه لګېده چې ولې؟ سره له دې چې موږ ټولو په تېره ما د خان لالا ډېر احترام کاوه؛ خو دا ځل زه ورته په قهر شوم، .ټیلیفون مې له ډېره قهره په ځمکه وویشت.

لږه شېبه وروسته یوائې زما هغه ملګری چې موږ سره په سراجي کې و، کورته رادننه شو، ډېر وخت د نورو ملګرو په تمه وو، خو په راډیو کې یې ویل چې ټول یې وژلي، کله مې چې تمه وشلېده، زه او میراغا بېرته لوګر او بیا سپین غریانې خپل زوړ مرکز ته لاړو.

===

عجیبه وه کله، کله چې به مې له ځانه سره فکر کاوه، ټول ژوند مې له پېښو ډک شوی و، ځکه چې موږ په خپله پېښې رامنځته کولې.

له یوې خوا ډېر سخت ژمی تېر شوی و، زموږ د تګ راتګ ډېرې لارې د واورې له امله بندې شوې وې، خو بیا هم یو نیم ځای به مو بریدونه کول، له بلې خوا امریکایې بې پیلوټه الوتکو زموږ کار خراب کړ، په هرې بمبارۍ کې یې زموږ لس شل کسان وژل، له بلې خوا پاکستان هم په موږ جنګونه شروع کړل، چې دې جنګ هم موږ ته ډېر زیان واړاو، څه موده زموږ او د افغان دولت تر منځ د روغې جوړې خبرې روانې وې، هغه هم غلې شوې، د دې لپاره چې موږ یو ځل بیا خپل ځواک او په هر ځای کې خپل موجودیت د

ولسمشر ما وژلی ارش تنګيال

افغانستان دولت او نړیوالې ټولنې ته ورښکاره کړو، د مشرانو لخوا موږ ته د یو نوي برید پلان راکړل شو، دا سې نه چې مشرانو له ما سره مشورې کولې، دا خبرې ما له خان لالا او مولوي جبار نه اورېدلې ما سره هم دومره سیاسي درک شته، هسې خو هر افغان په سیاسي بې ځایه بحثونو کې مېړنی دی، خو زه بیا له پېښو او مرکز سره نېږدې پاتې شوی وم.

دا چې په همدې ورځ نور بریدونه چا کول او څوک یې مشر و نه وم خبر، خو ما ته یې په عدلې وزارت د برید مشري راکړه، دا پلان د هند په هغه هوټل د برید تقلید و، خان لالا وویل چې له تا سره باید څلور کسان د عدلې په وزارت برید وکړي، عام وګړي و نه وژنئ خو که وزیر یا معین په لاس درغی ژوندی یې مه پرېږدئ.

په سبا مې خپل ګروپ تیار کئ، د برید ورځ او ساعت مالوم شول، چې په همدې ورځ او ساعت به یوائې په کابل کې څو ځایه بریدونه تر سره کېږي.

زه څه له موږ نه قاتل نه وم زېږېدلی، زه همدې دولت قاتل کړم، له هیڅ شي مې وېره نه کېده، ما به ویل، زه چې په دې ارته نړۍ کې یوائې یم، زه چې د خوښۍ او مستۍ په نړۍ کې خپه یم ټول خلک دې خپه وي، ټول خلک باید وژاړي، دوی دې خاندي او زه دې ژاړم ولې؟ عجیب وخت راغلی و، کله چې روسان زموږ هېواد ته راغلل، نو عام او خاص، ښځه او نر ټولو د جهاد اعلان وکړ، د روسانو دې کور ودان وي، له کلي نه به ټول نارینه ګان غرونو ته لاړل ښځې او ماشومان به په کورونو کې یوائې پاتې شول، خو هیڅ دا سې پېښه به پیدا نه کړئ، چې روسانو دې کومه ښځه بې عزته کړې وي، او یا یې له ځانه سره بندي ساتلې وي، خو دوی نه هلک پرېږدي، نه ښځه او نه هم واړه، دا لا څه کوئ، زموږ خپل افغان پولیسان چې کوم کلي ته لاړ شي چې څه یې زړه غواړي هغه کوي او زموږ هغه جهادي مشران بیا له امریکایانو او د نورې دنیا پوځونو او مشرانو سره په یوه دسترخوان کیني، آیا دا سې څوک شته چې ماته ووایي، ولې دوی له روسانو سره جهاد کاوه او له دوی سره یې نه کوي؟ خیر را به شم اصلي کیسې ته.

تاسو به وایئ چې په څه ډول موږ د کابل ښار ته راتلو ایا چا نه تالاشي کولو؟ هغه دولت کې چې رشوت عام وي او کومه ګناه هم ونه ګڼل شي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دولت کې هرڅه کېدونکي دي او بل دلته خو یو چارواکی د بل دښمن وه، یو بل ته غله دي، لنډه دا چې د دولت په بې کفایتۍ، او د ظرفیت په نشتوالي خو ټوله نړۍ خبره ده، چې علت یې زما په فکر د لیاقت پرځای د بې ځایه مصلحت نه کار اخستل ؤ.

په کابل کې پلار په ځوی او ځوی په پلار باور نه شي کولی، د هر چا چې وس ورسېږي د نوک پر ځای سوک منډي، د مالوماتو لپاره یوه ورځ په یوې ټکسي موټر کې سپاره شئ بیا وګورئ چې ایا تاسو څوک تالاشي کوي، که تالاشي مو هم کړي زرا افغانۍ ورکړئ لار هم درته ښيي، موږ سره خو نیمو دولتي چارواکو هم لاس درلود، لاس یې څه درلود زموږ خپل کسان وو.

په رڼا ورځ مې له خپلو کسانو سره له جلال اباد نه کابل ته حرکت وکړ، پلچرخي کې یې ښه تالاشي کړو هېڅ یې هم را سره پیدا نه کړل، موټر نه په دربیم مکروریانو کې د شینو زاده کلینک سره ښکته شولو، ټیکسي موټر راته تیار ولاړ و، پکې سپاره شولو د میدان هوایي په لاره یې د تیمنیو پینځم سړک کې یو کورته وردننه کړو، ډله، ډله یې په هره سیمه کې موږ ته ځایونه جوړ کړي وو، څکه که یوه ډله ونیول شي نو بله خوبه پاتې وي، سهار وختي پاڅېدو، چای مو ښه په مړه ګېډه وڅښه، ځانونه مو مسلح کړل او په هماغه ټکسي کې سپاره شولو، زه له دې وېرېدم چې په لاره کې مو تالاشي نه کړي، تر فروشګاه پورې چاراته ونه ویل چې په مخ دې څوسترګې دي، دې ته وایي دولت ! ! د مخابراتو وزارت تر څنګ له ټکسي نه ښکته شولو څادرونه مو له ځان نه چاپېره کړي وو، ښه ډاډه روان ووس، همدا چې د وزارت ورۀ ته نیژدې شولو، زما ملګری بصیر وارخطا شو ماشینه یې په پیره دارانو وچلوله، همدې وخت کې وزارت ته وردننه شولو، ملګرو ته مې وویل چې ملکي خلک که هرچا ووژل زه به هغه کس خامخا وژنم، موږ به کوښښ کاوه چې وزیر ووژنو، ملګرو مې زما خبره ومنله، نور په وزارت کې سره تیت شولو، موږ لا د وزیر شعبه لټوله چې دولتي عسکر راورسېدل، سختې چغې پغې شروع شوې، مامورینو ته مې غږ کړ چې موږ له تاسو سره کار نه لرو، خو له شعبو نه د باندې مه راوځئ، خو چا زموږ خبرې ته چېرته کتل بس ګډوډي شروع شوه، څو عسکر وزارت ته دننه شول یوه شېبه مو له

ولسمشر ما وژلی		ارش ننګیال

هغوی سره جنګ وکړ، بصیر سخت ځای کې ایسار و، دواړو خواوو نه محاصر، شوی و دالېز نه د تېښتې لار هم نه وه، نور نه یم خبر چې بصیر ځان وویشته او که عسکرو، تقریباً ډېر وخت مو ډزې سره وکړې، دې کې درې واړه ملګري یو ځای ته راټول شولو، او عسکر مو له وزارت نه وو ېستل ما مې ملګرو ته وویل چې تاسو د بام له لارې ځانونه وباسئ زه ورته پاتې کېږم، خو هغوی را سره ونه منله، داود ویل چې ته او اجمل وتښتئ زه ورته پاتې کېږم، بلاخره همدا سې مو وکړل، څکه چې بله چاره نه وه او بله دا چې دوی کې یو هم په کابل ښار کې بلد نه و، زه او اجمل چې کله بام ته وختو ګورم چې هیڅ لاره نشته، بېرته ښکته شولو، په منډه یوې شعبې ته ورننوتو ګورم چې ټول د مېزونو شاته پراته دي، دوه کسان مې ترې راپورته کړل، هغوی فکر کاوه چې وژنو یې په کراره مې ورته وویل چې موږ له تاسو سره خپلې جامې بدلوو، خو هغوی نه منله، هغه یو ته مې د پښو په منځ کې په لغته ورکړ، بې اختیاره یې چیغې کړې، او په منډه یې د شعبې په منځ کې را سره جامې بدلې کړې، ښې لوکسې دریشۍ وې، شعبې نه راووتو او شعبه مې له باندې نه پسې بنده کړه، داود ته مې ویل چې موږ ته لار صافه کړه، داود ښه وړاندې لاړ، موږ هم ورسره مرسته وکړه، همدې کې ما او اجمل دوهم پوړ ته ښکته شولو، داود په دربیم پوړ کې پاتې شو، ټوپکې مو دزینې لاندې کېښودې دیوې شعبې ورمې خلاص کړ، مامورینو ته مې ویل راځې چې لاره صافه شوه، دې کې ټولو رامنډه کړه ما یوه میرمن له لاسه ونیوله او اجمل یو بوډا مامور، دومره بوډا هم نه و خو سخت وېرېدلی و، ګورم چې دوهم منزل ته یې له دباندې خوانه دلرګیو زینه اېښې او مامورین ترې ښکته کوي. موږ هم همدې ځای ته ځانونه برابرول، د عسکرو په مرسته ټول ښکته شولو، خو ما بیا هم هغه ښځه کلکه نیولې وه سختې دعاګانې وکړې، خوځینو مامورینو یو ډول راکتل او یا به ما داسې احساس کاو، سړک نه هاخوا ګورم چې ډلې ډلې ژورنالستان ولاړ دي چا سره غټې او چا سره وړې کامرې په لاسونو کې وې او عکاسي یې کوله، نور ما او اجمل یا الله کړل.

===

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې خبر شوم نو سمه کودتا شوې وه، خو د عا مو خلکو په وژلو سخت خپه شوم، کله چې زما له ژوندي راوتو نه مشران خبر شول، بې شمېره تلیفونونه راته راتلل، ډېر خو مې پکې نه پېژندل، خو خان لالا راته ویل چې د هر ملګري په خوله کې ستا نوم دی،خو زه به یو ډول د وجدان عذاب ځورولم، ځکه په ماکې اوس هغه پخوانۍ عاطفه، رحم او احساس نه و پاتې، ځان راته قاتل ښکاریده، کله به په خوب کې خلکو له ګرېوان نه نیولی وم، کله به په دوزخ کې وم، هغه شپه مې هېڅ کله نه هېرېږي، چې په خوب کې مې د قیامت ورځ وي، ټوله دنیا تپه تیاره وي، زه په منډه قران شریف ګورم چې آیا ټکي خویې نه دي الوتي، کله مې چې قران کریم وکوت ګورم چې پاڼې یې تکې سپینې دي، له خولې مې سخته چغه ووته، ور سره ویښ شوم پوره یو سات مې زړه ځای ته نه راته، خوکله به مې چې ماشومان، میرمن، پلار، مور، خور رایاد شول، زړه به مې غوښتل چې هم ځان او هم هغه کسان چې په دې مردار دولت کې کار کوي، ټول له ځېرمه ووژنم، دا درد هغه څوک درک کولی شي چې انسان یې وژلی وي، ټول ژوند کې به ارامه ورځ او شپه ونه لري، ځکه مونږ په خپل قران او دین ایمان لرو او زمونږ په دین او قران کې وايي چې د یو کس بې ګناه وژل د ټولو انسانانو وژل دي، خو بیا زمونږ مشرانو ویل چې دې وخت او شرایطو کې که د کفاروتر څنګ څو بې ګناه خلک هم ووژل شي پروا نه کوي، هغوی به شهیدان شي.

همدې ورځو کې مې مېرمن سترګو ته کېده، دا وخت ان کندهار ته عملیاتو لپاره تللی وم، ځکه چېرته چې به تکنیکي عملیات وو زه یې ورته لیږلم، له عملیاتو نه وروسته خپل مرکز یانې سپین غره ته راغلم، شل کسان مې له ځانه سره واخیستل او د شپې یوولس بجې خپل کلي ته راورسېدم، اوښي ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل چې د وره شاته ولاړ یم، هغه په منډه راغی او دروازه یې خلاصه کړه، څه ملګري مې په حجره کې کېنول او څه د باندې پیرې ته ودرېدل، زه د ننه کورته لاړم، ټولو سره مې سترې مشې وکړه، د مېرمن پوښتنه مې وکړه، د خواښې سترګې مې له اوښکو ډکې شوې، پسې خسر اوښو ټولو په ژړا شروع وکړه، ما داسې فکر وکړ چې ګوندې مېرمن مې مړه شوې ده، دې کې مې خواښې لهلاسه ونیولم

او خپلې خونې ته یې بوتلم، خونه کې لاټین لګېدلی و، ګورم چې مېرمن مې په کټ پورې تړل شوې، ویده ده، خواښې مې ویل چې ټوله ورځ خپل ماشومان غواړي، یو ډول حمله پرې راځي، هر ځای کې چې وي لویږي، مخ، ویښته شکوي، زړه مې غوښتل چې چغې ووهم خو د سترګو اوښکې مې پټې نه شوې کړای، بې اختیاره اوښکې مې له سترګو روانې وې، د سلګو په اواز مې خسراواوښی له بلې خونې نه راغلل، خسر مې په غېږ کې ونیولم، نور مې طاقت ونه شو، له خولې مې داسې چغې ووتې چې میرمن مې ور سره په وارخطایۍ ویښه شوه، غوښتل یې چې له ځایه پورته شي، خو نه شوه پورته کېدای، ځکه چې کلکه تړل شوې وه، د کټ په بازو کېناستم، پړی مې خلاص که، ښه شېبه یې راته کتل نا څاپه یې له ګریوانه ونیولم. په چغو چغو یې خپل ماشومان غوښتل، خسر او خواښې مې کلکله کړې وه، د هغې له چغو ژړا او د ماشومانو له غوښتلو سره ټولو په ژړا شروع وکړه، همدې وخت کې بې هوښه شوه، نور مې حوصله ختمه شوې وه. په منډه له خونې ووتم، ښه شېبه مې وژړل، زړه مې یو څه سوړ شو، په رښتیا چې ژړا کله، انسان ته تسکین ورکوي او زړه ورسره سپکېږي، زه په دې تمه راغلی وم چې یو څو شپې دلته خپلې میرمنې سره تېرې کړم، کېدای شي زما په لیدو یې حالات یو څه ښه شي، خو زما لیدلو یې زاړه زخمونه بېرته تازه کړل، چې زه یې هم ډېر خپه کړم، خو د هغې حال مې چې ولید، د زغم وړ راته نه و، اوښي ته مې په قهر وویل چې تاخو به په تلیفون کې ویل چې له پخوانه یو څه ښه شوې؟

هغه په عاجزۍ وویل: نو ما به درته څه ویلي واي.

خسر مې راته وویل چې نه په افغانستان کې ډاکټر پاتې او نه هم په پاکستان کې، نه مو کوم ډاکټر پرایښی او نه هم کوم زیارت، ډاګټران وایي چې دا په ژور خپګان اخته شوې ده.

- نو څه وخت پورې به داسې وي، ډاکټران وایي چې نه ښه کېږي؟

خوسر مې په نهیلي انداز وویل: ډاکټران وایي دا ناروغي یو څه وخت دوام کوي، خو که هندوستان ته یې بوځئ نو ژر به ښه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دلته په دې تمه راغلم چې اعصاب مې یو څه ارام شي، مېرمن مې وګورم، ښه شوې به وي، خبرې به ورسره وکړم او خپل غمونه به ورسره وژاړم، خو خبر نه وم چې دا ځای هم راته دوزخ کېږي، میرمن مې په دې حال نه شوه لیدلی، هغې له مانه خپل ماشومان غوښتل، هغه ماشومان چې اوس یې هډوکي هم خاورې شوي وو.

اوس راسره د پیسو څه کمی نه و او نه مې د پیسو لپاره بېل او کلنګ واهه، اوس مې د سر په بیه ګټلې ځکه خو ډېرې وې، ما له ځان سره پینځه لکه کلدارې د مېرمنې د دوا دارو لپاره راوړې وې، کنه پیسې راسره ډېرې وې؛ خو په کرمې کې مې له یو ملګري سره امانت ایښې وې، حجرې ته لاړم ملګرو ته مې وویل چې زما پیسې پکار دي، نه پوهېږم چې پینځلس کسان وو او که شپاړس، څوتنه چې د باندې ولاړ وو هغوی ته مې څه ونه ویل ځکه چې دولس لکه له دوی سره برابرې شوې، دوه لکه مې بېرته ورکړې، لس مې ترې واخیستې، خسر ته مې ورکړې، ما وې که نورې پیسې دې پکار وې زنګ راته ووهه، خدای په اماني مو سره وکړه ، مخ په غره روان شولو او هغه ځای نه کرمې ته لاړم.

ډېره موده په کرمې کې پاتې شوم، بیا څه وخت وروسته کوټې ته له څو نورو مشرانو سره لاړم شاوخوا دوه میاشتې هلته پاتې شولو ، هغه ځای نه میرام شاه ته لاړو ، میرام شاه کې مو همدا اوله شپه وه چې امریکایي بې پیلوټه الوتکو زموږ په کلا بمونه وغورځول، په اول بم ټول راویښ شولو دوهم سره بیا نه یم خبر شوی.

داچې په موږ څومره موده تېره شوې وه نه وم پوه، چې لږ لږ بیدار شوم، پوزې کې مې پیپ تېر شوی و ، خلک مې لیدل چې ښکته پورته ګرځي راګرځي خو څېرې یې راته سمې نه ښکارېدې، زړه مې غوښتل چې خبرې وکړم ، هر څومره کوښښ مې چې وکړ ژبه مې نه چلېده، ټول وجود مې داسې و لکه زما چې نه وي، سترګې راباندې درنې وې، کله به په هوښ وم او کله به بې هوښه، ملګري به راته راتلل، خبرې به یې راسره کولې، میوې یې راوړې، خو زه داسې وم لکه بت، ټول وجود کې مې یوازې سترګې زما په واک وې چې کله، کله به مې ملګروته پرې کتل، بس کله په هوښ او کله بې هوښ

وخت تېرېده، یو وخت داسې هم راغی چې خبرې مې وکړې او کلاره په خپلو پښو وګرځېدم، خو دا هرڅه په کم وخت کې ونه شول، له ډېرې مودې وروروسته پرته له لرګیو وګرځېدم، د ژوندي پاتې کېدو هیله مې نه وه، خو خدای پاک یې چې ونه غواړي هیڅ قدرت څوک نه شي وژلی، په هغه بمبارۍ کې یو زه او یو تن بل ژوندي پاتې وو ، نور څلورویشت کسان د خان لالا په ګډون ټول وژل شوي وو ، خو زه داسې ټپي شوی وم چې ان تر یو کال پورې پخواني حال ته رانه غلم، ځکه پلی مزل مې نه شو کولی، له جګ ځای نه مې ټوپ نه شو اچولی، خو پخوا تر ټپي کېدو داسې وم لکه پړانګ، که څه هم چې ډېره موده له نظامي دندې لرې پاتې شوی وم او عمر مې پوخ شوی و ، خو په لږ وخت کې مې ځان بېرته جوړ که.

اوس چې مې ځان ته کتل ډېر وخت ته مې اړتیا درلوده، ځکه زموږ لویه ستونزه دا وه چې ټپیان مو روغتونونو ته نه شو وړای، ځکه د پاکستان حکومت څو واره زموږ ناروغان له روغتون نه زندانونو ته بیولي وو.

زما د ناروغۍ په دوران کې د افغانستان د ولسمشرۍ انتخابات هم وشول، خو زموږ خبرې او روغه جوړه لا نه وه شوې، دقیق مې یاد ته نه راځي چې زما د ناروغۍ به څومره موده کېده، خو کله چې زه د وروستیو ماعیناتو لپاره کوټې ته لاړم، له نیکه مرغه معاینات مې ټول مثبت راووتل، هغه اند ښنې چې ما د ځان په هکله کولې ټولې غلطې وې، ما به ویل چې ښه پوخ عیبي شوم، ډاکټرانو راته وویل چې زه باید ورزش وکړم، چې وجود مې وغوړېږي، ما هم ناراستي ونه کړه، په هماغه ورځ مې د (باډي بیلډنګ) په کلپ کې ځان داخل کړ، پوره دوه میاشتې مې په کوټه کې تېرې کړې، هلته هم زموږ بلا ډېر مرکزونه وو ، چې په هر مرکز کې زما ډېر قدر کېده، په همدې شپو ورځو کې پوه شوم چې نوی ولسمشر نه غواړي چې له موږ سره روغه جوړه وکړي، زموږ مشران سخت په قهر وو ، ځکه خو یې خپلو بریدونو ته زور ورکړی و او له بلې خوا زموږ مشرانو په داسې پلان باندې خبرې کولې چې افغان ولسمشر په یو ډول نه یو ډول له مخې لرې کړي، فیصله په دې وشوه چې ولسمشر باید ووژل شي ! ځکه، سره له دې چې موږ سره یې د خبرو مخالفت کاو ، د افغانستان ټولو پښتنو ته یې د ترهګر په سترګه کتل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په دې پښتنو کې رېښتونی ترهګر هم لکه زما دوی جوړ کړی و ، د هغې وخت سیاسي شننونکو به ویل چې دوی پخپله غواړي چې عکس العملونه راوپاروي او خپل دښمن غښتلی وښیي، چې تر ډېره په سیمه کې پاتې شي او د رقیبو هېوادونو په منځ کې خپلې ګټې خوندي کړي، ځینو پخوانیو ډلو ، ګوندونو او نورو بهرنیو هېوادونو هم لاسوهنې کولې، دوی چې زمونږ ټولو وژل غوښتل او په خپل کور کې یې له مونږ سره جګړه او په مونږ تېری کاوه، ددې حقیقت نه نه وو خبر چې دوی باید څومره انسانان ووژني، دوی چې څومره خلک وژل د دوی دښمنان لا زیاتېدل، په دومره تعداد کې خلک وژل خو د قتل عام په مانا راځي، دا ولسمشر هم د غربیانو لخوا راستول شوی او ددوی ایجنټ و ، چې د همدوی د ګټو لپاره یې کارکاوه، هغه ټول پښتانه القاعده او طالبان ګڼل، د دولت دا ډول سلوک پخپله زمونږ لیکې مضبوطې کړې او د جنګسالارانو او ورانکارو نه جوړ دولت ورځ تر بلې بدنامېده؛ پخوا داسې پرېکړه شوې وه، چې په واک کې به زموږ پوره ونډه وي او زموږ څه نور شرطونه یې هم منلي وو ، لکه د بهرنیانو د وتلو مهال وېش او داسې نور، خو دې ولسمشر هر څه له منځه یوړل.

په هر صورت، دا چې دوی څه ډول پرېکړې ته ورسېدل زه ترې خبر نه وم، بس د مشرانو پرېکړه زمونږ پرېکړه وه، زه او زموږ درې مشران کرمې ایجنسۍ ته لاړو ، ملګري مې په لیدو سخت خوشاله شول، میلمستیاوې راته جوړې شوې، پسونه راته حلال شول، بانډارونه مو سره وکړل، خو زموږ د خوښۍ شېبې به ډېرې لږې وې، هره ورځ به د یو یا هم ډېرو ملګرو د وژلو خواشینوونکي خبرونه راتلل، زما چې څنګه نېږدې خپلوان ووژل شول، همداسې مې یو یو نېږدې ملګری هم له لاسه ورکړی دی، ما به هم هر مازدیګر تر ماښامه له ځان سره لکه لېونی ګوتې شمارلې، چې یو ډول روحي ستونزه یې راته پیدا کړې وه، په ډېره وړه خبره به هم ډېره غوسه راتله.

یوه ورځ زه او منصور چې تازه له هلمند نه راغلی و ،زما دخوښې ځای په شنه غره کې سره ناست وو ، چې ما ته له مرکز نه زنګ راغی، په بیړه کلي ته ښکته شولو ، مرکز ته چې دننه شوم، دلاور راته وویل، چې د غونډې خونې ته لاړشم، کله چې خونې ته ننوتلم ګورم، چې زموږلس دولس مشران سره

ناست دي او دکسانو نومونه لیکي، ډاکټر مولوي صیب راته وویل، چې موږ تا ته یوه له خطره ډکه وظیفه درسپارو ، پلان جوړ دی یو څه کسان یې هم انتخاب کړي وو ، ویل یې چې نور کسان ته په خپله انتخاب کړه، ځکه له موږ نه تا ته ښه مالوم دي چې څوک د کار سړی دی ! ! دا یې هم وویل، چې د اړتیا په وخت کې مناسب تغیرات په پلان کې راوستلی شم، ډاکټرمولوي صیب ویل چې زموږ هدف د ولسمشر وژل دي، نور ته په خپله پوهېږې، خو چې څوک درنه ژوندی ونه نیسي او نه هم څوک سهوه او خطا وکړئ، ویل یې چې د اړتیا وړ هر څه ته مو چې ضرورت وي، په ننګرهار کې تاسو ته اماده کېږي او هره شېبه له مرکز سره په تماس کې اوسئ، نور یې راته وویل چې ته ځه او خپل ګروپ جوړکړه، دا پلان به تاسو سره یو راز وي، هیڅوک حق نه لري چې بل کس خبر کړي، که هغه هرڅوک وي.

په همدې ورځ مې خپل پینځه کسیزه ګروپ اماده که، چې یو پکې منصور هم و ، ټول مې د غونډې ځای ته راوستل ډاکټر مولوي صیب هلکانو ته ویل چې توریالی مو د ګروپ مشري په غاړه لري، تاسو یې د هرې خبرې اطاعت وکړئ او که هرچا نا فرماني وکړه د مرګ سزا لري، د ټولو پر وړاندې یې قسمونه راکړل، دُعا مو وکړه اوله کلا نه ووتو ، سبا سهار مو ږیره، بربت او وېښتان جوړکړل پکولونه او لنګۍ مو لرې کړې او مخ په ننګرهار مو حرکت وکړ.

مونږ خبرو چې ولسمشر له نورو چارواکو سره ننګرهار ولایت ته راځي، او په سراج العمارت کې به یوې لویې غونډې ته وینا کوي.

موږ په قصبه کې یو کور درلود چې زمونږ مرکز و ، زموږ ملګري پکې اوسېدل چې زمونږ دې ملګرو به مونږ ته دلته د خوراک او اوسېدو ښه بندوبست کاوه، زه او منصور په سپینه کورولا کې سپاره شو ، د سراج العمارت تر څنګ د سپین غر هوټل په دویم منزل کې مو د لسو ورځو لپاره دوه اطاقه په کرایه کړل، د سپین غر له بام نه د سراج العمارت بڼ لږه سیمه ښکارېده، خو د احتیاط لپاره مې د حاجي قدیر د هوټل بام هم په نظرکې ونیو ، که له هرځای نه ښه په نښه کېدۀ، هماغه ځای نه یې ولو ، خو لا مې د حاجي قدیر هوټل کې ځای نه و یقیني کړی، یو کس مو باید په غونډه کې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای چې موږ ته يې کوردينات راکړي وای، په سراج العمارت کې ډېرې ونې دي، چې د سپين هوټل خوانه او د حاجي قدير هوټل خوانه يې زمونږ يو څه مزاحمت کاوه، خو بل داسې ځای نه و چې موږ ترې بريد کړی وای، زما ځای (سپين غر هوټل) يو څه په امن کې و او د تېښتې لار يې هم درلوده، خو د حاجي قدير هوټل ډېر رسوا ځای کې و، نه بام ته د پورته کېدو لاره وه او نه هم د کوزېدو، خو فيصله مو په دې وکړه چې هر ډول کېږي بايد يو کس په دې هوټل کې د ګارسون به توګه ومنل شي، جلال مو ورته ولېږه خو بېرته خواشينی راغی، سخت په قهر و، کنځلې يې ورته کولې، ګوابنونه يې کول چې اول هغه کس وژنم، ملګرو پرې سختې ملنډې ووهلې چې ته خو ان د ګارسونۍ لياقت هم نه لرې ځکه خو يې ونه نيولې، دې کې مې مرکز ته خبر ورکه او خپله ستونزه مې ورته ووېله، هاخوا نه خبر راغی چې يو بل کس ورته ولېږم، همداسې مو وکړل، (نورسيد) مو ورته ولېږه، داځل جلال ته وخت په لاس ورغی دومره ملنډې يې پرې ووهلې چې ټول له خندا ورته شنه وو، هلته به پرې څه څه کارونه وکړي، د لوښو وينځل، د ميزونو پاکول، دالوګانو او پيازو سپينول، ځکه د غونډې جوړېدو ته شپږ ورځې پاتې وې او دا شپږ ورځې به هغه د ګارسون دنده ترسره کوله، په رښتيا چې همداسې وشول، ماسخوتن به غوړې جامې کورته راننوت، څو چې به ويده کېده هلکانو به پرې ملنډې وهلې.

غونډې ته يوه رځ پاتې وه، (نور سيد) ته مې وويل چې ټوپک په څه ډول هوټل ته وړو، کوم ځای دې ورته انتخاب کړی؟ دې کې له خنداشين شو، وې که څو ورځې نور هم دلته پاتې شم، نو د هوټل منيجر به شم، ټول مې په ځان رامات کړي، نور سيد ويل د بام په سر د اوبو يوه غټه (ډيګۍ) ده، څنګ کې يې يو غټ جنراتور ته څېره جوړه کړې، همدا ځای زما انتخاب دی، ما ورته وې چې نور په خپله ښه پوهېږې ځکه چې اوس نو د هوټل په هره کوټه کې بلد يې.

نه يم خبرچې نورسيد به څه ډول ټوپک هوټل ته وړی وي؛ ما خپل ټوپک د موټر شاته سيټ لاندې کېښود او سپين غر هوټل ته مې يوړ، دا نو

هغه ورځ ده چې په سبا يې غونډه ده، څوورځې وړاندې د باغ امنيت نيول شوی و، خو موږ ته بې تفاوته وه.

جلال آباد هسې هم د امن په کور مشهوردی، دلته به د طالبانو او يا هم ځان مرګي وېره له خلکو او دولت سره نه وه، زه د شپې په هوټل کې پاتې شوم او هغوی ټول په کورکې وو، جلال ته مې دنده ورکړه چې له غونډې د باندې له يو موټر سره د پوهنتون روغتون سره ودرېږي، او د اړتيا په وخت کې به له موږ سره مرسته کوي او هر يو دې دلته ځان را رسوي، نورسيد د حاجي قدير هوټل ونيو، منصور په مرکز کې مخابرې ته پاتې شو چې موږ ټول له يو بل سره په تماس کې وساتي، د ټولو په غوږونو کې بايد ګوشکۍ وای، او يعقوب ته مې په غونډه کې دنده ورو سپارله چې له هغه ځايه موږ ته مالومات راکړي.

د سهار په نهه نيمو بجو غونډه پيل شوه، زښت ډېر خلک ورته راغلي وو، مشران دننه په څوکيو او کوچونو ناست وو او عام خلک بېچاره ګان له باغ بهر د پنجرو شاته لکه بنديان ولاړ وو او د غونډې ستېج ته يې سرونه پورته پورته کول، د ننګرهار ټول دولتي چارواکي په غونډه کې ناست وو، يعقوب لا وخته غونډې ته ننوتی و، هغه نيم ننګرهار سره بلدتيا درلوده، ډېر وخت يې په همدې ښار کې تېر کړی و، هغه ويل چې ورور ياني ولسمشر په الوتکه کې ننګرهار ته رارسېدلی دی، لکه چې نيژدې دی، ما په نورسيد غږ که.

- نورسيد ه بيدار شه

هغه ويل: زه هوټل کې ناست يم، کله چې راغی نو بيا به ځان ورک کم او پورته به د هوټل بام ته وخېژم، پينځه واړه اماده وو، لږه شېبه وروسته نورسيد غږ که چې ورورله موټرو سره د هوټل له مخې نه تېر شو، لکه چې په لويې دروازې باغ ته دننه کېږي ياني په جنوبي دروازې، چې عمومي سړک خوا ته ده، ماله ټوپک او يوې کمبلې سره ځان بام ته ورساوه، نورسيد ويل چې زه بام ته لاړم

دې کې يعقوب غږ که: ورور غونډې ته راورسېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په بام پړمخې څملاستم او په ځان مې هغه کمپله خوره کړه، چې چا ته ښکاره نه شم، په پروت د بام څوکې ته لاړم، د ټوپک په دوربین کې مې کتل خو څوک راته نه ښکارېدل

په یعقوب مې غږ کړ: ماته نه ښکاري.

هغه ځای نه (نور سید) په قار غږ کړ: تورنه ! ته ملنډې وهې، دې ځای نه هیڅ شی هم نه ښکاري.

غونډه د مانۍ مخ ته جوړه شوې او د نور سید زړه و چې د حاجي قدیر هوټل نه یې ووینې.

په قهر مې ورته وویل: دیوانه ! ستا یې په دې ځای څه کار دی، هغه له غونډې وروسته ستا خوا ته درځي او له هغې دروازې نه د ولایت قصر ته ورځي، دا څو وم وار دی چې درته یې وایم که ما نه ختا شو نو ستا خواته خو درځي، ته دوهم یې اول باید ماته ښکاره شي او دادی اوس زه مخامخ ستېج او شاوخوا فضا یې ښه وینم.

پوه شو چې زه په قهر یم په کراره یې وویل: ښه ښه ، سمه ده سمه ده .

هاخوانه منصور پرې غږ کړه: دېوانه اوس غلی شه.

یعقوب غږ کړ: که چېرې ورور ستېج ته پورته شي نو زه فکر کوم چې تاته به ښکاره شي، که څنګه؟

- هو ستیج راته لږ څه ښه ښکاري خو سمه نه.

غونډه روانه وه، هر کس چې به پورته شو خپل صفت به یې کاو، یا به یې د ولسمشر صفتونه کول او یا به یې خپلې ستونزې ویلې، ساعت ته مې چې کتل نو یوولس بجې وې.

دې کې منصور او نورسید سره و نښتل، نورسید ویل چې زما خو دلته خوب راغي، هخوا نه منصور ورته کنځا شروع کړې.

دې وخت کې د ننګرهار والي له خبرو خلاص شو او نطاق ولسمشر ستېج ته راوغوښت، ټول ناست خلک ورسره پورته شول.

یعقوب غږ کړ: ورور ستېج ته روان دی، دادی نژدې شو ،

ماځان راجوړاوه، چې یعقوب غږ که

- تورنه ! غږ یې اورې؟

- هو یو اړخ یې راته، لږ ښکاري خو زما مخ ته ډېر کسان ولاړ دي، دا څوک دي؟

- یو نطاق دی، هغه نور به څوک وي...لکه چې باډیګاردان یې دي.

داسې قهر راغی چې څه ووایم، کله مې زړه غوښتل چې اول له همدوی نه خرپ تېر کم، بیا به مې ویل که ما نه ختا شي نورسید خو شته.

ټول ددې په تمه وو چې اوس به د ولسمشر په لور سرې مرمۍ وورېږي او غونډه به ګډه وډه شي، ټول چپ شول، زه یو څه وویرېدم، ما فکر وکړ که زمونږ اړیکه سره پرې شوه، په قهر مې غږ که:

- مړه شوئ ! ! ولې غږ نه کوئ؟

یعقوب غږ کړ: څه ووایم دله ګان ترې چاپېره ولاړ دي.

ما ورته په ځواب کې وویل، چې زه اول د مخې کس ولم بیا ولسمشر.

هاخوانه دېوانه غږ که: هو ، ویې وله، هغه به درته هلته ولاړ وي، چې تورن صیب مې وولي.

دې خبرې سره ټول په خندا شول.

پسې جلال غږ که: تورن صیب دا لېونی درته رښتیا وایي، لږه ګوزاره کوه، موږ لا په همدې مشورو کې وو ، چې ولسمشر د عادت خلاف ژر له ستېج نه ښکته شو.

نور مې زړه طاقت نه کاوه، ما وې وچاودلم، ځکه دا زما ناکامي کېده.

دې کې یعقوب په وارخطا یي غږکړ:

- (نور سیده) ! تا خواته دروان دی.

نورسید باند مې نارې کړې

- نورسیده ! اماده یې؟ درته ښکاري؟

-کله ښکاري، کله نه ښکاري.

- دا څه د لېوانیانو خبرې کوې؟

- مخ ته مې د نارنجو ونې دي، که مخکې لاړ شم، عسکر مې وینې، خو یو کار خامخا کوم.

دې وخت کې له ځایه پورته شوم، غوښتل مې ورته ووایم چې پورته نه شې، چې پولیس شاوخوا ولاړ دي، کېدای شي ودې ویني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږيې کړ:

- څوک بام ته راپورته کېږي، زه نور صبر نشم کولی، اوس يې بايد وولم.

چې ناڅاپه ډزې شوې، پسې د خلکو چغې پورته شوې، ډزې ډيرې شوې.

يعقوب ويل: دېوانه ډزې وکړې

ما په دېوانه غږکه: مه مه مه کوه

همدې سره ډزې په ګوشکيو کې ډېرې نژدې راغلې.

دې وخت کې يعقوب غږ که:

- نورسيد يې وويشت؟

همدې خبرې سره مې غوږ ته د ځګېرويو اواز راغی، خو ډېر ژرغلی شو..ملګرو ته مې ويل، چې ځانونه ځای ته ورسوئ او بې اختياره مې له سترګو اوښکې راروانې شوې، د هوټل په اطاق کې پرېوتم، دومره مې وژړل چې نور ستړی شوم، نيم ساعت به مې دلته تېر شوی و، چې تليفون مې وشرنګېد، ګورم چې منصوردی، ويل يې چې دېوانه خو کار کړی، ولسمشر يې ويشتی دا چې روغ دی او که مړ، مالومه لا نه ده، له دې خبرې سره د نورسيد غم لږ کم شو، ماوې که د ولسمشر په مرګ په موږ کې يو يا دوه هم مړه شي کومه خبره نه ده، خو چې بې ځايه راکې څوک مړ نه شي، ټوپک مې خلاص که، په موټر کې مې ځای په ځای که، نور په موټر کې خپل ځای ته روان شوم، کله چې ورسېدم ګورم چې درې ما سره راغلي ملګري او دوه ځايي ملګري په خونه کې ناست دي او ژاړي، دېوانه زموږ د ډلې مالګه او مرچ و، هغه په ټولو ګران و، ما هم ځان ټينګ نه شو کړای، هر يو په وار غاړه کې رالوېده او ژړل يې، يعقوب نه مې د کيسې پوښتنه وکړه، هغه وويل، ولسمشرد خلکو په منځه کې روان و، د لارې شاوخوا ته کتار ونې ولاړې دي، کله چې ونې خلاصېږي د باغ تر دروازې پورې تقريباً پنځوس متره کې ونې نشته، کله چې ولسمشر همدې ځای ته ورسېد، نورسيد يو وار په بام ودرېد او ډزې يې شروع کړې، سمدسې وربانديې له شاوخوانه زربې شروع شوې، همدې وخت کې يې دوه، درې نورې ډزې هم وکړې او همالته ولوېده، ولسمشر مې وليد چې په ځمکه پروت و، والي او څو نورو کسان ورنه تاو

شول، زما ډېر يقين راغی چې ولسمشر ولګيد، بيا نو سيمه محاصره شوه او خلک ټول سره خواره شول، بس خپل ليونتوب يې وکه.

زه د يعقوب په خبرو کې وررولوېدم: هغه لېونی هم مجبور و، ما واورېدل چې ويل يې څوک بام ته راخيږي، چې د پښو اواز يې اورم، کېدای شي کوم پوليس بام ته ورختلی وي.

يعقوب ځواب راکړ: هغه ويل چې په دې ورځ په هوټل کې يو زه او يو بل ملګری را سره دی.

ما يې په ځواب کې وويل: نو بيا خو خامخا پوليس بام ته ور ختلی دی.

بيا مې ډاکټر مولوي ته زنګ واوهه، همدا چې زموږ د ناکامۍ مې ورته وويل، سړی په قهر شو

- تورزنه تاخو غورې کولې چې پلان سل په سلو کې کامياب جوړ شوی دی، تا بايد ځان وژلی وای، ته له هغو ځوانانو نه چې ځان پورې بم تړي څه زيات يې، تاسې بايد دلته د خپل عمل ځواب ووايئ.

له دې سره يې تيليفون بند که، د ډاکټر مولوي خبرو مې په غوږونو کې ازانګې کولې، ځان راته ډېر وړوکی او ناتوانه ښکاره شو، کله مې چې د ډاکټر صيب خبره ملګرو ته وکړه هغوی هم ډېر خپه شول، د تګ تابيا مو ونيوله، خو کله مې چې د جلال اباد وضعه کتله سختې تالاشي ګانې روانې وې، ما مناسبه نه ګڼله چې تر دوو درېوو ورځو دې له کوره ووځو.

کله چې د راډيو له لارې خبر شو نو ولسمشر په ښي لاس ټپي شوی او يو وزير يې وژل شوی و، دا نو داسې پېښه وه، چې ټوله نړۍ يې وخوځوله، په هرې راډيو او په هر تلويزيون کې ددې پېښې په هکله بحث کېده.

په هر صورت، له هغې پېښې نه درې ورځې وروسته ماښام مو په سمه لاره کلي يانې، شېرزادو ولسوالۍ ته حرکت وکړ. له ټپي کېدو نه راپه دېخوا چې په کوټه کې مې اخيري معاينات وکړل، له کور نه، نۀوم خبر، اوس نو کلي ته روان وم، چې د خپلې مېرمنې خبر واخلم او پوه شم چې په هندوستان کې يې تداوي شوې او کنه، ماښام چې مو حرکت وکړ، شاوخوا نهه بجې به وې چې کلي ته ورسېدو، ملګري مې په حجره کې کېنول او زه کور ته دننه شوم، زما په ليدو خواښې خسر مې ډېر خوشاله شول، هغوی فکر کاو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوندې زه وژل شوی يم، څکه ډېره موده يې زما په هکله کوم خبر نه درلود، مېرمن يې چې راته هند ته وړې وه، دارو دوا يې ورکړې وه، ډاکټرانو ورته ويلي وو چې دوا ورته په خپل وخت ورکوئ، ځينې درمل يې بايد د څو کلونو لپاره خوړلي وای، خو، خوابنې مې يو څه خوشاله وه، ويل چې له پخوا نه لړه ښه شوې ده، کله کله رکه روغه شي، ستا نوم اخلي او کله د ماشومانو، خو همدا چې ماشومان ونه ويني نو بېرته بې هوښه کېږي او يو ډول چيچې پرې راځي، ځان وهي، خپل ويښته شکوي، خو ډاکټرانو ويلي وو چې ښه کېدو ته يې ډېر وخت ته اړتيا شته.

چای او ډوډۍ مو وخوړل، زما زړه و چې د غرونو له لارې خپل مرکز يانې کرمې ته لاړ شو، خو ملګري مې چنداني روغ نه وو، دوه ورځې کېدې چې د جلال معده خرابه شوې وه، موږ ويلې ګوندې ښه به شي، خو دلته يې ناروغي لاپسې ډېره شوه، ملا اذان مو جلال اباد ته حرکت وکړ، هلته مو په ډاکټرانو باندې معاينه وکړه، پای کې مالومه شوه چې اميب لري، په دې ورځ موتګ ونه شو، بېرته پخواني ځای قصبې ته لاړو، په همدې شپه له مرکز نه راته د ډاکټرصيب زنګ راغی، ويل يې چې بس نور راستانه شئ، په سبا سهار د تورخم په لار روان شو، همدا چې کارخانو ته ورسېدو، پوليسانو و نيولو، له واره يې جلال ته وويل: -څنګه يې پوډري؟

دې خبرې سره موږ ټول په خندا شو، يو وار پوليس په قهر شو او په کنځلو يې شروع وکړه، کله خو مې زړه ويل چې همدلته يې را چپه کړم، خو بيا مې حوصله وکړه، لکه چا چې ورته ويلي، همدا يې ويل چې تاسو دماکو ته راغلي يئ، په تانه کې به سره ګورو مخکې شئ، دې کې منصور ورته په خندا وويل:- مړه هېڅ خبره نشته، هسې دې پيسو ته چل جوړ کړی.

دې خبرې سره پوليس نور هم په غوسه شو، دې کې يعقوب ورته په اوږو لاس واچوو له موږ نه يې لرې بوته، هلته يې ورته څو روپۍ ورکړې، بس نور نو بيا هيڅ خبره نه وه، بيا ان ترميرام شا پورې چا راته څه ونه ويل.

===

کله چې مرکز ته ورسيدو، په موږ کې يو هم زړه نه ښه کاوه چې مشرانو ته ځان ورښکاره کړي، په يو چل مې له ځان سره د ډاکټر صيب خوا ته بوتلل،

ولسمشر ما وژلی ارش تنګیال

ډاکټر صيب او نور مشران څنګه چې موږ فکر کاو هماغسې په قهر وو، خو کله چې له ټولې کيسې نه خبر شول، يو څه په کراره شول، ما ترې يو چانس بل هم وغوښت، او ورته مې وويل چې زمونږ دغه پلان هم څو فيصده کامياب دی، د يو ناکام پلان په کتار کې يې نه شو ودرولی، دا څو ورځې ټول مطبوعات په همدې خبره لګيادي، هغوی هم دغه حقيقت درک کړی و، او زما خبرو يې لا ماغزه ور خلاص کړل، ما ورته وويل چې که تاسې يو ځل بيا ځان تيار کړئ او يوه بله موقع هم په لاس راکړئ، زه کولای شم چې ولسمشر ووژنم او خپل منزل ته ورسېږو.

ډاکټر صيب غوښتل چې زما توجه راواړوي او دا مسئوليت بيا هم ماته وسپاري

- ستا مسؤليت يواځې او يواځې د ولسمشر وژل دي، ته له دې وروسته نورو کارونو سره کار نه لرې، پلان او عملي کول يې دواړه ستا کار دی، چې مسئوليت يې هم يواځې ستا په غاړه دی، ته بايد داسې پلان جوړ کړې چې پلي کېدل يې حتمي وي، مونږ هم درسره پوره مرسته کوو، خو ستا خپله ډله بايد تياره وي، ته دا کار څکه خامخا تر سره کولی شې چې ته په کابل کې تر نورو ښه بلد يې، رسم رواجونه، دولتي اداري، دولتي مراسم؛ هر څه تاته مالوم دي، خو دا به ستا لپاره وروستی چانس وي، که تا ونه شو کړای ته په دې ميدان کې ناکام شوې ! بيا به ستا هغه محبوبيت په خلکو کې ورک شي او د يو بې ايمانه کس په نوم به دې خلک وپېژني، خو موږ ټول په دې پوهېږو چې ته دا کار تر هر چا ښه کولی شې، دا يې هم وويل چې ته پلان جوړکه بيا به په ګډه پرې خبرې وکړو، خو داسې پلان چې سل په سلو کې بريالی وي. ما هم هر څه ورسره ومنل.

دلته زما يو عرب ملګری و چې موږ ته به يې بمونه او دا ډول نور وسايل جوړول، په دې کارونو کې يې دومره مهارت درلود، موږ به ورته د فيصل په نامه غږ کاوه، ډېر خوش اخلاقه هلک و، ده او ملګرو ته يې په يوې لويې زېر زمينې کې کارخانه جوړه کړې وه، داسې زېرزميني وه، چې د بې پيلوټه الوتکو بمونو پرې څه تاثيرنه کاو، څو ورځې د فيصل خواته د پلان د جوړولو لپاره ورغلم، د هغه په مشوره مې داسې پلان جوړکه چې نوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

فيصده بريالی و ، فيصل ژمنه وکړه چې زه درسره مرسته کوم، کله چې مې پلان جوړ شو ، ډاکټر صيب ته ورغلم، ورته مې وويل چې زما پلان جوړ دی، غواړم چې درته تشريح يې کړم، ډاکټر صيب وويل چې نه ددې لپاره بايد مجلس جوړ شي او د ټولو مشورې پرې واخلو چې مسؤليت په ما وتا رانه شي، همداسې يې وکړل، څو ورځې وروسته يې مجلس جوړ که، ما له ځان سره فيصل هم راوست، مجلس کې ټول ټال يوولس کسان وو ، ما خپل ټول پلان داسې ورته تشريح که:

-زه بايد د کابل په راډيو تلويزيون کې وظيفه واخلم، داسې وظيفه چې يو څه صلاحيت هم ولري چې يو يا دوه ملګري په تخنيکي برخه کې هلته له ځان سره مقرر کړم، زه او زما ملګري بايد يو څه وخت د راډيو او تلويزيون د تخنيک په برخه کې (ټرين) شي، ځکه چې کله دولتي جشنونه او مراسم جوړېږي نو ملي راډيو تلويزيون يې تخنيکي کارونه لکه ژوندي نشرات ،کامره، مايک، لوډسپيکر او داسې نور کارونه کوي،.دا مې هم ياده کړه چې فيصل راته داسې ريموټي واړه بمونه جوړوي، چې په مايکونو کې ځای شي، دا بمونه هغه کس ډېر ښه وژلی شي چې مايک ته مخامخ ولاړ وي، يانې د بچېدو امکان يې نشته،کله چې ولسمشرخبروته پورته شي نو همدې وخت کې به بم ته انفجار ورکول کيږي، ريموټ بايد د مبايل په شکل جوړ شي چې دا هم فيصل را سره منلې او تر ټولو مهمه يې دا چې په دې ډول چاودنې کې يوائې يو يا دوه کسان وژل کېږي.

دې کې د خبرو وار رانه فيصل واخيست او بم په هکله يې مالومات ورکړل.

چې که چېرې د بم په يو متر کې څوک ولاړ وي نو کېدای شي چې ووژل شي، خو لرې خلکو ته زيان نه رسوي، زموږ له خبرو وروسته ډېر بحث وشو ،چې ما او فيصل ورته ځوابونه ورکول، بلاخره پلان په همدې ډول ومنل شو ، خود ځينو نيوکه دا وه چې تر جشن پورې خو ډېر وخت پاتې دی، بايد دا کار ژر تر ژره تر سره شي، خو ډاکټر صيب او ځينو نورو بيا ددې پلان حمايت وکړ، هغوی ويل داسمه ده چې ډېر وخت به ونيسي خو په دې ټول

سره باور لرو چې ولسمشر به خامخا وژل کېږي ، دا له هغه پلان نه چې ژرتر سره شي او د ولسمشر د وژلو امکان پکې نه وي ، ډېرښه او منطقي دی.

پای کې زموږ پلان ومنل شو ، ډاکټر صيب په فيصل تاکيد وکه چې هرڅه راته چمتو کړي، دايې هم وويل هر څه مو چې جوړ کړل يو ځل يې بايد همدلته امتحان کړو ترڅو ښه ډاډه شو ، ما ډاکټر صيب ته دا هم وويل چې په راډيو تلويزيون کې زما د مقرري کار هم په دوی دی، چې دا يې هم راسره ومنله او مجلس پای ته ورسېده.

کله مې چې له ځان سره فکر وکه، ماته او ملګروته مې پکار و چې د راډيو او تلويزيون د نشراتو ، تخنيک او د خپرونو په هکله يو څه مالومات زده کړو ، کله مې چې ډاکټر صيب سره دا خبره شريکه کړه ،هغه وويل چې له هغو دوو نورو کسانو سره پېښور ته لاړ شئ، هلته به تاسو ته هرڅه تيار شي او دا يې هم وويل چې مالي نه پيسې واخلم بيا لاړ شم.

دوه ورځې وروسته ما ، جمال او يعقوب د پېښور په لورحرکت وکړ ، پېښور کې ټاکلي ځای ته لاړو ، هغه ځای نه يو کس راسره مل شو او په ارباب روډ کې يې يوې ښايسته بنګلې ته بوتلو ، چې پرته له يو اشپز او يو تن پيردار نه نور څوک پکې نه وو ، دا زموږ د اوسېدو ځای و ، موږ ته يې دا هم وويل چې له (ايتوار) نه وروسته ورکشاپ پيلېږي، کله مې چې ځان په هنداره کې وليد سم دم کليوال سړی وم، دا راته ښه ښکاره نه شو چې په دې حال دې په صنف کې کېنم، په سبا زه او ملګري مې ښار ته لاړو ، ما او جمال خپل وېښته او ږيره جوړ کړل، يعقوب نه غوښتل چې ږيره کمه کړي، خو هغه د چا خبره په وچ زور مو پرې پټې کړه، خو ما او جمال بيا ان يو درجه ماشين کـړې وه، پسـې ښـار تـه لاړو ، هلتـه مـو افغـاني جـامې، دريشـي، پتلونونه، کميسونه(يخن قاق) او بوټونه واخيستل،خو کله چې کور ته لاړو بيا بله تماشه جوړه شوه، يعقوب په ښارکې ويل چې دريشي نه اغوندي، خو ما ځکه ورته واخيسته چې که هر ډول کېږي بايد ځان نه ښاری جوړ کړي او دريشي واغوندي، خو کورته چې راغلو ما او منصورچې څومره خواري وکړه، خو يوه خبره يې په خوله کې وه، چې دا د کافرو جامې دي، پو شوم چې نه يې اغوندي زه او جمال بلې خونې ته لاړو او ټولې دريشۍ او پتلونونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبیو یو ځل واغوستل چې لنډ او ورډه نه وي، خو جمال ډېر ښه ښکاریده داسې لکه شپاړس کلن کابلی زلمی، خو جمال بیا ماته ویل چې په دریشي کې ډېر ښه ښکارې، نه پوهیږم چې جمال په څه شي بوخت شو چې زه د یعقوب خواته لاړم، همدا چې خونې ته ورننوتم، یو وار په خندا شواو ویې ویل: سم انگریز ښکارې، واوا

زما یې هم خندا راوسته، په خندا مې ورته وویل: مولانا صیب ! بد خو به نه ښکارم؟

دې وخت کې شاوخوا رانه تاو راتاو شو او په خندا یې غبرگه کړه

ـ ورکېږه تورنه، هر اندام دې پکې بیل بیل ښکاري شرم دی.

په حیرانۍ مې ورته وویل:نو تا تر اوسه په دریشي او پتلون کې څوک نه دي لیدلي؟

ـ لیدلي مې دي، خو په دوستانو مې نه لورېږي چې داسې درویشي واغوندي.

دې وخت کې جمال چې کاو بای پتلون یې له شین رنگه بلوز سره اغوستی و، په خندا خونې ته راننووت.یعقوب یې په لیدو حیران شو په خندا یې په کندهارۍ لهجه وویل:اوهو نانینه الله دې راوله، تانه خو سم ژنۍ جوړ سوی.

جمال ورته په خندا ځواب ورکه: ظالمه ته خو یې هم یو ځل واغونده، څه ! خیردی، د تورن لپاره یې یو ځل واغونده، اوس یې درته په شوق اخستي، که خوند یې درنه کړ بېرته یې وباسه، څه د زور کار خو نه دی.

دې سره یې له واره خپل کاوبای پتلون چې له نورجامو سره په توشک پراته وو، راپورته که، موږ یې له خپلې خونې نه د باندې وویستو، کوم شل دقیقې وروروسته یې ورخلاص که موږ یې لیدلو ته ډېره تلوسه درلوده، خو گورم چې له ورنه یې سره راووت.

ـ وه جماله ته راشه کنه یار.

دې سره موږ دواړو پخ وهل خو ښه و جمال په منډه خونې ته وردننه شو، لږ وروسته دواړه له خونې راووتل، گورم چې یعقوب په خپلې دریشۍ کې سم ورک دی، کورتۍ یې ان په زنگنونو لږېده او د پتلون پیڅې یې ورته بلې

ولسمشر ما وژلی ارش تنگیال

وهلې وې، اوس څوک خپله خندا ټینگه کړي، د دالیز په یو کنج کې جمال له ډېرې خندا کېناست او بل کې زه، دا ځکه چې په ښار کې یې هم له موږ سره لانجه کوله، له موږ نه به لرې ولاړ و، نور به یې زړه تنگ شوی و، ما ته خو یې څه نه ویل، یو وار یې جمال سره په جنگ شو دوه واره یې پې وکړل، خو جمال چېرته غلی کېده، بیا مې په ډېر عذر او زاریو هغه کاوبای پتلون له تور او سپین (بلوز) سره پرې واغوستل چې ډېر ښایسته ښکاریده، د کاوبای پتلونونو یوه ښېگڼه داده چې هم په زوړ او هم په ځوان کې ښه ښکاري، خو یعقوب بیا ان د شپې هم ورسره وېده کېده، داسې فکر ونه کړئ چې یعقوب بې سواده او له سره یې ښار نه دی لیدلی، نه ښه پوی هلک و، په انگریزي، پښتو، دري او اردو ژبو ډېر ښه پوهېده، خو هغه بیل ډول هلک و.

خیر په دې خبرو به مو سرنه په دردوم، پوره دوه میاشتې مو د راډیویي او تلویزیوني پروگرامونو درس وویلو، لکه کول ایډټ، پریمیر، نور اړین د کمپیوټر پروگرامونه، د خپرونو جوړول او داډول ډېر نورکارونه مو هم زده کړل، ډاکټر صیب به هره ورځ زموږ خبر اخیسته، همدا چې کورسونه مو خلاص شول ډاکټر صیب امر وکړ چې زه کابل ته لاړ شم، جمال او یعقوب د اوس لپاره کرمي ته ورولېږم او له ځان سره به هغه بمونه هم کابل ته راوړي، یعقوب په دې خپه و، چې ډېره مې پرې کمه کړه، خو کابل ته تگ هم ونه شو، جمال او یعقوب ویل چې موږ څو ورځې دلته پاتې کیږو ترڅو چې ډېرې مو لوبې شي، خو ما ورسره ونه منله ورته مې وویل چې سبا لاړ شي، زه ترې د تورخم په لاره کابل ته روان شوم، مخکې له دې چې له تورخم نه ننگرهار ته حرکت وکړم، اوښې ته مې زنگ وواهه چې جلال اباد ته راشي، همداسې وشول، شپه مو په جلال اباد کې له اوښې سره یو ځای تېره کړه، اوښې مې ویل چې خوریې ترپخوا بیا یو څه ښه شوې، یانې په څلورویشت ساعتونو کې یو ساعت یا دوه ساعته لږه ښه وي، ډاکټر صیب چې راته د کوم صراف پته راکړې وه، پیسې مې ترې واخیستې یو څه مې ترې خپل اوښې ته ورکړې چې دوا دارو پرې واخلي، هغه کلي ته روان شواو زه مخ په کابل روان شوم، په کابل کې مې اوله شپه له یو ملگري سره وکړه، په سبا مو په دربمو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکروریانو کې یو اپارتمان په کرایه کړ، لوښي، کمپیوټر، یو سیټ ښه ښایسته دوبۍ کوچونه، هرڅه مې ورته واخیستل، ښه ښایسته کور مې جوړ که، اخیر په یوې ملي راډیو کې راتلونکی رئیس او یا مرستیال وم، زه کوم بې سواده نه وم چې دا خبره مې وکړه، دا منم چې ما به ډېرې لوړې زده کړې نه وې کړې او یو نظامي سر تیری وم، خو له ډېرو رییسانو، وکیلانو او معینانو نه ښه وم، د مصلحت حکومت دی، که څوک په څه پوهېږي او کنه نه پو هېږي، غټ پوست باندې یې خپټه اچولې وي، تاسو به وایئ چې زه خو په هر څه پوهېږم نو بیا ولې داسې کوم؟ خو که تاسو زما پر ځای وای تاسو څه کول؟ زه خو په لوي لاس داسې شوم، ځکه خو اوس د ولسمشر په وژلو پسې راوتی یم، هغه چې ټول افغان ولس ته خیانت کوي او ورسره ځان له ملایکې نه کم نه ګڼي، په افغانستان کې هرڅوک تر خپل توان پورې خیانت کوي او کړی یې دی، خو د ځینو باندې ټول خلک خبرېږي او د ځینو بیا پټ وي.

خبره رانه بله خوا لاړه؛ یوه اونی مې په کابل کې تېره شوې وه، چې ډاکټر صیب راته زنګ وواهه ویل یې چې یو کس ستا خواته درځي ځینې اسنادونه ور سره دي، هغه در سره واخله او سباته د ملي راډیو تلویزیون رئیس خواته لاړ شم، خو زه له دې وېرېدم چې څوک مې ونه پیژني، هسې نه هدف ته له رسېدلو نه مخکې ونه نیول شم، په سبا مې لوکسه دریشي واغوسته، شخه نیکټايي مې وتړله، ډیپلومات بکس مې په لاس کې ونیو او په خپل موټر کې روان شوم، کله چې د رئیس شعبې ته لاړم، ګورم چې یوه ښایسته جنۍ د مېز شاته ناسته ده، پوه شوم چې دا یې سکرتره ده، د ناستې بلنه یې راکړه، څو شېبې وروسته د رئیس شعبې نه دوه کسان راووتل، جنۍ لومړی زما نوم وپوښته بیا د رئیس شعبې ته ورننوته، لږ وروسته راووته، زه یې د رئیس شعبې ته بوتلم او خپله ووته، له څو شېبو خبرو وروسته حیران شوم، سخت حیران، هېڅ باور مې نه کېده چې موږ دې دومره ځواک ولرو، کله کله به مې له ځان سره ویل چې دوی هسې زموږ د ډاډ لپاره وایي چې موږ په هره اداره کې کسان لرو، باور به مې نه کېده، ځکه رئیس ما ته د راډیو تلویزیون د نشراتو د مسئولیت مبارکي راکړه، حال دا چې ما لا خپله عریضه هم نه وه ورکړې، خو ټول قانوني کارونه مې خلاص شوي وو، ان نوم مې هم بدل شوی

و، له تورن توریالي نه په (وحید الله وحید) بدل شوی و، په خوشالۍ خپل کور خواته روان شوم، ټوله شپه مې له خوشالۍ خوب ونه که، ډاکټر صیب ته مې ټوله کیسه په تیلیفون کې وکړه، خو هغه هیڅ حیران نه شو، یو څه لارښوونې یې راته وکړې، نور مې تیلیفون بند که او ویده شوم.

کله چې سبا سهار دفتر ته لاړم، اول د رئیس خواته ورغلم، له ستړې مشي وروسته یې په یو لوی هال (سالون) کې کاروکونکي راټول کړل او زه یې ورته د نشراتو د نوي مسئول په توګه ورو پېژندلم، زه اوس د ژورنالیزم له پوهنځي نه فارغ وم، نه یم خبر دا چا به فارغ کړی وم، ما په راډیو تلویزون کې دنده پیل کړه، خو تر څه وخته د دې اداري کارونه راته نوي وو، ښه و، په لږ وخت کې مې ځان په ټولو کارونو او د نشراتو په سیستم پوه کړ، هغه داسې اداره ده چې د ځینو کارکوونکو ان شل د پرش کاله کېږي چې دلته کارکوي، خو په موقف کې یې لا هم تغیر نه دی راغلی، بله عجیبه راته دا ښکاره شوه، چې یو کس به مثلاً د خپرونې مواد راوړل، لکه راپور، مرکې، بل کس به ورته سکرېپت لیکه، بل کس به ایډیت کاوه، بل کس به بیا خپرونه پرزنت کړه او بل به بیا میکس کړه، حال دا چې دا ټول د یو کس کار دی، یانې هرڅه هلته داډول دي، په راډیو تلویزیون کې شاوخوا دوه نیم زرو کسانو کارکاوه، ډېره عجیبه ده کنه؟ دلته یوه خپرونه په شپاړسو کسانو جوړېده، خو کله به دې چې د کیفیت له پلوه تلله، په افغانستان کې د ټولو رسنیو له خپرونو نه بې کیفیته وه، د راډیو او تلویزیون خپرونو کې ذوق او سلیقه او نوښت ډېر اړین توکي دي، خو دې خپرونو کې د نوښت څرک نه لیدل کېده، کله مې چې د شخصي رسنیو خپرونې وکتلې خپلو خپرونو ته مې زړه تنګ شو، هرې شعبې ته چې به ننوتم، د هر یو په لاس کې به د چایو ګېلاس و، یا به په څوکۍ او یا هم په مېز به ناست وو او ګپ به چا لان و، خو د ښځو او نجونو غږ به ان دوهم پوړ ته هم راته، هره ورځ چې به راتلې نو ما فکر کاو چې پوره یو ساعت خو به یې په ځان خواري کړې وي او عمر ته به دې چې کتل ځلو یښتو کلونو نه به پورته وه.

له یوې خوا زاړه مامورین په اصلاحاتو کې منفک شول، او یو څه تقاعد شول، ما یې پر ځای زلمیان استخدام ول، چې په دې ډله کې مې خپل ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مقرر کړل، په لږه موده کې خپرونې یو څه ښې شوې او هم تلویزیون او راډیو لیدونکي او اورېدونکي پیدا کړل، په دې دوران کې د ښځو په هکله په دې پو شوم چې ښځه ووژنه خو کار یا دنده ترې مه اخله، داسې نه و چې دوی اقتصادي ستونزې درلودې، دوی هم غوښتل چې لکه نارینه ګان له کورنه د باندې کار وکړي او په ټولنه کې ځان ته موقف جوړ کړي او ځینو ته بیا په کور ناستی خوند نه ورکاو.

له بده مرغه دا اصلاحات زما په وخت کې شروع شول، ځکه خو مامورینو دا هرڅه له ما انګېرل.

څه موده وروسته چې مې پام شو، همکارانو رانه سخته وېره لرله، په لومړیو وختونو کې نه وم خبر، خو دا هرڅه په کلاره وشول، ځکه له یوې خوا زمانې له ما نه خواږه اخیستي وو، په اسانۍ مې خندا شونډو ته نه راتله، د ملګرو په خبره ډېر جدي وم او له بلې خوا منفکیانې هم زما په شتون کې وشوې، چې زه پرې سخت خپه شوم، ځان سره مې وویل ته یې څه کوې! ته خو د بل کار لپاره دلته راغلی یې، چې ښې خپرونې لري او که بدې په تا یې څه؟

خو چې بېکاره خپرونه به مې ولېده یا واورېده ځان به مې نه شو کنټرولولی، کنه ما یوائې څه باندې دوه میاشتې په یو شخصي راډیویي او تلویزیوني پروډکشن کې له خپلو ملګرو سره زده کړې کړې وې، خو پېښبوریان بیا ډېره پراخه مطالعه او پوخ علم لري او بل دا چې ډېر هنرمند خلک دي، هغوی ته د تعلیم زمینه برابره ده او مهمه خبره داده چې هغوی خپل وخت بې ځایه نه تېروي، په لږ وخت کې یې هرڅه را زده کړل، خو دې دفتر کې خلکو ان څلوېښت کاله تېر کړي وو، خو اوس هم په څه نه پوهېدل، ټول مامورین داسې نه وو خو داسې مامورین ډېر زیات وو، کله کله به ځینو ما مورینو ویل: د دوه روپو همدومره ګوره وي.

هغه په دې مانا چې د مامورینو میاشتینی معاش دوه نیم درې زره افغانۍ وې، خو ځینې پکې داسې کسان هم وو چې ډېر ښه کار یې کاوه، هغوی به په یو ډول احساس خپل کارونه تر سره کول، هغوی ته مادیاتو ارزښت نه درلوده، خو دا ډول کسان په ټولنه کې ډېر لږ وي.

د ژور خفګان یو کتاب راته یو ملګري له کابل نه راوړی و، هغه د اروایي ناروغۍ ډاکټر دی او دا کتاب یې په خپله لیکلی و، کتاب مې چې ولوست، غټ تشویش راته پیدا شو، ځکه د رواني ناروغۍ نښې راته په هر افغان کې ښکارېدې، او که رښتیا ووایم د (ډیپریشن) او ژور خفګان په اړه دغې کتاب زما ډیپریشن لا زیات کړ، بیا مې خپل دغه ملګري ته یو لیک ولیږه، ورته مې ولیکل، چې داسې بل کتاب چاپ نه کړې، ځکه د دې پرځای چې څوک ترې ګټه واخلي، برعکس غم او اندېښنې ترې اخلي، ما ورته لیکلي وو، چې په لسو کې پینځه نوي سلنه افغانان په رواني ناروغیو اخته دي چې یو یې زه په خپله یم.

څه به مو سر خوږوم، اخیر مې په دفتر کې خپل سلوک کې تغیر راوسته، ځکه او به له پاسه خړې وې، ما به څه د خلکو دښمني اخیسته؛ ما د خپل تندي ګونځې هوارې کړې او ټول همکاران مې دوستان شول، ان د زړه خبرې به یې راسره کولې، هیڅ پوه نه شوم چې دومره ډېر وخت څه ډول را باندې تېر شو، د ثور د اتمې جشن ته لس ورځې پاتې وې، چې د جمهوري ریاست مطبوعاتي دفتر نه موږ ته د امادګۍ خبر راغی، خو خبر نه وو چې د ولسمشر د مرګ خبر هم جشن پورې تړاو لري، د مکتوب له رسېدو سره رئیس خپلې شعبې ته وغوښتلم، راته یې وویل چې د جشن لپاره ټول اړین وسایل او کارکونکي اماده کړه، هغه نور څه وېل هم غوښتل، خو ما یې خبره پرې کړه، په ښه ډاډ مې ورته وویل چې د دې ورځې لپاره ما له پخوا نه فکر کړی، ته بېغمه شه، له دې سره یې په خندا وویل:- خودیت میفامي دیګه.

هسې هم زما د ښه کارنوم په ټول دفتر کې خور ؤ، رئیس به څنګه په ما باور نه کاو، د تخنیک د برخې مسئول ته مې امر وکه چې د جشن لپاره ټول وسایل اماده او چک کړي، بیا یې ځانګړې خونې کې (قرنطین) پابند کړي، چې دې کار سره رئیس زښت ډېر خوشاله شو، بیا یې دا خبره ان د جمهور رئیس دفتر ته هم کړې وه، هغوی ته مې وویل چې په هیڅا هم اعتماد پکار نه دی، دا احتیاط لپاره باید دا وسایل په محفوظ ځای کې وي، خو اصلي راز بیا ما سره و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غونډې لپاره مې هرڅه اماده کړي وو، ځکه چې مونږ باید غونډه ژوندۍ په تلويزيون کې ښودلې وای، يوائې کامرې پاتې وې، ځکه چې موږ دومره ډېرې کامرې نه درلودې چې هم زموږ د ورځينو خپرونو لپاره ترې کار واخلو او هم يې د جشن لپاره په خونه کې بندې کړو، کله چې غونډې ته دوه ورځې پاتې شوې، د رخصتۍ په وخت کې د وسايلو د چک په بهانه هغې خونې ته لاړم کوم چې د جشن وسايل پکې ساتل شوي وو او يعقوب لکه پيره دار ورته ناست و، خونې ته ننوتم او يعقوب مې بهر ودراوه، څلور واړه مايکونه مې په خپل ديپلومات بکس کې واچول او له خونې ووتم، يعقوب ته مې وويل، چې هرڅه منظم دي، خو څوک ورته پرې نه دې، د جمهوري رياست ترټولو کلکه غوښتنه د وسايلو امنيت و، چې دا کار ما له پخوا نه تر سره کړی و.

کله چې زه کابل ته راتلم، يعقوب او جمال کرمې ته لاړل، هلته يې دوی دواړو ته په مايک کې د چاودېدونکو توکو چلونه او کارول ټول ښودلي وو او همدوی له کرمې نه تر کابله له ځانه سره راوړل، د شپې مو په مايکونو کار شروع که، ډېر اسانه کارو، خو اصلي خبره داوه چې موږ ته اسانه شوی و، فقد يوه وړه او سپنه لکه د مبايل بطرۍ چې شاوخوايې واړه، واړه سيمان درلودل او د اوسپنې شاوخوا ته بيا يو ډول د ښيښو په شان څه ترې چاپيره شوي وو، په لږ وخت کې مايکونه جوړ شول، مايکونه مې ژر چک کړه چې روغ دي او که خراب، د مايک آخزه روغه وه، موږ د مايک له سيمانو سره غرض ونه که، خو د احتياط لپاره مې وکتل، جمال دوئ دا مواد په کرمې کې ازمويلي وو، ټول ترې ډاډه و.

په سبا مې مايکونه بېرته دفتر ته يوړل او په خپل ځای کې مې کېښودل، بس د ولسمشر مرګ ته شپې را لنډېدې او هغه ورځ هم راغله چې سهار وختي زما تر نظارت لاندې د غونډې لپاره ترتيبات روان وو يعقوب او جمال ټول کارونه زموږ د پلان له مخې جوړ کړل، لومړی يې ستېج او ستيج باندې د مايکونو سيستم، له راډيو تلويزيون او لوډ سپيکر سره عيار کړل، هغه جوړ شوي مايکونه يې په ميز ودرول، يعقوب او جمال خپل کارونه داسې منظم پر مخ بېول لکه لس کلنه تجربه چې لري.

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

دښاراوشاوخوا سيمه خو لا يوه مياشت وړاندې امنيتي کسانو په اجاره کړې وه، خو په دې سهار چېرته چې عسکر او پوځيان وو دلته راغلي وو، اخير جشن و، زموږ نطاقانو له سهار اتو بجو نه په ستېج باندې شعرونه او شعارونه ويل، خو په ما هيڅ وخت نه تېرېده، جمال اوس له دې ځای نه تللی و، هغه له موټر سره راته د زړو مکرويانو په سړک ولاړ و، کله، کله مې د هغه خبر هم اخيسته، ډاکټر صيب مې له جمال سره په تماس کې کړی و، چې د هرې شېبې خبر ترې واخلي، ځمکې راته ځای نه راکاو، کله، کله به وېرې پسې واخيستم، بيا به مې ماشومان سترګو ته ودرېدل، ځکه تر اوسه مې لا زړه هماغسې ډک پاتې و.

د دې جمهور رئيس وژل زما نه بلکې د ټولو افغانانو ارمان و، افغانانو په دې باور درلود چې دا جمهور رئيس به افغانستان ته سوله او پخلاينه راوړي، خو پوهان په دې پوهېدل چې دا رئيس جمهور به د هېواد جرړې وباسي.

له ځانه سره مې پرېکړه کړې وه چې دا به زما وروستي عمليات وي، نور به په کور کېنم او له سره به خپل ژوند پيلوم، ښه پوهېدم چې ولسمشر دلته راځي خو کله به وېره راسره پيدا شوه، چې که رانه شي، که مخکې له وخت نه څه ګډوډې رامنځ ته شي، بس وسوسې وې چې تلې راتلې، که مو فکر کړی وي د امتحان شېبه ډېر سخته وي هرڅوک ترې وېرېږي، دا هم زما د امتحان ورځ وه، داسې امتحان چې ډېره موده مې پرې کار کړی و او دا زما لپاره وروستی چانس هم و، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل، اته نيمې شوې، نهه شوې نهه نيمې شوې خو د ولسمشر درک ونه لګېد، لسو ته لس دقيقې پاتې وې چې نطاق په يو ډول احساساتي لهجه ولسمشر ته ښه راغلاست وويلو، ګورم چې ولسمشر په جيپ موټر کې په غونډه راننوت، ناست کسان يې د احترام لپاره له خپلو ځايونو نه پورته شول، يوه لنډه دوره يې ووهله، له جيپ نه راکوز شو، په شونډو يې مُسکا غوړېدلې وه او لاسونه يې خلکو ته ښورول، له بلې خوا په ستېج باندې بد حال و، کله به وياند راوړاندې شو او کله به وياندە، مراسم ښه په درز کې روان وو، د پخوا په پرتله امنيتي تدابير ډېر سخت شوي وو، ځکه خو دولتي چارواکي په ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډه زړه په جشن کې ناست وو، خو زه نه یم پوه شوی چې مراسم څه ډول وو، چا خبرې وکړې او څه څه کارونه وشول، سخت ستړی شوی وم، ځکه چې زه شاوخوا ګرځېدم، همکارانو ته به مې لار ښوونې کولې، د ژوندیو نشراتو پوښتنه به مې کوله، چې دې وخت کې، زموږ نطاق ولسمشر ته بلنه ورکړه چې ستیج ته راشي او ورسره ټول ناست خلک یو ځل له خپلو ځایونو نه پورته شول، خو د نطاق له غږ سره په ما سمه تبه راغله، زړه مې سخت وارخطاو، دا وخت له ستیج نه لږ غونډې لرې تللی وم، ولسمشر خبرې پیل، کړې خو زه لکه مېخ شوی چې یم، دې وخت کې جمال راته زنګ وواهه، له زنګ سره لکه له خوب نه چې ویښ شم، پرته له دې چې څه ورته ووایم، ټلیفون مې بند که او ښه چابک مې ځان ستیج ته ورنږدې که، خو د ستیج شاوخوا نګه چاپلوسان ولاړ وو، ما کوښښ کاوه په داسې ځای کې ودرېږم چې مایک راته سم ښکاره شي، دې کې تقریباً شل دقیقې تېرې شوې، نور مې زړه پرېښودلی و، نور مې حوصله نه وه پاتې، پوه شوم چې کار خرابېږي، ستیج ته وړاندې لاړم، ولاړو کسانو ته مې په ډېر ادب د ناستې بلنه ورکړه، ما وې چې ولسمشر سم نه ښکاري، ژوندي نشرات دي، کور یې ودان ځینې په خپلو ځایونو کې کېناستل او ځینې بیا ان له مانه هم شله وو، خو له دې کار سره ما ته لار صافه شوه، دې وخت کې د ولسمشر خبرې پای ته نیږدې وې، چې مبایل مې پسې راوویست، ما وې چې همدا اوس وژل کېږم هم ژوندی به رانه لاړ نه شي، تقریباً خبرې یې خلاصې وې خدای پامانې یې کوله، چې مبایل مې غوږ ته ونیو، له مایک سره مې مخامخ کړ او ټنې مې کېکاږله او ورسره داسې درزشو، چې ولسمشر یې ان په دېوال وویشت، ګډوډې شروع شوه، هرچا کوښښ کاو چې ځان وباسي، په منډه مې ځان جمال ته ورساو، ټوله سیمه یو ناڅاپه کلا بنده شوه، خو زما په موټرد لوړ پوړو چاروا کو د موټرو ټاپه شوی کارت لګېدلی و، چا راته څه نه شو ویلی، یعقوب له ما نه مخکې موټر ته راغلی و، په یوه شېبه کې مکرویانو ته ورسېدو، موټر مو د باندې ودراو، په منډه کورته ورننوتو، دستي مې ډاکتر صیب ته زنګ وواهه، لاسونه او پښې مې رپېدل، سخت ډارشوی وم، په ډېرې سختۍ مې ډاکتر صیب ته وویل: کارو شو.

دې خبرې سره له ها خوانه د خنداګانو غږونه پورته شول، پسې مې د ډزو غږونه هم واورېدل، ډاکتر صیب د کامیابۍ مبارکي راکړه او ویې ویل، چې همدا اوس ځانونه راوکاږئ.ما خپله فرانسوۍ ږیره ژر، ژرکله کړه افغاني جامې واسکټ او پکولونه مو په سره کړل، کور مو قلف که او خپل موټر کې مو لوګر خوا ته حرکت وکړ، خو داسې بده ورځ مې په خپل عمر کې هم نه وه لیدلې، ډېری خلک لا له پېښې خبر هم نه وو.

جمال دوی ته مې وویل چې څو ورځې به لږه ګډوډي وي، خو بیا که خدای کول ډېر عمر به امن او کراري وي، ښه و تر لوګر پورې له ډېرو تالاشیو نه ژوندي ورسېدو، لوګر نه خوست ته لاړو هلته مو هم یوه قرارګاه وه، هلته مو ښه شپه تېره کړه، موټر مو پکې ودراوه، سبا سهار له لمانځه نه وروسته مو (ببرک تانې) ته حرکت وکړ، ببرک تانې نه، علي زیو ته ورسېدو ډاکتر صیب ته مې زنګ وواهه، د هغه خوشحالي مې د ټلیفون په غږ کې حس کړه، چې ویل یې میرام شاه ته ځان راورسوئ، څو ساعته وروسته مرکز ته ورسېدو، کوم زر کسان به په یوې کلا کې راټول شوي وو، زموږ په لیدلو ټولو زموږ په خوا رامنډې کړې، څو چې مې ځان ته پام کېده، هوا ته پورته شوی وم، کوم لس دقیقې یې په اوږو کېنولی وم، په دې ورځ مشرانو او کشرانو زموږ ښه هرکلی وکړ، ډاکتر صیب خو په جامو کې هم نه ځایېده، بس میلمستیاوې او انعامونه راته راکړل شول، ډېرو خو پېژندم، خو دا وار چې هر ځای ته تللم، خلکو به یو بل ته ویل: دغه دی تورن!

ځینو خو به داسې فکر کاوه چې تورن یانې تورزن.

زموږ په مرکز کې مو یو ځانګړی دفتر درلود چې د تلویزیونونو او راډیوګانو خپرونې پکې لیدل کېدې او اورېدل کېدې او ځینې مهمې خپرونې یې ثبتولې هم، دغه عملیات زموږ د ملګرو له خوا نه هم په یوه سیډي کې بازار ته وړاندې شول، خلکو به زموږ لخوا جوړې شوې سیډي ګانې لکه ډرامې داسې کتلې، د ولسمشر په وژلو سره ټوله نړۍ ولړځېده، له (سي ان ان) نه نیولې بیا تر سیمه یزو رسنیو پورې د ولسمشر په وژلو رپوټونه او بحثونه جوړ کړل، زما تصویرونه یې په تلویزیونونو کې ښودل، او د رادیو ټلویزون رئیس بندي شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاو خوا درې څلور مياشتې دلته ايسار شوم، کورته مې سخته تلوسه وه، ځکه ميرمن مې تر پخوا يو څه ښه شوې وه، غوښتل مې چې په خپلو سترګو يې وګورم او خپل غمونه ورسره وژاړم. دا هم ورته ووايم چې ما د خپلو اولادونو بدل واخيست.

د جمعې ورځ وه چې ډاکټر صيب نه مې د کورته تګ اجازه واخيسته، درې ساتونکي يې راسره کړل، د روانېدو پرمهال يې راته په خندا وويل: تورنه ! ستا دا زړورتيا او قرباني کومه بې مانا کيسه نه ده، دا منم چې تا ولسمشر وواژه، دا ډول کار د نړۍ په تاريخ کې ډېر لږ تر سره شوی دی، خو ته يو واقعي اتل يې، تا د انسانيت، افغانيت او مسلمان په جامه کې يو لوی خاين او د کفارو ګوډاګی او جاسوس وواژه، نړۍ به هم په دې پوه شي چې که د ټولو افغانانو په خوښه او سلا يو ريښتينی او مسلمان انسان د دې خاورې مشر انتخاب نه شي دلته به د نورو په خوښه او د نورو په ګټه راليږلي ګوډاګيان که ټوله نړۍ هم ورسره وي بريالي نه شي.

ماته هغه وخت دا خبرې هسې ګپ ښکارېدې، کله به شيطان راته وسوسه راپيدا کړه، له ځانه سره به مې وويل، هسې مو سړی راباندې خراب که، خدای خبر که افغان دولت کې تاسو ته څوک برخه درکړي، کله به مې ويل، که دا حالت لکه څنګه چې مور فکر کاوه د خبرو او سولې له لارې سم شي نو دا ځل به د راديو تلويزيون د نشراتو مسئول نه بلکې د راديو تلويزيون رئيس شم.

زه هم عجيب سړی يم، د خپل خيال پلو کيسې تاسو ته کوم، خير لږ،لږ دې دا هم پکې وي، رابه شم اصلي کيسې ته، ډاکټر صيب راته ويل چې بل سبا ته لاړ شم، ما هم ورسره ومنله، بل سبا يې ښې ډېر پيسې راکړې او د کور په لور روان شوم، شپه مې کلي ته ورسوله او ملګري رانه سپين غره ته لاړل، ډاکټرانو ويلي وو، چې له ميرمينې سره مې بايد ډېر ښه سلوک وشي، هغوی ويلي و چې د دې درمل د مور، پلار او خاوند مينه او محبت دی، تر څو چې هغه تېر وختونه يې هېر شي، هېرېدل چېرته خو دا مې زړه ته ولوېده چې که مور يې خوشاله وساتو کېدای شي چې يو څه ګټه به ورته ورسوي، اوس مې غېږ اخيستی و اوس نو ما ته همدا کار تر ټولو لوی کار و چې د خپلې

ولسمشر ما وژلی ارش ننګيال

مېرمنې د درد دوا شم، له کلي خو هسې هم نه شوم وتلی، بس ټوله ورځ به يې سرته ناست وم، په لومړيو وختونو کې به په شپه ورځ کې کله د يو ساعت لپاره او کله دوو ساعتونو لپاره رکه روغه شوه، خو همدا چې ماشومان او هغه ناوړه پېښه به يې په زړه شوه، په هماغې شېبه به بې هوښه شوه، خو کرار کرار ښه کېده، يو وخت داسې هم راغی چې په ورځ کې به څلور يا پينځه ساعته ښه وه، سړی په خپل عمر نه پو هېږي او نه خو کوم مامور وم چې د معاش لپاره به مې ورځې شمېرلې، خو داسې ورځ مې هم وليدله چې الله پاک يو ګلالی ځوی راته را ډالۍ کړ، يوائې ځوی نه بلکې د ځوی له پيدا کېدو سره زما د ميرمنې حالت هم ښه شو.

دقيق وخت خو راته نه دی مالوم چې په کلي کې مې څومره وخت تېر کړ، خو دا مې په ياد دي چې په لومړيو کې حالات يو څه خراب شول، د حالاتو د ډېرو خرابېدو د مخنيوي لپاره ټول همدې يوې نتيجې ته ورسېدل، چې د افغانستان د حالاتو د کنټرول کېدلو يوائينۍ د حل لاره بيړنۍ لويه جرګه ده؛ لويه جرګه جوړه شوه، ټولو افغانانو او د ټولو افغانانو او د ټولو سياسي ګوندونو استازو پکې برخه واخيسته، په دې لويه جرګه کې ګډونوالو يو بل د معدني اوبو په بوتلونو سره ونه ويشتل او نه هم د بهرنيو جاسوسانو نه جوړه يوه لويه جرګه وه، بلکې رښتيا هم د ټولو افغانانو په خوښه يو ملي حکومت جوړ شو، خلکو د خوښۍ جشنونه کول، څه وخت وروسته، په کور کې د غرمې په خواږه خوب ويده وم، چې دروازه وټکېده، په غړ يې راويښ شوم، کله چې دروازې ته ووتم، څو پوځي موټرونه او په عسکري لباس کي خلک له کوره تاو شوي دي، خو دا ځل يې زما د کور دروازې ته بم کېښنبود، بلکې دروازه يې وټکوله او چې زه بهر ور ووتم بې له کومې خبرې په هرڅه و پوهېدم، بې له دې چې کورته ننوځم په موټر کې يې واچولم او حرکت مو وکړ؛ دا حکومت زما په هڅو او زما د ملګرو په وينه جوړ شوی و او همدې حکومت زه بندي کړم؛ زما مېرمن اوس ښه شوې ده، اوس کله، کله بنديخانې ته راځي او ماته پاکې جامې او نور څه چې زه ورنه وغواړم راوړي، ځوی مې هم غټکی شوی دی، زه ورته ډېر خوشاله يم،اخير د ړندې سترګې اوښکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګیال

په دې دوران کې کوم وهل ټکول نه وو، په لومړنۍ محکمه کې راته د عمر قید سزا واورول شوه، ځکه په زغرده مې وويل چې (ولس مشر ما وژلی !)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library